

Giới thiệu **Đội Trưởng Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên**

Một câu chuyện được tác giả viết về lịch sử Việt Nam theo chiều hướng mới lạ, bởi trong những giai đoạn đấu tranh giai khổ của quân nhân ta đã xuất hiện ra vị anh hùng mang theo những sức mạnh to lớn để giúp đỡ đất nước. Là một câu chuyện hư cấu của tác giả nhưng lại khiến người đọc vô cùng tò mò.

Năm 1953, Lực lượng Việt Minh đã phát hiện ra một vật thể lạ là một khối lập phương kỳ lạ, cấu thành từ các vật chất không xác định được tìm thấy ở thung lũng Điện Biên. Tiếp theo sau đó, quân đội Pháp đã tiến hành đánh chiếm, cùng với hỗ trợ của Mỹ, tiến hành xây một trong những cứ điểm mạnh nhất Đông Dương được biết đến với tên cứ điểm Điện Biên Phủ. Sau khi quân đội Pháp đầu hàng, khối lập phương xuất hiện tại Sài Gòn một cách bí ẩn.

Năm 1970, là năm đánh một bước ngoặt mới trong công cuộc kháng chiến chống Mỹ. Gã khổng lồ Hoa Kỳ sao bao năm dài chiến đấu đã bắt đầu mệt mỏi với cuộc chiến đáng lý ra không nên bắt đầu. Một kế hoạch của quân đội Mỹ nhằm mượn sức mạnh của bóng tối, để kết thúc cuộc chiến, được triển khai.

Trần Nhật Minh, một nhà khoa học, thầy trừ tà, và thành viên của quân Giải phóng Miền Nam tiến hành xâm nhập, điều tra kết hoạch bí ẩn mà quân đội bị đang tiến hành, đồng thời chống lại những con quái vật bí ẩn xuất hiện khắp miền Nam.

Anh gần như không có ký ức gì về bản thân mình và người nắm giữ con đường dẫn tới ký ức của anh đồng thời là chìa khóa điều tra kế hoạch này là Hà Mạnh Dũng, một công nhân bình thường, bị bắt vì tội giết người. Đồng hành cùng anh là nữ chiến sĩ xinh đẹp Dương Thị Vân với khả năng đặc biệt gây hại cho bọn quái vật.

Hãy cùng khám phá "Đội trưởng Việt Nam: siêu anh hùng đầu tiên" để xem nó đưa bạn đi đến đâu trong cuộc hành trình này. Một câu chuyện kết hợp giữa lịch sử và thần thoại

Lưu ý: Mọi tên người, địa danh là trùng hợp. Đây không phải là thể giới thực.

Bạn đang đọc truyện *Đội Trưởng Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu: Trận Điện Biên Phủ

Điện Biên Phủ, năm 1954

Trên bầu trời của cứ điểm mạnh nhất Đông Dương lúc này, mọi thứ đang bị che khuất bởi bóng đêm tĩnh mịch. Dường như cả hai bên đều quá mệt mỏi sau nhiều ngày liên đánh nhau liên tiếp. Tuy nhiên, sự yên tĩnh ấy đã bị phá hủy một cách hung bạo khi trên cao, bầu trời dường như bị xé toạc ra bởi một bàn tay khổng lồ, tạo ra một cái miệng hố cực lớn. Phía bên trong cái miệng hố ấy, mọi thứ trở nên đen tối kì lạ. Đặc biệt người ta còn nghe thấy những tiếng gầm rú của các linh hồn. Người nào biết tiếng Trung Quốc thì nhận ra đó là những binh mã của đạo quân xâm lược từ các triều đại phong kiến phương Bắc trong suốt hàng ngàn năm qua.

Nhìn kĩ lại, ta thấy bản thân cái hố được nối kết với cứ điểm Điện Biên bằng một cột sáng khổng lồ nằm trên đồi A1 thuộc vùng kiểm soát của quân Pháp.

Tiếp theo, những vết nứt trên bầu trời tiếp tục lan rộng. Từ trong vết nứt đó, một sinh vật to lớn với nhãn cầu to lớn không thua với kích thước của nó xuất hiện. Nếu suy rộng ra, kích thước chủ nhân đôi mắt đó không thua gì cứ điểm Điện Biên Phủ. Thêm vào đó, từ bên trong, vô số những cái xúc tu khổng lồ xuất hiện với kích thước to bằng hàng dài những chiếc máy bay với những giác hút hình mặt người kì dị. Chúng liên tục quất xuống mặt đất, quất xuống những quả đồi mà lực lượng Việt Minh vừa mới giành quyền kiểm soát. Sức mạnh của nó lớn tới mức gần như muốn bẻ đôi những quả đồi nhưng không có một tiếng gào thét sợ hãi. Những người bộ đội vẫn kiên cường giữ vững trận địa theo lệnh của cấp trên. Dù con quái vật rất mạnh nhưng là cò đồ sao vàng, đại diện cho hàng triệu con người vẫn trụ vững như muốn tuyên bố đất nước này vẫn sẽ đứng vững dù trời có sập xuống.

Đồng thời, lúc này, hàng chục những sinh vật kì dị mặc áo giáp cổ đại nhìn như Trung Quốc thời cổ đại, cũng chỉ là chủ của những âm thanh vừa rồi, đang bỏ trong hư không như con thăng lặn bò trên sàn nhà. Tiếp đó, số lượng của chúng ngày càng tăng như một con lũ khổng lồ

"Cái quái gì vậy?"

Ở trong một đoạn chiến hào của quân Pháp, một người lính la toán lên. Thực tế, những con quái vật này đang tấn công Việt Minh như bão tố khủng khiếp nhưng họ lại chẳng thấy vui tí nào. Dù là họ đã từng mong ước sẽ có một phép màu nào đó của chúa sẽ cứu nguy cho Điện Biên Phủ nhưng đó là phép màu của Chúa chứ không phải của quỷ Satan. Thực ra, họ mong những người Việt Nam kia sẽ giành chiến thắng thì tốt hơn.

Trong khi đó, dưới những con đường hào do lực lượng quân sự của nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa kiểm soát, một người con gái trong một lớp áo choàng màu đen đang đi lại nhẹ nhàng. Dù vậy, mỗi khi cô đi qua, những người lính bộ đội cụ Hồ luôn cảm thấy có cái gì đó quen thuộc, thân thương giống như là gặp mẹ hiền sau nhiều năm xa cách

Cùng lúc này, một người thanh niên bước vào với thái độ cung kính. Nhìn bên ngoài, cậu là một gã con trai với đôi mắt to, lông mày rậm, cùng khuôn mặt chữ điền phúc hậu. Cậu ta tiến lại gần, nói:

"Thánh Mẫu, mọi thứ đã chuẩn bị xong"

Người con gái được gọi là Thánh Mẫu kia dùng đôi mắt như ngôi sao xa nhìn gã thanh niên kia trong chốc lát, rồi nói.

"Thuồng Luồng Tinh* đã đưa cả nơi này vào trong một vùng không gian khác để hấn tùy ý thao túng. Các người nhớ phải cẩn thận"

Kẻ kia không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ. Hấn là Lê Văn Sơn, một người tu đạo, cũng là bộ đội Việt Minh. Được chiến đấu cho tổ quốc, gặp thánh mẫu Âu Cơ, với hấn là là điều sung sướng nhất cả cuộc đời rồi.

Sau đó, người con gái kia bỏ tấm áo choàng xuống, để lộ mái tóc như dòng suối mát lành, bước về phía quân Pháp.

Thời điểm này, cả hai bên mới kịp nhìn rõ người con gái mang dáng hình tuổi hai mươi với khuôn mặt và dáng hình như một bức tượng hoàn mỹ được tạo ra bởi những nghệ nhân nổi tiếng nhất. Tất cả tạo nên một mỹ nữ không vì sánh bằng với sát khí dành cho kẻ địch cũng không thua kém.

Với quân Pháp ở đồi A1, họ đã được lệnh tiêu diệt tất cả mọi thứ, dù là thứ gì định cướp lấy Khối Lập Phương, một cái hộp có những hoa văn kì lạ, thứ đã gây nên mọi chuyện, lí do lập căn cứ ở giữa lòng địch.

"TOÀN LỰC KHAI HỎA"

Viên sĩ quan chỉ huy hét lớn

Ngay sau đó, những khẩu súng máy, pháo cối, xe tăng điên cuồng nhà đạn. Vài giây sau, hàng trăm viên đạn pháo bay thẳng về phía người con gái ấy. Không để tâm, Âu Cơ nhẹ nhàng làm cho nó bay về phía nơi nó xuất phát như một món đồ chơi dành cho con nít.

Lúc này, một âm thanh vang lên từ trên trời cao.

"Không ngờ Thánh Mẫu Âu Cơ cũng xuất hiện. Chỉ với một phần vạn sức mạnh, người có dám đấu với ta không"

Ngay khi nghe lời nói ấy, Thánh Mẫu bay về phía luồng sáng rồi di chuyển dọc theo nó với tốc độ còn nhanh hơn cả sấm chớp.

Bên trong vùng không gian ấy, gió thổi mạnh tới mức từng cơn gió như lưỡi dao không lồ, có thể cắt đứt cả xe bọc thép. Đồng thời, những cái vòi bạch tuột ma quỷ đang đưa như một đàn hợp xướng khổng lồ. Chúng không ngừng tấn công vào người phụ nữ vừa mới xuất hiện

Âu Cơ cũng khá vất vả mới tránh được đám này. Nếu là lúc nàng còn đỉnh cao sức mạnh, những thứ như vậy nàng chưa bao giờ để vào trong mắt nhưng còn bây giờ thì....

Dù vậy, người con gái đã từng đánh nhau với vô số thực thể cấp vũ trụ, trải qua bốn ngàn năm kinh nghiệm không dễ bỏ cuộc như vậy.

Theo ý chí của Thánh Mẫu, từng luồng sáng tập hợp lại, tạo thành một cây roi dài. Trên thân roi có khắc vô số kí tự hình chim lạc như trên trống đồng. Ngay khi nhận được vũ khí, Âu Cơ làm tức ném về phía một khoảng không mà cô cảm nhận được. Tuy nhiên, cây roi nhanh chóng bị chặn bởi một luồng năng lượng khổng lồ, giống như một cái lò xo cực lớn.

"Xem ra người vẫn còn yếu lắm"

Một giọng nói vang lên. Sau đó, một sinh vật, cũng chính là Thuồng Luồng Tinh xuất hiện. Nhìn bên ngoài, nó được bao phủ bởi làn da đỏ rực như một bề mầu đang được nung sôi. Vô số con mắt của nó to bằng quả trứng của một người đàn ông trưởng thành. Cánh tay của hấn to ngang ngửa nòng pháo xe tăng. Nhìn tổng thể, hấn như một con rắn khổng lồ nhưng có bốn chân, chính xác là hai tay hai chân, có mào

Sau đó, mặt đất vang lên tiếng kêu của hàng vạn linh hồn. Chúng chen chúc nhau làm mặt đất nứt vỡ vụn ra. Đồng thời, nó cũng nâng mọi thứ lên như một con sóng thần thực thụ. Tiếp theo, chúng bay lên trời tạo thành một quả cầu khổng lồ. Thêm vào đó, phía bên ngoài, vô số chiếc B-29**, vốn được cử đến để giúp quân Pháp, bị nén lại cùng với quả cầu kia như một món đồ chơi to lớn.

Cuối cùng, quả cầu kia rơi xuống theo ý chí của Thuồng Luồng Tinh, quả cầu đó rơi xuống, tạo ra một đồng tro bụi khổng lồ cùng sức phá hoại khủng khiếp. Tuy nhiên, Âu Cơ đã né kịp. Sau đó, nàng dùng tốc độ nhanh như tia chớp đá con quái vật bay đi xa.

Không cam lòng bị tấn công, Thuồng Luồng Tinh cho vô số vòi bạch tuộc di chuyển về phía Thánh Mẫu. Kế tiếp, hai luồng năng lượng như hai con sóng thần va chạm vào nhau, tạo nên một cột lửa khổng lồ. Nhiệt độ cao khủng khiếp như trong lòng núi lửa.

Từ trong ngọn lửa đó, tên yêu quái bước ra, hấn tập hợp vô số mảnh vụn nhỏ, tạo thành hai thanh song đao cực lớn và ném về phía Âu Cơ

"Để ta xem người mạnh tới đâu"

Giọng nói của Thuồng Luồng Tinh vang lên.

Khi Âu Cơ và hai thanh đao va chạm, lực tác động mạnh như hàng chục chiếc xe tăng va vào nhau. Thánh Mẫu đâm xuống mặt đất. Khối bụi bốc lên

cao.

Không đợi Âu Cơ kịp phản ứng, Thường Luồng Tinh lấy thêm một thanh đao nữa, chém thật mạnh vào mặt đất. Thêm một cột đất đá bốc lên. Sau đó, hắn tiếp tục chém Âu Cơ thêm một lần nữa. Nàng dùng tay không đỡ lấy đòn tấn công cực mạnh.

Sau đó, một loạt cái vòi có đầu rắn quấn quanh người Thánh Mẫu làm nàng không tài nào cử động được

"Chịu thua đi Âu Cơ, ngươi vốn đã không còn mạnh như trước nữa rồi. Những kẻ dưới kia không phải là con cháu ngươi. Dòng máu rồng tiên đã mất đi khi pha tạp với máu của nhân loại, một giống loài tệt hại. Rồi đây, linh hồn của những đạo quân mà chúng đã tiêu diệt sẽ hủy hoại chúng."

Bất ngờ thay, trên khuôn mặt của nàng lại nở một nụ cười:

"Ngươi biết không Thường Luồng Tinh, ta không chỉ chiến đấu vì con cháu của ta mà con vì nhân loại và nhất là dân tộc mang tên Việt Nam kia, một dân tộc mang phẩm chất đẹp nhất của con người và Long Tộc"

Ngay khi Âu Cơ vừa dứt lời, bản thân Thường Luồng Tinh cảm nhận được, sự kết nối của mình với Khôi Lập Phương đã đứt

"Không thể nào, làm sao các ngươi có thể"

Vài chục phút trước

Quân Pháp lúc này vừa mới thở phào khi không phải đối mặt với thực thể khủng khiếp kia thì

"BÙM"

Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên từ phía dưới ngọn đồi như một con quái thú khổng lồ vừa mới thức giấc. Tiếp đó một âm thanh vang lên như thác lũ, đến ngay cả đám quái vật vừa mới xuất cũng phải kinh hãi.

"XUNG PHONG"

Ngay sau âm thanh kinh động cả đất trời đó, hàng ngàn người dưới sự yểm trợ của quả tiến sáu nòng H6*** vượt qua số hàng rào kẽm gai, tiến lên như sư tử cuồng nộ, chiếm lấy giao thông hào. Cả bầu trời sáng lên bởi những đợt pháo sáng. Lửa cháy khắp muôn nơi. Có những người lính bị lửa bao phủ khắp toàn thân nhưng họ vẫn điên cuồng xông lên phía trước, tay cầm vững khẩu súng. Dưới lửa đạn hủy diệt của quân thù, nhiều người đã ngã xuống nhưng những người có thể di chuyển đều tiếp tục tiến lên, tìm quân thù mà diệt. Có người dùng đôi tay, lưỡi lê, hay bất cứ thứ gì họ có dưới những tiếng đạn phá như đang muốn xé rách màng nhĩ.

Thực sự, trong tâm thức của nhiều người, họ hiểu được trận chiến này quan trọng tới mức nào. Không một ai dừng lại, không một ai có ý định bỏ chạy, vì phía trên quả đồi đó có một bảo vật liên quan tới vận mệnh nhân loại. Nếu không đánh chiếm được quả đồi này, hàng trăm hàng vạn bọn yêu ma quỷ quái và nhất là những linh hồn của bọn lính phương Bắc sẽ xóa sổ những gì mà họ yêu quý. Một số khác biết đây là trận quyết chiến chiến lược với quân Pháp. Một số thì còn chả biết gì. Dù vậy, họ đều rõ ràng một điều. Chính mình, không thể thua được

Trong lúc đó, Sơn cùng những đồng chí của mình, vượt qua lửa đạn bắn ra từ boong ke, nhảy xuống một đoạn chiến hào, bắn thẳng vào bọn Pháp. Với phản ứng của người tu đạo từng đối phó với vô số yêu ma, đám lính Pháp này, chỉ đơn giản là đám trẻ con mà thôi. Sau đó, cậu đi vào trong một đường hầm, tiện tay hạ thêm một tên lính Pháp nữa.

"Không đợi chúng tớ à?"

Một gã thanh niên với đôi mắt sắc bén như chim ưng nhưng cũng ranh mãnh như cáo. Hàng lông mày mỏng như cọng lông vũ cùng khuôn mặt tương đối vuông tạo một ấn tượng khó tả. Cậu ta chính là Nguyễn Quý Tân, một trong những nhà khoa học thiên tài ở Việt Bắc****

Cùng lúc này, một gã thanh niên khác cũng xuất hiện. Hắn có nụ cười trên môi cũng với đôi mắt lạc quan yêu đời. Hắn tên Dương Thanh Giang

"Lên thôi các đồng chí"

Tuy nhiên, lúc này, một loạt những tên quái vật đang lơ lửng giữa trời cũng đáp xuống đất tham chiến giúp quân Pháp.

"Ma binh, nước Nam không phải là nơi các ngươi nên đến"

Nói xong, Sơn nhanh chóng rút kiếm tiện tay chém một tên ma binh ra làm đôi. Sau đó, cậu nhảy lên cao rồi lao xuống như hàng trăm con voi chuẩn bị đáp xuống làm khối bụi bay mù mịt.

"Phải nhanh chóng lấy cho được Khôi Lập Phương" Tân lên tiếng

Sau đó, ba gã thanh niên cùng một số bộ đội vượt qua cả đám Ma Binh. Trên đường đi lên đỉnh đồi, vô số hỏa lực cùng đủ thứ kỳ quái xuất hiện với mục đích ngăn cản bọn họ. Sau cùng, chỉ có ba người, thương tích đầy mình, thứ duy nhất mà họ mang chính là lá cờ Quyết chiến quyết thắng của Quân đội Nhân dân Việt Nam cùng một ít vũ khí

Lúc này, cả ba người cầm vũ khí lao tới Khôi Lập Phương. Xung quanh nó được một đám người ăn mặt như người Trung Quốc cổ đại bảo vệ. Ngay sau

đó, một đám quái vật, xông tới, định tiêu diệt ba gã thanh niên kia.

Mặc kệ tất cả, ba người lao tới với tốc độ không thể tin nổi, cầm theo lưỡi kiếm cùng lá quốc kỳ, chém thẳng vào khối lập phương đang tỏa ra nguồn năng lượng khổng lồ.

Dưới áp lực khủng khiếp đó, Sơn cảm nhận được cơ thể của mình sắp không chịu được. Từng bó cơ chuẩn bị rách toạc. Xương trắng sắp bị lộ ra ngoài. Nhưng cánh tay của Sơn vẫn nắm chặt không chịu buông. Không chỉ cậu mà hai đồng chí kia cũng vậy.

Lúc này, dường như mỗi cử động đều rất khó khăn, về cơ bản thì ba người lính giống như đồng thịt bầy nhầy nhưng vẫn có thể nghe được âm thanh từ miệng của họ.

"Chủ tịch Hồ Chí Minh... quang vinh muôn năm..."

"Thánh mẫu, phần còn lại nhờ người!"

Sau đó, một luồng ánh sáng khổng lồ tỏa ra. Mọi người không biết chuyện gì xảy ra nhưng đám Ma Bình như bị hút hết sức mạnh, biến thành ánh sáng rồi tan biến.

"Nếu ta ra tay, người nhất định sẽ dùng toàn lực bảo vệ, đồng thời tiếp tục hấp thu sức mạnh. Chỉ có ta ở đây mới là giải pháp tốt nhất, để họ có thể phá hỏng kế hoạch của người!"

Lúc này, Thường Luồng Tinh đã tức giận đến đỉnh điểm. Dù đã nghĩ đến những hấn cũng không ngờ, một đám hậu duệ rồng tiên đã mất phần lớn pháp lực lại có lại làm được chuyện này. Phải thừa nhận, đám quân đội Pháp đó cũng quá vô dụng. Vốn chiếm phần lớn ưu thế, lại có hấn giúp đỡ mà lại để mất đội A1. Tuy nhiên, hấn không hề thua như vậy. Với lại hấn cũng có kế hoạch dự phòng rồi.

"Người chết đi" Hấn la lớn. Ngay sau đó, một số lượng lớn tia sét mang theo hàng triệu linh hồn tập hợp lại, tạo ra hai cột sáng khổng lồ trên hai lòng bàn tay của hấn. Sau đó luồng sáng này bắn thẳng về phía mẹ Âu Cơ.

Dùng hai cánh tay đỡ lấy, nàng quỳ xuống trước sức mạnh khủng khiếp của những linh hồn ác quỷ nhưng vẫn không bỏ cuộc.

Sau đó, một nguồn sức mạnh khổng lồ tập hợp vào đôi tay nhỏ nhắn kia, trước ánh mắt kinh ngạc của Thường Luồng Tinh. Ở trên cao, một nguồn năng lượng khổng lồ tập hợp lại. Tiếp theo, một cột sáng lớn gấp hàng trăm lần mặt trời bắn thẳng vào Thường Luồng Tinh. Sau cùng, tất cả chỉ còn lại một vụ nổ cực lớn.

"Chưa xong đâu Âu Cơ"

Giọng nói bất kham vang lên

Cùng lúc này, mặt trời cũng bắt đầu ló dạng. Phía trên đỉnh đồi, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, một người bộ đội trong dạng rách nát cầm lá cờ Quyết chiến, quyết thắng, nhìn về một người phụ nữ đang lơ lửng giữa trời.

Âu Cơ định nói điều gì đó thì chợt phát hiện, cơ thể mình đang vỡ ra thành những điểm sáng nho nhỏ. Thực sự, đúng là trạng thái của nàng không thích hợp chiến đấu nhưng nhìn tinh thần chiến đấu của họ hăng như vậy, Thánh Mẫu của dân tộc Việt cũng muốn thử.

Đợt ba của chiến dịch Điện Biên Phủ cũng chuẩn bị hoàn thành

Tuy nhiên, con đường tới chiến thắng còn hơn hai mươi năm nữa.

.....

Năm 1955, một năm trong sau trận chiến, tại Sài Gòn, khắp nơi tràn ngập những người di cư từ ngoài Bắc. Gọi là di cư cho lịch sử, nhưng nếu nói cho đúng sự thật thì đây là những kẻ chạy trốn sự trừng phạt vì đã phản bội lại tổ quốc của mình. Cũng có người vì nghe tin đồn nhầm mà bán cả gia tài chạy vào đây. Cũng có người vì số tiền khá lớn được hứa cho tặng. Bên cạnh đó, cái thứ gọi là "Trung cầu dân ý phệ truất Quốc Trưởng Bảo Đại" (4) cũng làm cho tình hình thêm lộn xộn

Đối lập với không khí hỗn loạn ngoài kia, trong căn phòng sang trọng, mọi thứ khá yên tĩnh. Nhìn kĩ, căn phòng thật sự rất trang nhã với ánh đèn phù khắp. Đặc biệt, phía trên có treo con đại bàng đầu trắng, biểu tượng của nước Mỹ. Tướng Edward Lansdale, (5) với bộ ria mép, vàng trán cao, đôi mắt to của mình ngồi trên ghế, tỏ thái độ hài lòng và nhìn vào thứ gọi là Khối Lập Phương. Đối diện với ông là một sinh vật đã tồn tại hàng ngàn năm, Thường Luồng Tinh. Cùng với đó là một người đàn ông da trắng, ánh mắt vừa xảo nguyệt như loài cáo, vừa nguy hiểm như sư tử. Edward không có thiện cảm với gã này nhưng ông cảm thấy yên tâm hơn khi đối mặt với một dạng sinh vật siêu nhiên như vậy. Lúc này, người đàn ông kia bỗng cất lời:

"Ước tính sơ bộ 80% khả năng là Việt Minh sẽ thắng cử, như vậy kế hoạch của chúng ta sẽ ảnh hưởng"

"Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Chuyện quan trọng nhất là liệu thực thể kia còn sức chiến đấu hay không"

Edward lên tiếng.

"Ta bảo đảm là ả không thể chiến đấu như ở Điện Biên được nữa, ít nhất là hơn trăm năm tới"

Để mở đầu cuộc gặp, Robert lên tiếng trước:

"Chào mừng cô đến với tổng kho Long Bình*"

Theo thông lệ, Mary lấy bàn tay xinh đẹp của mình nắm lấy bàn tay như hổ vồ mời của Robert.

"Cám ơn ngài. Tôi tới đây đây.."

Bất ngờ thay một người nữa lại đi vào. Trên mặt đeo một cặp kính dày cộp, cái mũi cao cao, dáng vẻ thư sinh. Trên thực tế, hắn là một chàng thanh niên trẻ trong quân phục Nam Việt Nam. Trên đầu đội một chiếc mũ màu đỏ. Khắp người là bộ quân phục rằn ri như một con mèo bị bệnh tới mức xanh xao cả người.

Thực tế cấp hàm sĩ quan của hắn và Robert ngang nhau nhưng hắn vẫn thể hiện thái độ kính trọng, có phần trung thành với Robert.

"Thưa ngài, đã có ứng cử viên cho phần tuyển chọn"

Nghe thấy lời này, Robert gật đầu nhẹ rồi ra hiệu rằng hắn có việc bận. Sau đó, hắn đi ra khỏi phòng chờ, đi dọc theo dãy hành lang dài vô tận như mê cung. Cuối cùng, bọn họ tới một căn phòng đặc biệt. Nó được chia làm hai phần bởi một lớp kính cường lực chống đạn cùng với một máy chiếu

Ở trên màn hình chiếu, một gã thanh niên mặc áo khoát nâu, dáng người tương đối cao. Khuôn mặt anh ta tương đối tròn cùng với đôi mắt to khá nổi bật. Đặc biệt nhất anh ta luôn chú tâm một cách đặc biệt vào Khối Lập Phương được bảo vệ một lớp tường sơn màu vàng kim nổi bật.

Trong lúc Robert nhìn gã thanh niên đang mò mẫm Khối Lập Phương một cách nghi hoặc, Thiếu Văn Hoa, cũng chính là tay sĩ quan khi nãy, tiến lại gần, nói với hắn với giọng kính cẩn:

"Thưa ngài, kẻ này tên là Trần Nhật Minh, hắn đã vượt qua mọi bài kiểm tra của chúng ta một cách đáng kinh ngạc"

"Ở mức độ khó nhất cơ à" Robert hỏi với chất giọng vẫn không thay đổi gì mấy, với hắn không có nhiều thứ để thực sự quan tâm.

"Vâng, thưa ngài. Tôi nghĩ nên tuyển anh ta vào trong đội nghiên cứu khoa học"

Sau đó, khi hai người họ ra khỏi cửa thì Mary cũng tới gần để tiến hành phỏng vấn. Robert cũng bất ngờ khi cô vẫn còn chưa đi:

"Thưa ngài, ngài có thể cho tôi biết thêm về Đội trưởng Việt Nam được không?" Đôi môi nhỏ nhún thót lên.

Robert có chút nhíu mày khi nghe tới chuyện này.

Thấy Robert chưa trả lời, Mary hỏi thêm:

"Thưa ngài, trên khắp miền Nam Việt Nam, tôi điều tra được các cuộc tấn công của các sinh vật không xác định được gọi là Ma Bình. Bên cạnh đó, có một chiến binh bí ẩn của dường như thuộc quân Giải Phóng tiến hành chống lại những sinh vật này. Liệu phải chăng một vũ khí bí mật nào khác đã được triển khai ở chiến trường Việt Nam?"

Cùng lúc đó, Mary lấy trong túi ra một bức ảnh màu, chụp một sinh vật có dạng như con nhím, khắp người trướng lên như đang chứa cả một đại dương khổng lồ.

Đáp lại những câu hỏi đó, cánh tay quen cầm súng của Thiếu Tá quân đội Mỹ bắt đầu chạm nhẹ lên bờ vai nhỏ nhắn của Mary. Hắn nói nhỏ với cô như sự từ nói với thờ con:

"Sao chúng ta không bàn về chuyện này ở khách sạn nào đó"

Bất ngờ, cái dáng người nhỏ bé của Mary nhanh chóng đi ra khỏi tầm với của Robert rồi biến mất hẳn như chú nai nhỏ bất ngờ nhận ra con sói dữ.

.....

Mấy giờ sao, cũng vào buổi khuya, mọi thứ trở nên vắng lặng lạ thường. Trong đêm tối, bóng đen nuốt chửng toàn bộ vạn vật. Người Mỹ luôn nói Sài Gòn là hòn ngọc Viễn Đông nhưng nhìn tận mắt mới thấy nó còn thua một thị trấn nhỏ ở Mỹ. Ngoại trừ khu vực của người Hoa cùng với nơi mà người Mỹ làm việc, phần còn lại chìm vào bóng tối đáng sợ. Ở tại Sài Gòn này, người ta luôn thấy thiên đàng và địa ngục luôn cùng tồn tại song hành.

Cùng lúc đó, tại khách sạn Majestic Sài Gòn**, trong một căn phòng hạng sang, Mary đang nói chuyện qua điện thoại với chủ biên ở bên kia bờ đại dương:

"Cái gì. FBI đốt hết tài liệu của tôi, sau ông không cần lại"

"Tôi đã nói với cô rồi, chuyện này không can thiệp được đâu mà" Giọng tay chủ biên vang lên với vẻ trách móc. Phải nói là Mary là một trường hợp ngàn năm có một, một sinh viên châu Á tốt nghiệp ngành báo khi mới hai mươi tuổi. Tuy nhiên, cũng như khá nhiều người trẻ, cô phạm phải sai lầm không nên phạm.

Cùng lúc đó, chính xác là trong lúc Mary đang nói chuyện, từ phía sau, một sinh vật xuất hiện. Cái miệng nó rộng tới mức có thể nuốt được một người đàn ông cao to lực lưỡng. Trên lưng của nó đâm vô số gai nhọn, chính xác nhìn như hàng ngàn chiếc cọc nhọn. Cả người nó như nạn nhân chết đuối,

trương phòng lên. Cái miệng kéo dài ra như mỏ chim gõ kiến.

Như phản xạ tự nhiên, với tư cách một người phóng viên, Mary định đi tìm cuộn phim nhưng lúc này lại không tìm thấy được. Sau đó, cô cố gắng kêu cứu. Tuy nhiên, không ai nghe thấy. Để tự cứu mình, cô nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, sau đó ra khỏi khách sạn thì con quái vật đã đứng chắn trước mặt ở một con đường vắng. Tiếp đó, nó đánh văng cô ra xa, làm cô ngã xiêu. Cú đánh cực mạnh nhưng kỳ lạ thay cô chỉ bị thương nhẹ.

Lúc này, con quái cầm một thanh đao to, giống như bát đại binh khí bên Trung Quốc lẳng lẳng đi tới. Bất ngờ thay, trong đêm tối, một giọng nói vang lên. Một chiến binh đeo mặt nạ, toàn thân bọc giáp xuất hiện. Nửa bên trái màu đỏ như một đại dương ruột dưa hấu, nửa bên phải màu xanh như bầu trời xanh thẳm. Đặc biệt, trên ngực còn có một ngôi sao màu vàng sáng chói. Ngoài ra, người đó còn đeo một cái thắt lưng kỳ lạ, trên tay cầm một thanh trường đao của Việt Nam. Khác với trường đao Trung Quốc, trên thân được khắc vô số ký tự và biểu tượng, tượng trưng của văn hóa của người Việt Nam khi xưa.

Chiến binh đó hay Đội trưởng Việt Nam cầm trường đao chém liên tiếp vào kẻ địch. Mỗi nhát chém mạnh hơn cả đạn bắn. Dòng máu màu đen của con quái vật văng ra khắp nơi. Sau một cú đá trời giáng mạnh như như pháo bắn, con quái vật dường như không thể tiến công được nữa.

Sau đó, Đội trưởng Việt Nam cầm lấy một vật hình trụ màu xanh đỏ, có ngôi sao vàng ở chính giữa bỏ vào trong một cái lỗ nhỏ trên thanh trường đao. Tiếp đó, thanh trường đao xoay vòng liên tục, tỏa ra ánh sáng màu vàng đẹp mắt như ánh mặt trời.

Nhận thấy nguy hiểm, con quái vật liều mạng lao tới như một quả đạn pháo. Ngay lập tức, cây trường đao chém nó ra làm hai nhanh như một chiếc máy bay phản lực. Cuối cùng con quái vật nổ tung, tạo ra một ánh lửa màu xanh ghê rợn lan tỏa khắp nơi.

Trong con khói lửa, kẻ đeo mặt nạ kia lại cầm một vật nhỏ hình trụ, cỡ lòng bàn tay ấn nhẹ, ngay lập tức, một luồng khí đen từ trong đóm lửa bay vào trong cái chai. Sau đó, một người đang nằm bất tỉnh xuất hiện.

"Hôm ma lính phương Bắc, đừng quấy rầy người nước Nam nữa"

Về phần Mary, lúc này với cô mọi thứ cứ như một màn sương mờ ảo. Gã đeo mặt nạ tới bế cô vậy rồi đem cô trở về khách sạn. Sau đó, chiến binh kia biến mất.

.....

Trong đêm tối, cậu thấy mình đang nằm trong một chiếc hộp trong suốt, lúc này nước đã ngập khắp nơi trong chiếc hộp. Tuy nhiên, kì lạ thay, cậu vẫn thở được dù không thể nhúc nhích hay ra khỏi chiếc hộp. Ở bên ngoài một sinh vật đang ngồi trên thứ nhìn như là ngai vàng, mỉm cười thích thú. Hắn nhìn giống như một con dơi thực sự. Cái miệng đầy răng nhọn dường như có thể nhai được cả xe thiết giáp, làn da như khói đen bao phủ không bao giờ dứt. Cái miệng của hắn bắt đầu nở nụ cười nhìn về phía cậu, trong lúc luồng nước màu xanh bí ẩn kia đã bao phủ người cậu. Ở trong căn phòng đó, sương mù bao phủ xung quanh một cách kì lạ.

.....

Mình lại tỉnh dậy từ giấc mộng lần nữa. Trên mặt cầu dường như có ai đó đã làm gì đó. Ngay lập tức, cậu chạy khắp căn hầm tìm tấm gương soi. Nhờ đó, cậu phát hiện ra khuôn mặt của mình trở thành tờ giấy để người ta vẽ tranh.

Cùng lúc đó một cô gái xuất hiện. Đôi mắt sáng như những vì sao xa. Khuôn mặt thanh tú, cân đối làm ai cũng phải say mê. Mái tóc như dòng suối chảy về nguồn. Bộ áo dài trắng tinh tôn lên đường cong mềm mại của cơ thể. Đặc biệt, trên tay cô đeo một chiếc vòng màu vàng kim sáng chói như hàng ngàn bông lúa chín chờ dịp thu hoạch.

Cô cầm một cái chai nhỏ màu xanh nước biển. Trên cái chai có hình ảnh của hàng trăm con thuyền chiến đang chìm dần và hàng ngàn cây cọc nhọn.

Cầm lấy cái chai, Minh thốt lên:

"Vân, nói cho tớ biết, trong đây là của Ngô Vương** phải không"

Vân không trả lời, bây giờ cô thực sự rất mệt, nói không muốn nói là kiệt sức như dưa hấu bị ép hết nước vậy.

Trên thực tế, khi Minh đánh bại được một Ma Binh cấp trung, thông qua một phần ma khí thu thập được, cũng có thể triệu hồi linh hồn của anh linh đã đánh bại và phong ấn linh hồn kẻ địch. Trong trường hợp này, đó chính là Ngô Vương, Ngô Quyền.

Vào lúc này, Thiên Vân đang ngủ say như chết ở trên giường. Đó chính là cách tối nhất để giúp cô phục hồi năng lượng.

Sau đó, cậu "trả đũa" cô bé tinh nghịch vì dám vẽ bậy lên mặt của mình. Nhật Minh đi lên phía trên cũng là phòng trà nổi tiếng nhất Sài Gòn với cái tên Thiên Vân, đồng thời là cơ sở hoạt động cách mạng nội thành.

Lúc này, trong phòng thông với địa đạo, một người đàn ông đang ngồi đợi ở bên ngoài. Ông ta là một người đàn ông trung niên đã qua tứ tuần. Những vết nhăn ít nhiều đã xuất hiện trên khuôn mặt. Dù vậy, ông vẫn luôn giữ một nụ cười trên môi cũng với đôi mắt lạc quan yêu đời. Nhìn bên ngoài, ông mặc bộ quần áo cao, sơ mi trắng đóng thùng và giày Tây, vốn khá phổ biến trên đường phố Sài Gòn. Đồng thời, ông ta không ai khác chính là Dương Thanh Giang, cha của Dương Thị Vân.

Đột nhiên, kệ sách trong phòng bỗng chia ra làm hai. Tiếp đó, một đường hầm hiện ra. Từ bên trong đường hầm, Minh bước ra ngoài.

"Cậu vẫn chưa nhớ ra gì à" Người đàn ông cất giọng khi cậu trai trẻ xuất hiện.

"Chú muốn nói gì?" Minh giả vờ không hiểu

"Ký ức hai mươi mấy năm của cậu đó, lí do mà cậu vào tận trong Nam này"

Chú Giang lên tiếng. Thực lòng mà nói, ký ức cậu ta rõ ràng có liên quan khá lớn tới kế hoạch mà người Mỹ đang làm, thậm chí là bí mật động trời nào đó của nước Mỹ. Do đó, ông, cũng như Tổ chức phải tìm hiểu chuyện này cho rõ.

"Ngoại trừ chuyện cháu bị thí nghiệm và một con yêu quái nhìn giống doi ra thì cháu không nhớ gì hết." Nhật Minh buồn bã đáp

"Vậy cháu vẫn chưa nhớ ra gì thật à?"

"Không chỉ cháu mà dường như tất cả những người mất tích đều không nhớ ra chuyện gì"

Cảm thấy không giải quyết được vấn đề gì, chú Giang chuyển sang chủ đề khác.

"Mà nè, ta nghe nói tại Mỹ tuyển cháu vào trong cái viện bí mật gì đó ở bên Long Bình rồi phải không"

"Dạ. Người tham gia ở đó còn được trực thăng đưa rước tận nơi, tướng lĩnh Ngụy cũng không được như vậy"

Bất ngờ ở bên ngoài, một số lính Ngụy có súng M16 bấm còi inh ỏi cả một khu vực. Đặc biệt là bọn chúng có vẻ rất lịch sự với Minh, chứ không hách dịch như mọi khi. Dường như chúng chỉ hận cái lưng của mình không thể gấp lại thành hai phần được.

Sau đó, Minh lên xe hướng về bãi đỗ trực thăng, hướng thẳng tới tổng kho Long Bình ở Biên Hòa, Đồng Nai.

.....

Trong lúc đó, trong như ngõ ngách của đường phố Sài Gòn, một gã thanh niên tên Hà Mạnh Dũng đang chạy như điên khỏi sự truy tìm của cảnh sát. Thực sự, bản thân cậu cũng không ý thức được tại sao cậu lại ra nông nổi như bây giờ. Hiện giờ, cậu cứ chạy, chạy rồi chạy. Dù sức khỏe không tệ, cậu cũng không hiểu sao mình lại chạy được như vậy.

Bất chợt, một thằng lính xuất hiện, nó chia súng vào đầu cậu. Trong phút chót, cậu cướp súng rồi bẻ gãy tay nó trước sự kinh ngạc của đám lính lẫn cảnh sát Ngụy ở xung quanh. Nhiều thằng tự hỏi liệu tên này có thực sự là một thằng bốc vác bình thường hay Việt Cộng giả danh đây. Nhưng nói gì thì nói, trên đã hạ lệnh thì phải bắt thằng này cho bằng được.

Lúc này, đám lính đồng loạt giờ hàng chục khẩu M16 chĩa về phía cậu. Sau đó, một thằng có chức cao nhất bước lên với ánh mắt như nhìn loài sâu bọ:

"Thằng kia, muốn sống thì để ông mày giải về"

Tuy nhiên, dường như anh chàng này không có vẻ gì là muốn quay về.

.....

Trong khi đó, tại tổng kho Long Bình, Nhật Minh đang được dịp nói chuyện trực tiếp với Thiếu Tá Robert.

"Tôi khá ấn tượng với cậu đấy, phải công nhận người Việt Nam đúng là không phải hạng tầm thường. Nhưng mà ở phần kinh nghiệm cậu ghi là không biết nghĩa là sao?"

Robert nói với ánh mắt nhìn thẳng vào Nhật Minh. Nếu cậu trả lời không thỏa đáng có khả năng là cậu sẽ nằm trong quan tài mà ra khỏi chỗ này.

"Chuyện đó là do tôi bị mất trí nhớ" Nhật Minh nhìn thẳng vào Robert trả lời

Cũng vì câu trả lời này, trong đầu Robert một loạt các suy nghĩ xuất hiện. Liệu Nhật Minh có phải là gián điệp. Nếu là gián điệp sao lại không tạo ra một lí lịch hoàn hảo mà lại nói là mình bị mất trí nhớ. Dù sao thì chuyện quan trọng nhất là giải mã Khối Lập Phương.

"Sao cũng được, dù sao tài năng của cậu là có thật. Tôi, đại diện cho nước Mỹ muốn cậu phân tích xem thứ này là thứ gì"

Vừa nói, Robert lấy một tấm hình trắng đen, chụp một chiếc hộp có khắc vô số các hoa văn kỳ lạ

"Đây là cái được gọi là Khối Lập Phương, vào năm 1953, quân đội Pháp đã phát hiện ra nó, cũng là lí do cho việc xây dựng cứ điểm Điện Biên Phủ. Lúc quân đội Việt Minh chiếm được Điện Biên thì cái hộp này lại xuất hiện ở Sài Gòn"

Bất ngờ, chuông điện thoại vang lên, sau khi nghe xong Robert lên tiếng

"Xin lỗi có một chút việc bận. Cậu cứ thăm quan căn cứ này trước đi"

Bất ngờ thay, một chiếc xe máy, có hai màu xanh đỏ, ở giữa có một ngôi sao vàng, giống như cờ quân Giải phóng, xuất hiện một cách kì lạ. Trên xe, một

gã thay niên cầm một thanh đao cổ chia về phía Dũng. Sau đó một luồng sáng xuất hiện, cũng với một vụ nổ lớn ở phía trước chiếc xe. Do bị bắt ngờ, chiếc xe lao thẳng vào đầm lầy. Tiếp đó, đầm lầy như một con quái vật cố gắng nuốt trọn chiếc xe jeep. May mắn thay, gã thay niên tên Dũng đã thoát ra kịp như một vị tướng nơi sa trường.

Tức giận, Dũng la lớn:

"Cậu là ai"

Đáp lại thái độ không mấy lịch sự, Minh, quần khăn che kín mặt lên tiếng:

"Nghe nói cậu dính vụ án giết người gì đó thì phải?"

Như ngọn núi lửa bùng nổ, Dũng lên tiếng:

"Tôi không có giết ai hết. Tôi cũng không có ý vượt ngục nhưng tôi không thể quay lại nhà tù được"

"Tại sao" Minh cố ý dò hỏi

Tuy nhiên, bất thành linh, Dũng lại lao tới như một chiếc xe tăng. Minh nhanh chóng né đòn như một con gió. Đồng thời, anh chuẩn bị phản đòn. Tiếc thay, Dũng chặn được đòn đánh của anh. Không bỏ cuộc, Minh đá một cước thẳng vào Dũng nhưng anh lại đỡ được, lại còn tông thẳng vào cậu. Chưa hết, Dũng còn đâm thẳng một cú vào Minh. May thay, anh không sao.

"Cậu mạnh hơn tôi tưởng. Học đánh nhau ở đâu mà giỏi như vậy hả?"

Nhật Minh cảm thán và ngạc nhiên.

Tiếp đó, anh tiếp tục mở lời đồng thời lấy ra một khối hình cầu nửa đỏ, nửa xanh, có ngôi sao vàng ở giữa, cũng chính là sức mạnh niềm tin và ý chí của mình

"Xin lỗi anh nhưng Tôi chức cần đem anh về để kiểm chứng vài việc"

Tiếp đó, Minh đột nhiên di chuyển nhanh chóng tới mức kỳ lạ. Nhân lúc Dũng còn bất ngờ, anh đá cậu một cú trời giáng.

Thực tế, khi dùng sức mạnh anh linh, dù không biến thân, Minh cũng có khả năng đánh bại cả một đội quân vũ trang, chứ đừng nói là người thường. Cái mà cậu vừa sử dụng cũng chính là sức mạnh đầu tiên của cậu, niềm tin vào lý tưởng cách mạng.

Nằm dưới nền đất, Dũng quay mặt nhìn Nhật Minh. Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, trái ngược với vẻ yếu ớt do bị tù đầy và ăn nguyên một cú đá. Dù vậy, cậu vẫn mang một khuôn mặt khá điển trai, vốn không bị ảnh hưởng bởi ngoại cảnh.

"Sức mạnh đó. Mà có liên quan tới cái đám đeo mặt nạ đó phải không. Hay mà là người của chúng"

"Đeo mặt nạ" Nhật Minh nhú mày

"Đừng giả ngu. Đám người Mỹ đó mang bom tới Việt Nam còn chưa đủ, lại còn đem tao cùng bao nhiêu người khác làm vật thí nghiệm"

Dũng lên tiếng, tay nắm cổ áo của Minh

"Thí nghiệm. Anh giải thích rõ hơn được không" Minh lên tiếng

"Còn gì giải thích nữa sao"

Lúc này, kí ức giống như con sóng bất chợt ủa về, không gì cản nổi.

.....

Vào một bữa trưa hè nắng như đang nướng chín tất cả, tại khám Chí Hòa, các tù nhân không kể tình trạng sức khỏe, già trẻ, đều phải làm việc cực lực. Dũng cũng không ngoại lệ. Thực ra, anh vốn dĩ có thể có một cuộc sống sung sướng, bởi gia đình anh vốn cũng là danh gia vọng tộc. Tuy nhiên, vào cái ngày định mệnh đó, ngày cả gia tộc bị trảm thủ theo luật 10/59**, gia sản bị tịch biên toàn bộ. Sau đó, mẹ anh mạo hiểm đem anh sang nhà ngoại nuôi rồi tự sát để bảo vệ anh, làm một đứa trẻ chỉ mới mấy tuổi vẫn luôn ám ảnh. Cũng vì lẽ đó, anh rất hận cái đám tự xưng là "chánh phủ quốc gia" và cả bọn Mỹ xâm lược. Tuy nhiên, chỉ một mình anh thì không làm gì được. Vào một ngày, anh bỗng nhiên thấy mình tỉnh dậy ở thành phố Huế vốn cách Sài Gòn hàng ngàn cây số. Sau đó, anh lại bị vu oan cái tội danh giết người mà anh chưa hề làm. Không qua tòa xét xử, anh bị đưa thẳng vào trại giam rồi bị chuyển về khám Chí Hòa.

Lúc này, khi đang suy nghĩ miên man, bất ngờ, một mũi kim từ phía sau đâm vào lưng anh đau nhói. Những gì cuối cùng anh thấy được là một gã cai tù mập mập cầm một ống thuốc mê cực lớn và rồi bóng đêm tới rất nhanh.

Rồi sao đó, cậu tỉnh dậy, bị vây quanh bởi hàng loạt những kẻ đeo mặt nạ, bận đồ thí nghiệm, còn cậu thì đang nằm trong một cái hòm làm bằng thủy tinh trong suốt. Cậu muốn chạy trốn như bị trói chặt như con vật chuẩn bị nắn thịt, không thể nào thoát khỏi.

Cùng lúc đó, hàng ngàn tiếng kêu cứu "Thả tôi ra" vang lên làm nên một âm thanh vô cùng rùng rợn. Đặc biệt có một gã thanh niên trán cao, mắt to, đáng người to cao la lớn nhất và cũng bị khống chế nhanh nhất.

Cuối cùng, một tên màu trắng kéo cần gạt xuống. Ngay sau đó, tiếng đầu thối trời vang lên như muốn lật ngược cả phòng thí nghiệm.

Rồi bắt gã thay, gã thay niên tên Mạnh Dũng phá bỏ cái cửa kính chống được đạn M16 như một con sư tử cuồng nộ. Kính vỡ khắp nơi như vừa có một cơn bão.

Những tên màu trắng cố gắng bắt lại Dũng như sau cùng cũng bị đánh bầm dập. Tiếp đó, vài chục tên lính mang súng M16 tiến vào, bọn chúng mang quân phục của lính Ngụy. Tuy nhiên, chúng cũng bị hạ trước khi hiểu chuyện gì đang diễn ra như bị một con sư tử xé xác. Dũng cũng không hiểu sức mạnh này từ đâu ra, anh chỉ biết chạy, cắm đầu chạy.

.....

"Những gì anh kể là thật chứ" Nhật Minh hai mắt mở to, lớn tiếng hỏi bởi vì anh cũng có một ký ức mơ hồ giống như vậy

Tiếp đó Nhật Minh lại hỏi: "Vậy anh có thấy một con Dơi Tinh không"

Bất ngờ, một âm thanh nghe rợn vang lên. Tiếp đó, một con quái vật toàn thân màu xanh, đan xen những màu vàng nhạt, trên mặt có hàng trăm cái lỗ nhỏ. Từ bên trong những cái lỗ đó, tiếng kêu ghê rợn phát ra. Nhìn kỹ, nó như một cái đầu gắn thêm tay và chân. Đặc biệt, trên ngực nó còn có hai chữ "Triệu Đà", viết bằng tiếng Hán

Không báo trước, con quái vật nhấc chiếc xe jeep bị ném dưới bùng, ném về phía của Dũng và Minh như ném một hòn đá nhỏ.

"Triệu Đà ***?" Nhật Minh vừa lên tiếng đã bị đám một đàn, bay văng ra xa.

"Anh nói tên này là lính của Triệu Đà, kẻ đã thôn tính nước ta gần hai ngàn năm trước?" Dũng lên tiếng. Trước kẻ thù mới, thái độ có chút thay đổi

"Chính xác là linh hồn của lính Triệu Đà đang kiểm soát, con người. Những thứ như vậy được gọi là Ma Binh, rất hung hãn và bạo lực. Không nói chuyện được, chỉ có thể hạ nó mà thôi" Minh lên tiếng giải thích trong lúc cơ thể vẫn còn đau nhói vì cú đâm lúc nãy

Lúc này, con quái vật tiến lại gần Dũng. Theo phản ứng tự nhiên, anh cố nhắm mắt một phát mà ngực của con quái. Tuy nhiên, cái anh nhận được là một cơn đau khủng khiếp như cánh tay bị xe cán phải. Đây cũng là lần đầu tiên anh thấy đau kể từ khi thoát khỏi phòng thí nghiệm. Không đợi Dũng hoàn hồn, linh hồn của Triệu Đà dùng một cánh tay to tướng đâm thẳng vào lưng cậu. Lực tấn công không thua một chiếc M113 đang di chuyển.

Tiếp đó, Triệu Đà bắt lấy Dũng, rồi bay đi mất trước ánh ngỡ ngàng của Minh. Thực tế, cả hai di chuyển ra vùng ngoại thành, nơi thường xuyên diễn ra các vụ ném bom nhằm hủy diệt mọi thứ của quân đội Mỹ. Khi vừa chạm đất, cát bụi văng khắp nơi. Dũng ngã lẳng trên đất, phát ra tiếng kêu khủng khiếp vì đau đớn

Trong nỗ lực giành lại sự sống một cách tuyệt vọng cậu cố lao vào nhưng tất cả chỉ như muối bỏ bể. Triệu Đà thậm chí còn chà quân tâm tới đòn tấn công của cậu. Dù vậy, Dũng cố nhắm mắt tiếp vào con quái. Để đáp trả, nó dùng cánh tay khổng lồ của mình ném Dũng văng đi xa

"Dân Âu Lạc lúc nào cũng cứng đầu nhì"

Lúc này giọng nói bên trong con quái vật chột lên tiếng.

"Và cũng làm binh lính của người đầu mình hai nơi không phải sao" Nhật Minh vừa lên tiếng vừa cất bước đi như một vị thần về phía Triệu Đà. Đồng thời, anh nhìn về phía Dũng đang nằm trên đất mà lên tiếng:

"Tay không mà dám đánh Ma Binh, cậu cũng gan dạ lắm. Tôi sẽ lo từ đây"

Vừa dứt lời, anh lấy ra một cái thắt lưng có màu đen. Trên thắt lưng có biểu tượng là cờ đỏ sao vàng, cùng với một cái lỗ nhỏ. Tiếp đó, Nhật Bình lấy ra một khối hình trụ nhỏ bằng lòng bàn tay, nửa đỏ, nửa xanh, có ngôi sao vàng ra rồi nhét vào lỗ trên thắt lưng. Cuối cùng anh nói:

"CHỦ TỊCH HỒ CHÍ MINH QUANG VINH MUÔN NĂM. BIẾN THÂN"

Lúc này một loạt các hình ảnh của các anh hùng liệt sĩ đã chiến đấu trong suốt bốn ngàn năm qua bỗng hiện lên. Tiếp đó, là cờ của Mặt trận Dân tộc Giải phóng miền Nam Việt Nam xuất hiện, bao quanh người Nhật Minh. Cùng lúc đó một âm thanh vang lên:

"ĐỘI TRƯỞNG VIỆT NAM, SỨC MẠNH THỜI ĐẠI HỒ CHÍ MINH, GIÁNG LÂM."

Sau đó một chiến binh bọc giáp toàn thân, nửa bên xanh, nửa bên đỏ, có ngôi sao vàng, xuất hiện như một vị thần ánh sáng trong truyền thuyết, thần thoại.

Khi Dũng còn đang ngỡ ngàng, Nhật Minh lúc này là Đội trưởng Việt Nam di chuyển nhanh như chớp về phía Triệu Đà rồi tung một cú đâm trời giáng như một chiếc M113 lao thẳng vào hắn. Sau đó Triệu Đà cố gắng phản đòn bằng một cú đánh với sức mạnh tương đương nhưng Đội trưởng né được. Đồng thời, anh tung ra liên tiếp hàng loạt cú đâm như một trận mưa bom bão đạn nữa. Không chịu lép vế, Triệu Đà tung thêm một cú đâm kinh hồn.

Tiếp đó, một luồng sáng tập hợp lại. Một cây trường đào xuất hiện, giống với cái cây mà Mary đã thấy. Minh cầm lấy cây trường đào lao vào Triệu Đà chém liên tiếp như binh lính Âu Lạc từng chém quân Triệu Đà khi xưa. Sau đó, cậu lấy ra một lọ màu xanh để chữ Ngô.

Lúc này, Minh biến thành một chiến binh màu xanh dương được bao bọc bởi màu nâu của những cây cọc nhọn dưới lòng sông to như cây cột nhà. Cùng lúc một âm thanh vang lên

Nhận thấy nguy hiểm, Ma Bình xông tới như một con voi lớn nhưng bị hàng ngang cây cọc nhọn đâm vào tay. Nhân đó, Đội trưởng Việt Nam đâm liên tiếp vào con quái vật. Do đó, con quái vật nằm trên đất

Sau đó, Đội trưởng Việt Nam chạy ra xa rồi chui xuống dưới đất. Tiếp đó, một cột đất đá xuất hiện đẩy anh lên cao. Nhật Minh nhảy xuống, đi qua hàng loạt các lá cờ đỏ sao vàng, đan xen với nhau rồi chạm vào con quái vật như một quả tên lửa không lồ, không thể cản được.

Bất ngờ, mặt đất đột nhiên bị chấn động dữ dội bởi bão lửa bao trùm tất cả. Trong phút chót, mọi thứ trở thành cái lò nung. Trên bầu trời xanh, hàng trăm chiếc trực thăng che phủ mọi thứ. Trên mỗi chiếc, biểu tượng của không quân Hoa Kỳ, ngôi sao màu trắng trên vòng tròn màu xanh, cùng với màu đường viền màu trắng có vạch ở chính giữa hiện rõ ràng. Trên trực thăng, Robert cảm lo lên tiếng. Âm thanh như tiếng sấm:

Ngay sau đó, một loạt chiếc trục thẳng đồ bộ. Con gió từ cánh quạt như một người khổng lồ xấu tính buộc những cành cây, ngọn cỏ xung quanh phải cúi đầu. Từ trong chiếc trục thẳng, một đám lính nguy đi ra ngoài. Tiếp đó, bọn chúng lấy một cái lo nhỏ đâm thẳng vào cánh tay.

*Trước 75 nhiều vùng của Sài Gòn vẫn còn chưa phát triển

**** Luật 10-59 là một đạo luật do chính quyền Việt Nam Cộng Hòa ban hành ngày 6 tháng 5 năm 1959, quy định việc tổ chức các Tòa án quân sự đặc biệt nhằm xét xử trong 3 ngày các "tội ác chiến tranh chống lại chế độ Việt Nam Cộng Hòa". Luật không nêu cụ thể đối tượng mà bộ luật này nhắm đến, nhưng trên thực tế thì ai cũng hiểu là luật này nhắm vào là những đảng viên Cộng sản, những cán bộ cách mạng từng kháng chiến chống Pháp trong hàng ngũ Việt Minh và những người dân ủng hộ họ.**

***** Vua Nam Việt, cướp nước Âu Lạc.**

Bạn đang đọc truyện *Đội Trưởng Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ký ức gã tội phạm

Dưới những tán rừng rậm, chim chóc hôm nay đã di tản ra khỏi khu vực nơi có vô số những sinh vật to lớn hơn chúng đang gây náo động. Lúc này đây, ngay trong khu rừng, Minh cùng Dũng đang chạy trốn cả một bầy sinh vật đáng sợ. Chúng được gọi là Chó vàng ba sọc, theo các mà kẻ đề xuất dự án này tạo ra chúng. Với chi phí rẻ hơn hẳn ma binh cùng khả năng chiến đấu không biết mệt mỏi, đây thực sự là một lực lượng khá mạnh.

Ở một chỗ khuất, một số tên biệt kích dùng lấy ra một loạt khẩu súng phóng lựu có báng súng giống như súng thường như lật ngược lại, nòng súng là một khúc kim loại giống như ống tre, cùng với thước ngắm. Trên thực tế, loại súng này được biết tới với cái tên M79, một trong những loại súng phóng lựu tiên tiến nhất thế giới. Tiếp đó, bọn chúng nạp đạn to như nắm tay nhưng đặt biệt là có một màu xanh kỳ lạ vào súng.

Sau đó, lần lượt hai vụ nổ xuất hiện. Khói bụi mù mịt bao phủ cả khu rừng.

Đồng thời, trong bụi cây, một loạt những tay xạ thủ của quân giải phóng cùng đã sẵn sàng như những con hổ đang rình mồi. Thực ra, ngay khi một lượng lớn quân Mỹ xuất hiện thì bộ đội ở đây đã phát hiện ra. Nhất là khi có dấu hiệu xuất hiện của hiện tượng siêu nhiên, người cũng Lữ Đoàn Không cũng tới xuất hiện ở hỗ trợ.

Những người bộ đội nằm sâu trong lớp bùn đất, những cành cây, sử dụng những khẩu Dragunov SVD** với màu nâu đậm của báng súng, màu đen như đêm không sao của thân súng và màu nâu đất của nòng súng bắn về phía quân thù. Những viên đạn vô hình xuyên thủ ngực của đám đặc công với khẩu M79, để lại dòng máu đỏ tươi chảy từ miệng của chúng

Tiếp đó, theo một cách không thể tin được, một màn rượt đuổi chưa từng có đã diễn ra. Lần lượt, từng con Chó vàng ba sọc bị hạ gục bởi các loạt đạn bắn ra từ khẩu Dragunov SVD. Mỗi khi bị tiêu diệt, chúng lần lượt nổ tung ra thành từng mảnh nhỏ, lóe sáng cả một khu vực.

Trước cảnh tượng trên, dù từng trải qua không ít chuyện, Dũng cũng phải la hét khi trải qua cảnh tượng kinh hoàng.

Sau cùng, khi mọi thứ đã an toàn, Dũng lên tiếng:

"Cậu thật sự là Việt Cộng?"

"Có bao nhiêu tổ chức dám chống lại người Mỹ ở miền Nam hả, tên gốc?" Minh lên tiếng chế giễu.

"Cậu nói gì vậy, tôi không có gốc"

Trong khi đó, từ khoảng cách xa kia, một sinh vật có hình dạng của một con dơi đang quan sát cả hai như một vị thần quan sát chúng sinh

"Cuộc chơi bắt đầu rồi!" Hân lên tiếng bằng một âm thanh cực kì gây khó chịu như lỗ tai bị ai đó cào phải. Tiếp đó, toàn thân hân được bao phủ bởi một màn sương kì lạ, xuất hiện từ hư không, che phủ tất cả mọi thứ. Sau khi màn sương ấy tan biến, sinh vật kia cũng biến mất

.....

Trong đêm tối, mọi thứ chìm trong lặng lẽ đến đáng sợ. Trái ngược với cái thế giới bên ngoài tĩnh lặng kia, trong phòng trà Thiên Vân, mọi thứ sáng rực như ban ngày. Hàng trăm quan chức, có cả sĩ quan cao cấp của quân đội Mỹ cùng lắng nghe những âm thanh mê người từ những cô ca sĩ trong những trang phục rộng rãi nhất. Đồng thời, nhiều cặp nam nữ, chủ yếu ở tầng lớp cao, đang khiêu vũ say sưa trong tiếng nhạc vang lên không ngừng.

Trong khi đó, ở dưới tầng hầm, không khí thực sự khá căng thẳng.

"Cháu đang làm cái trò gì vậy?" Chú Giang lên tiếng. Lúc này, Dũng vẫn đang bắn khoả chuyện gì đã thực sự diễn ra.

"Nếu không cứu thì cậu ta sẽ bị bắt rồi thành chuột bạch luôn" Minh lên tiếng. Thực sự, cậu đúng là có chút hơi quá nhưng nghĩ kĩ lại thì Dũng chính là mảnh mồi duy nhất mà bọn họ có để tìm hiểu âm mưu của Đế quốc Mỹ và Ngụy quyền Sài Gòn.

"Ý của cháu là gì?" Chú Giang thắc mắc

"Ký ức của cậu ta rất giống ký ức của cháu. Do đó, có thể cháu cũng có thể là vật thí nghiệm của bọn chúng"

"Nhưng nếu bị biến đổi thì hai sau hai đứa lại không bị bọn Ma Bình nhập? Chưa nói hẳn còn ký ức kìa" Người cán bộ già chỉ về phía Dũng.

Sau đó, ông lại lên tiếng tiếp:

"Liệu cậu ta có biết vị trí căn cứ của chúng?"

"Mà khổ nỗi cậu ta không nhớ" Minh nhíu mày. Sau đó, một suy nghĩ của cậu chợt lóe sáng:

"Nếu điều tra vụ án của cậu ta thì..."

Tức thì, hai người tiến tới gần Dũng. Sau đó, Minh lên tiếng:

"Giờ kể cho tôi về bản thân cậu. Toàn bộ luôn"

"Biết rồi"

Sau đó, ánh mắt của Dũng bắt đầu hồi tưởng về quá khứ:

"Tôi tên Hà Mạnh Dũng. Tôi được sinh trong một gia đình danh gia vọng tộc. Tiếc thay, cái luật 10/59 khốn kiếp, cả nhà tôi.."

"Khoan đã, ý tôi không phải là chuyện này. Cậu không hiểu ẩn ý hả? Cậu hơi ngu quá rồi đó"

Lúc này ánh mắt của Dũng như con sư tử trong con cuồng nộ, nhìn thẳng về phía Minh:

"Ý cậu là gì?"

"Nè nè, cậu bình tĩnh lại đi. Ý thằng Minh là kể về lí do cậu bị bắt đó" Chú Giang trấn an cả hai người.

Lúc này, Dũng bình tĩnh lại rồi cậu lên tiếng:

"Nói ra thì cũng khó tin. Có một ông nhà khoa học nào làm việc cho người Mỹ muốn thuê tôi làm việc. Tôi bị di chuyển bằng máy bay ra tận ngoài Huế. Sau đó, thì bỗng nhiên ông chết. Rồi đám cảnh sát ập vào"

"Khoan đã" Chú Giang lên tiếng. Sau đó, ông lại nói

"Hai năm trước không phải là lúc người Mỹ chiếm lại Huế***. Người ta đưa cậu ra đó làm gì. Hơn nữa, mọi chuyện thuận lợi quá mức rồi"

"Khoang đã ý ông là tôi nói xạo" Mạnh Dũng gồng lên như một con bão. Bất ngờ, một cô gái xuất hiện. Cô mặc một bộ áo dài trắng tinh với một đóa hoa cài trên tóc. Cô ấy cầm một cái lọ có vẽ một người đàn ông cầm một cây nỏ, bắn ra vô số mũi tên.

Thấy Vân, Minh hớn hờ chạy tới.

"Chúng ta lấy được linh hồn của Cao Lỗ (1) rồi"

"Là của tớ chứ cậu có làm cái gì đâu" Vân lên tiếng khẳng định.

"Cô là ai vậy?" Dũng thắc mắc

Ngay khi câu nói của cậu vang lên. Trong chớp mắt, Vân xuất hiện ngay trước mặt cậu như một bóng ma.

"Câu đó phải do tôi hỏi mới phải. Cậu là ai?"

Bỏ qua chuyện đó, Minh nói:

"Vậy tóm lại hiện giờ cứ theo kế hoạch mà làm"

Bất ngờ, một giọng nói trong trẻo vang lên:

"Nếu cần giúp sau không hỏi tôi"

"À"

Vân, chú Giang và Minh mỗi người cầm một khẩu K-54 (2)

Một cô gái với mái tóc dài, mặt một bộ váy màu đen, khoác một cái áo màu trắng như mây, nở một nụ cười như trăng tròn.

"Vậy ra đây là căn cứ của Đội trưởng Việt Nam à." Mary lên tiếng

"Mà sao cô phát hiện ra vậy?"

"À tại hôm qua lúc cậu cứu tôi vô tình để lại danh thiếp phòng trà, với lại chú chủ quán quên mở cửa hầm nên tôi vào thôi"

Lúc này, hai người được nói đến nhìn vào nhau.

"Nói nghiêm túc đi. Căn cứ cách mạng mà để để cô phát giác vậy à" Vân lên tiếng. Cô vẫn đang chia khẩu K54 về phía Mary

"Chào đồng chí, tôi là người do Tổ chức phái tới để hỗ trợ các Đồng Chí"

"Người đàn bà tìm con chó dữ" Vân lên tiếng

"Chó dữ là do giấc xâm lăng" Mary đáp lại

Thực sự đúng là có người được Trung ương cử đến hỗ trợ bọn họ thật. Nói gì thì nói, căn cứ của quân Giải phóng đâu phải dễ dàng tìm được.

Về sau, lịch sử ghi nhận lực lượng nội thành của Lữ Đoàn Không đã hình thành như vậy.

.....

Hôm nay, bầu trời trong vắt. Ngoài kia, nước biển trong xanh gọi cho người ta một cảm giác thanh bình tới mức kì lạ. Nơi đây, người ta biết tới nó với cái tên cột cờ Thủ Ngữ (3), nơi mà hai mươi lăm năm trước một tiểu đội quân Việt Nam Dân chủ Cộng Hòa đã chiến đấu anh dũng chống lại quân Anh xâm lược. Dù bị áp đảo bởi lực lượng trang bị tận răng, họ đã chiến đấu và hi sinh trước quân thù. Kính sợ trước những người lính anh hùng, viên chỉ huy người Anh đã ra lệnh cho binh lính lấy bông súng chào để thể hiện sự kính trọng.(4)

Trong hình dạng của Đội trưởng Việt Nam, Minh nhớ tới cuộc chiến khốc liệt mà dân tộc này đã bắt đầu từ hai mươi lăm năm trước.

Tuy nhiên, bỏ qua giai đoạn cảm thán, Minh cảm thấy chỗ này vắng lặng đến mức đáng sợ. Dù gì đây cũng là cầu cảng mà lại không có ai thì đúng là kì lạ. Nhưng vấn đề là có sự xuất hiện của Ma Bình ở chỗ này. Chỉ có một khả năng duy nhất. Cái bẫy.

Bất ngờ, hai tên lính xuất hiện. Bọn chúng lấy một khẩu súng trông giống như M16 nhưng hoàn toàn rỗng ruột, khung xương súng bên ngoài màu trắng xương và không thấy bất cứ một viên đạn nào.

Ý thức được nguy hiểm, Minh nhanh chóng quay đầu xe định tẩu thoát. Bất ngờ thay, trước mặt cậu là hàng trăm tên lính trang bị vũ khí tương tự. Bọn chúng xả ra một trận mưa đạn về phía Đội trưởng Việt Nam.

"Đúng là bẫy thật rồi" Nhật Minh cảm thán.

.....

Trong lúc đó, Mạnh Dũng đang bị xích lại ở phía dưới tầng hầm. Dù anh dùng sức mạnh của mình cũng không tài nào thoát ra được.

"Cô làm cái trò gì vậy hả. Thả tôi ra"

"Chưa được. Tôi vẫn thấy ông đáng ghê lắm. Vì an toàn tính mạng cho tất cả mọi người, tôi phải trói anh lại."

Vân trong bộ váy màu hồng lên tiếng. Sau đó, cô lấy ra một bàn cờ, tự chơi với mình.

"Mà tiện thể, mấy người thật sự là gì vậy?" Dũng lên tiếng.

"Người của Chính phủ Cách mạng Lâm thời Cộng hòa Miền Nam Việt Nam (5)" Lòi bay ra từ đôi môi xinh đẹp.

"Cái đó tôi biết rồi nhưng mà làm sau các người biết phép thuật, biết đến bọn Ma Bình. Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra?" Dũng vẫn không ngừng thắc mắc

Lúc này, Vân quay sang nhìn Dũng, cô cố gắng giải thích:

"Ngàn năm trước, khi Âu Cơ và Lạc Long Quân biến mất, cương thổ Văn Lang (4) từ biển tới núi tràn ngập yêu ma. May mắn thay, nhờ mang dòng máu rồng tiên, bọn yêu quái lần lượt bị tiêu diệt. Về sau, dòng máu cao quý đó nhạt dần. Tuy nhiên, có những người con đất Việt vẫn còn mang dòng máu cao quý ấy. Họ trở thành những danh nhân lịch sử. Cho tới tận bây giờ, Nhật Minh là người duy nhất mượn được sức mạnh của các anh linh"

.....

Hiện giờ, một loạt trận mưa đạn đang nhắm thẳng vào Nhật Minh. Số lượng đạn bắn ra nhiều hơn cả số lượng nước trong một trận mưa lớn. Khác với loại đạn thường, loại đạn này có thể gây ra tổn thương nghiêm trọng đối với bộ giáp và bản thân Nhật Minh. Nhanh như chớp, cậu cầm lấy thanh trường đao chém vào bọn lính. Dù ở khoảng cách xa nhưng khi thanh trường đao chém vào không khí thì một đường sáng màu xanh đỏ xuất hiện, như một cây

cầu vòng khổng lồ, lần lượt tiêu diệt từng tên địch một. Một số bị đá văng xuống biển, lao xuống như một chiếc xe thiết giáp, tạo một cột nước cao bằng tòa nhà mấy tầng. Nước văng khắp nơi như một trận bão khủng khiếp

Nhận thấy tình hình không ổn, Nhật Minh nhanh chóng biến mất vào trong một kho hàng. Đám lính ngay lập tức xông vào trong kho nhưng họ chỉ thấy một gã thanh niên cùng một mô hình của một chiếc xe máy nhỏ.

"Tiến sĩ Minh, cậu làm gì ở đây?" Một tên sĩ quan chỉ huy của bọn chúng lên tiếng

Không tỏ thái độ, Minh chỉ hỏi: "Vậy mấy người là một phần của chương trình siêu chiến binh sao"

Lúc còn ở miền Bắc, Nhật Minh đã nghe nói hai nhóm dự án siêu chiến binh, một là biến đổi con người thành quái vật, cũng chính là đám Chó vàng ba sọc hôm cậu đã đánh nhau, hai chính là đám này, nâng cao sức mạnh, khả năng chịu đựng, trang bị vũ khí hạng nặng. Hai nhóm này cùng với đám Ma binh chính là kẻ địch lớn nhất trong công cuộc giải phóng miền Nam, thống nhất đất nước. Trong Mậu Thân, quân ta cũng đã chứng kiến sức mạnh của chúng

"Cậu vẫn chưa trả lời tôi" Tên sĩ quan vẫn không bỏ cuộc.

"Tôi đi khảo sát khu vực xung quanh thôi. Thành phố Sài Gòn này có hệ thống phong thủy rất đặc biệt, tôi muốn xem thử thôi"

Nhìn thấy thái độ không có vẻ gì sợ sệt của Nhật Minh, tên sĩ quan cũng không hỏi nhiều. Trước khi đi, hắn nói:

"Tiến sĩ, có một số chuyện cậu không nên biết thì hơn"

Sau đó bọn chúng rời đi

.....

Vân cầm lấy một tờ giấy nhỏ đưa cho Mạnh Dũng xem. Cô nói:

"Xem thêm cái này để biết thêm chi tiết"

Dù không thích thái độ của cô gái tên Vân này chút nào, Dũng vẫn cố gắng xem thử:

"Sức mạnh của các anh lính gần như không thể xâm phạm. Có thể được triệu gọi bằng cách lấy linh hồn của kẻ địch, hậu nhân, hiện vật liên quan hoặc vô trực tiếp cõi linh hồn để tìm"

"Tôi là người duy nhất có thể làm được chuyện này." Vừa nói, Vân vừa chạm vào một cái vòng có dạng màu vàng như cánh đồng lúa chín. Trên chiếc vòng tay, ta thấy được vô số cổ hoa văn điêu khắc tinh tế và vô cùng kỳ công.

"Tiện thể thì vừa rồi tôi cũng tìm được một vài cổ vật liên quan đến các danh nhân nên có thể triệu hồi thêm một số người nữa"

Bất chợt, lúc này, có một người con gái với đôi mắt to tròn như giọt sương rơi. Mái tóc dài như một dòng suối nhỏ. Làn da trắng mịn như một dòng sữa. Cũng với dáng người với những đường nét căng tràn sức sống của thiếu nữ. Người con gái đó không ai khác chính là Thảo, người con gái duy nhất mà hắn yêu.

Tuy nhiên, vào thời điểm này, nàng lại đang bị ép nằm trong một cái quan tài bằng thủy tinh trong suốt, giống với cái hắn đã từng bị ép nằm. Trong cơn sợ hãi tột cùng, cô ấy chỉ biết kêu lên:

"Dũng, anh hai, cứu em"

"ÁI LINH" Dũng hét lớn

Không hiểu sau, hình ảnh này lại hiện ra trong đầu hắn. Dũng băn khoăn đây là linh cảm hay là hiện thực. Cùng lúc này, một sinh vật có dạng giống như một con dơi lớn nhưng lại đứng trên hai chân đang ngồi trên một cái ngai vàng, xuất hiện trước mặt hắn. Sinh vật nó cất giọng, một âm thanh cực kỳ khó nghe và vô cùng khủng khiếp.

"Hà Mạnh Dũng phải không, đừng quá lo lắng, bạn gái của mày không bị gì đâu"

Sau đó, một tiếng cười man rợ làm ai cũng phải sợ hãi vang lên.

Sau đó, không biết sức mạnh từ đâu ra, Dũng đột nhiên cời dây trói. Như một con sư tử dũng mãnh, Dũng tìm cách chạy ra ngoài.

Cũng may, trước khi đi cậu tìm cách chuồng ra theo cửa sau để tránh bị nghi ngờ của cảnh sát.

.....

Trong lúc này, Nhật Minh hiện đang ở tổng kho Long Bình. Khi vào viện nghiên cứu, anh thấy một cuộn phim chiếu ghi lại lúc anh chiến đấu với bọn lính. Xung quanh anh, hàng trăm nhà khoa học đang quan sát ghi chép, bàn bạc, ra kết luận.

"Cái tên Đội trưởng Việt Nam này cũng khá lợi hại đấy nhưng một khi đã là kẻ thù của nước Mỹ thì đừng hòng sống sót" Gã thiếu tá nói như thái độ tự tin như nắm chắc được tất cả trong lòng bàn tay.

Như lần trước, cậu lấy lá thư ra xem. Trùng hợp thay, lần này lại là về Hà Mạnh Dũng.

Thế là Minh, Đội trưởng Việt Nam lại biến mất không dấu vết ngay trong phòng của mình.

Trong khi đó, trên một trong những con đường của Sài Gòn, một gã thanh niên lái một chiếc xe đạp đang điên loạn tìm người con gái mình yêu đang gặp nguy hiểm. Bất chợt, hắn nhớ lại quá khứ lúc hắn và nàng quen nhau và đó cũng là lí do gián tiếp mà hắn phải vào ở khám Chí Hòa.

~~~~~

* Thường được gọi là Thumper/ Blooper. Xuất hiện trong suốt cuộc chiến tại Việt Nam và trông tương tự như nòng lon, và nòng đơn, và súng cưa nòng của M79 đầu tiên được phục vụ quân đội Mỹ năm 1961.

** Dragunov SVD (Tiếng Nga:Снайперская винтовка Драгунов, Snayperskaya Vintovka Dragunov, Súng bắn tỉa Dragunov) là súng bắn tỉa bán tự động có nòng sử dụng loại đạn 7.62x54mmR và được thiết kế từ thời Liên bang Xô Viết.

*** Sau Mậu Thân, quân Mỹ Ngụy tiến hành chiếm lại các thành phố, thi xã từ tay quân Giải Phóng.

(1) Cao Lỗ: tướng Âu Lạc, người phát minh ra nỏ liên châu.

(2) TT-33 (viết tắt của "Tokarev-Tula[1] năm 1933", Tiếng Nga: 7,62-мм самозарядный пистолет Токарева образца 1933 года) là một loại súng ngắn bán tự động do Liên Xô thiết kế và chế tạo. Trung Quốc chép lại TT-33 và gọi là "kiểu năm 1954". Cách gọi K-54 ở Việt Nam xuất phát từ "kiểu năm 1954" này

(3) Cột cờ Thủ Ngữ tại bến Bạch Đằng, đường Tôn Đức Thắng, phường Nguyễn Thái Bình (quận 1, TP.HCM) do người Pháp xây dựng vào tháng 10-1865, treo cờ hiệu đón tàu thuyền ra vào Cảng.

(4) Vụ đụng độ giữa quân Anh và lực lượng của Việt Minh tại cột cờ Thủ Ngữ

(5) Cộng hòa Miền Nam Việt Nam (hay Chính phủ Cách mạng lâm thời Cộng hòa Miền Nam Việt Nam) là tên gọi của chính thể do Đại hội Quốc dân Miền Nam nòng cốt Mặt trận Dân tộc Giải phóng miền Nam Việt Nam, Liên minh các Lực lượng Dân tộc, Dân chủ và Hòa bình Việt Nam thành lập ở miền Nam Việt Nam để tạo uy thế chính trị trên bình diện quốc tế, chống lại quân đội Mỹ và chính quyền Việt Nam Cộng hòa.

(6) Văn Lang (chữ Hán: 文郎) là nhà nước đầu tiên theo truyền thuyết trong lịch sử Việt Nam. Nhà nước Văn Lang được cai trị bởi các Hùng Vương.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Trưông Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chia ly

Trong cái thành phố Sài Gòn ngột ngạt bởi sự đàn áp, bắt bớ, tra tấn như một cái trại lính khổng lồ, Vườn Tao Đàn* chính là một ốc đảo tuyệt vời giữa một cái sa mạc chết chóc.

Phía dưới bầu trời trong xanh và những cành cây phủ đầy lá xanh như một bàn tay khổng lồ che đi cái nắng, một đôi trai gái đang ngồi trên ghế đá, nhìn ngắm một gốc cây đối diện. Người con trai vẫn cảm thấy chưa quen với vài bộ-bô-lin (popeline) trắng tinh, hồ, ủi thẳng nếp, việc mang guốc vòng, đội nón cối trắng hiệu Con Gà. Nói thật, cậu thích quần áo bình thường hơn là món đồ dành cho tầng lớp thượng lưu này. Ngược lại với người con trai, người con gái trong bộ áo dài màu hồng như cánh hoa anh đào cùng với đôi mắt như ánh sương mai cùng đôi mắt như dòng suối tạo nên một vẻ đẹp chưa từng có

"Dừng, nếu anh không quen với bộ đồ này thì không cần phải giả vờ đâu"

Phải nói thật là Dũng cũng không ngờ một chàng bốc vác như cậu lại quen được một cô tiểu thư con nhà có học. Kể ra thì cũng là một cơ duyên. Trong một ngày đẹp trời, cậu vô tình thấy một cô tiểu thư đang có ý định tự sát, vốn cũng là một người thanh niên, cậu có ngăn cản đến cùng. Vô tình, cậu lại bị hiểu lầm là quấy rối gái nhà lành. Cũng may là cô gái đó thanh minh cho cậu kịp thời. Đồng thời, cô gái đó cũng cho cậu một cái tên rất đẹp. Ái Linh

Không biết may mắn hay xui xẻo mà một cô gái đẹp như vậy lại mắc bệnh hiểm nghèo. Cũng vì lẽ đó, cô muốn kết thúc cuộc sống này và cũng là lí do gặp được Dũng, một chàng trai không giỏi ăn nói nhưng lại sưởi ấm được trái tim đang nguội lạnh, đang chờ chết của cô.

Bất ngờ Ái Linh lên tiếng:

"Em có công việc này muốn giới thiệu cho anh. Anh đừng từ chối, cứ coi như đó là tấm lòng của em"

Ánh mắt đầy thương cảm của Ái Linh đã chặn hết mọi ý nghĩ từ chối của Dũng.

Sau đó, cậu cứ như một thằng ngốc đi tới nơi mà người con gái cậu yêu đã giới thiệu. Khi nhân ra việc này liên quan tới quân đội cậu đã từ chối vì vẫn nhớ tới cái chết của gia tộc mình. Bất thành linh, cậu không còn ý thức. Khi tỉnh dậy, cậu nhận ra mình không còn ở Sài Gòn nữa mà dường như đang ở rất xa. Theo quán tính, Dũng đi khắp nơi trong một thành phố hoang vắng, mùi tử khí xông lên mũi. Trong một căn nhà nhỏ, không biết có phải ma đưa lối, quý dẫn đường, anh chàng lại bước vào một căn phòng sang trọng, thứ mà cả đời cậu cũng không thấy được.

Và ở đó, có một người đang nằm gục xuống, trên lưng của anh ta còn có dấu vết đạn bắn. Vết máu trên lưng mang theo một cái mùi khó chịu xông thẳng vào mũi Dũng.

Bất ngờ, một đám cảnh sát ập vào, tất cả đồng loạt chia súng thẳng vào cậu:

"Thằng kia, mày bị bắt về tội giết người" Một tên nói.

.....

Dũng vẫn đang miên mang suy nghĩ. Liệu Ái Linh có đang gài bẫy cậu? Nhưng như vậy thì cô ấy được lợi gì?

Bất ngờ, một đám lính xuất hiện, chúng ăn mặc như đám lính Ngụy binh thường nhưng trên tay lại cầm một khẩu súng kỳ lạ, nhìn giống M16 nhưng lại khác hoàn toàn, giống như mấy khúc xương. Tuy nhiên điều quan trọng nhất bây giờ là chúng đang đuổi theo cậu

Dùng cái sức khỏe kì dị mà anh chàng mới có được, Dũng tìm cách lẩn trốn vào trong một nhà kho bỏ hoang. Không may, đám lính kia đã phục sẵn ở đó, như hổ chờ đợi con mồi.

Bất ngờ thay, từ một góc xa, Đội trưởng Việt Nam xuất hiện, di chuyển nhanh như một chiếc máy bay phản lực. Dùng thanh trường đao chém làm đôi một tên lính.

Sao đó, Minh xuống xe, lấy lọ chứa linh hồn Cao Lỗ bỏ vào cái lỗ trên thanh kiếm. Đồng thời, thanh trường đao nhanh chóng tách ra làm đôi. Phần lưỡi đao xoay ngược lại rồi ghép vào phần chuôi. Trong phút chót, thanh đao đã biến thành khẩu súng. Thêm vào đó âm thanh vang lên:

"SỨC MẠNH CỦA CAO LỖ, GIÁNG LÂM"

Sau đó, Minh cầm khẩu súng bắn thẳng về phía đám lính. Hàng ngàn cây nỏ từ hư không xuất hiện, bắn ra vô số mũi tên về phía quân địch. Đám lính nhanh chóng bị xé xác ra thành từng mảnh nhỏ. Thực tế, sau khi qua cải tạo, đã phần đám này đã không còn là con người, trúng vài phát đạn chưa chắc chết, vậy mà trúng một cây nỏ đã nổ tung ra thành từng mảnh.

"Tự nhiên bỏ đi. Ông tính đem tội này đi lãnh thưởng hả?"

Minh hỏi trong lúc đang chiến đấu

"Lãnh thưởng cái đầu ông. Có một người con gái đang đợi tôi"

Dũng lên tiếng:

"Hà" Minh ngạc nhiên. Lúc này, một con Chó vàng ba sọc xuất hiện, cũng may Nhật Minh phản ứng kịp thời tiêu diệt nó

Sau đó, cả hai cùng rời khỏi nhà kho, bất ngờ, hàng trăm con Chó vàng ba sọc xuất hiện như một con lũ hiện về. Sau đó, một cảnh tượng kinh dị hiện ra, hàng trăm con quái vật xếp chồng lên nhau như một tòa tháp với những âm thanh ghê rợn như ma quỷ trong những câu chuyện kinh dị. Sau cùng, một con Chó vàng ba sọc không lồ xuất hiện. Trên tay nó còn cầm một cây búa lớn bằng mấy chiếc trục thẳng UH1 do những con nhỏ hơn tạo thành

"Không hay rồi. Đề xem sức mạnh của Cao Lỗ tới đâu vậy" Lúc này, Minh lấy lọ chứa linh hồn Cao Lỗ bỏ vào cái lỗ nhỏ trên thất lưng. Sau đó, một lớp áo chàng xuất hiện, bao quanh Đội trưởng Việt Nam. Đồng thời, một âm thanh vang lên

"CAO LỖ, CHẾ NỔ THẦN DIỆT GIẶC NGOẠI XÂM, GIÁNG LÂM"

Hiện giờ, một chiến binh mang theo một cây nỏ có đầu hình con rùa, thân màu đen, cánh cung màu cam cùng bộ áo giáp màu vàng, có vô số lông thú và biểu tượng Kim Quy xuất hiện.

Ngay khi xuất hiện, vô số mũi tên bắn về phía con quái vật. Bất ngờ thay, một cái kiên màu đỏ như đại dương máu xuất hiện, đỡ tất cả các mũi tên. Đồng thời, vô số cây búa như hàng trăm chiếc xe tăng lao về phía Minh. Cát bụi mù mịt. Mặt đất chấn động mạnh.

Tiếp đó, mũi tên và búa lần lượt va đập vào nhau như hàng trăm con voi đang giao chiến ở mức độ cao nhất. Tuy nhiên, dường như con Chó vàng ba sọc đang dần chiếm ưu thế.

Lúc này, Dũng đang quan sát. Cậu thấy dường như mỗi khi con quái vật ném búa, trên khiên chắn sẽ có một khe hở. Ngay làm tức, cậu la lớn:

"Minh, để ý mỗi lần hấn ném búa"

Ngay khi nghe câu đó, Minh làm tức phát hiện ra điểm yếu của kẻ địch. Cậu kéo cây nỏ căng hết cỡ. Một luồng năng lượng như sóng thần tập hợp vào cây nỏ, tỏa sáng như mặt trời. Tiếp đó, một mũi tên khổng lồ được hình thành

"Hỡi tiền nhân, sinh hãy phù hộ. Chủ tịch Hồ Chí Minh quang vinh muôn năm!" Minh nói.

Ngay làm tức, mũi tên khổng lồ như hàng ngàn quả tên lửa, hướng thẳng mục tiêu, xuyên thủng qua khe hở trên khiên chắn, đâm xuyên qua người con quái vật như xâu thịt nướng. Sau đó, một loạt quả cầu lửa bốc lên. Đồng thời, âm thanh thảm thiết của con quái vật vẫn còn đọng lại.

Sau một hồi, Dũng và Minh rời khỏi hiện trường. Tìm một nơi hoang vắng, Minh lên tiếng:

"Cô gái mà ông nói là ai?"

"Người con gái tôi yêu và cũng có thể là nguyên nhân đưa tôi trở thành tội phạm"

Ngồi dựa gốc cây, dáng vẻ mệt mỏi, Dũng lên tiếng

"Nè vậy tại sao...." Khi Minh đang định hỏi thì bất ngờ anh bị đâm thẳng vào bụng. Đang định hỏi tại sao thì gã thanh niên kia lại biến đi đâu mất.

Không phải là Dũng có ý định bỏ chạy mà là vì anh không muốn làm phiền người bạn mới quen này thêm nữa. Bao nhiêu năm sống trên đời, dù biết ai là người đã sát hại cả nhà mình nhưng anh cũng không dám trả thù mà chỉ kiếm ăn sống qua ngày. Dù biết đất nước mình đang bị chia cắt nhưng vẫn không làm được điều mà một người Việt Nam nên làm. Vậy thì lấy tư cách gì mà nhờ những người của quân Giải phóng giúp đỡ. Chuyện của Ái Linh, chỉ cần mình cậu lo là đủ

Vườn Tao Đàn là chốn thơ mộng như mọi khi, kể cả với người cục xúc như cậu. Cái khung cảnh thơ mộng ở đây làm cậu nhớ lại kí ức giữa mình và Linh. Một linh cảm kì lạ nói cho cậu biết rằng, người con gái cậu yêu hiện đang ở ngay đây.

Bất ngờ, một tiếng nổ xuất hiện, đất đá văng tứ tung, khói bụi mù mịt. Mọi người nghe thấy sự tĩnh không ổn đều lần lượt bỏ chạy.

Lúc này, Dũng la lớn với hi vọng nhỏ nhoi là sẽ tìm được người cậu muốn tìm

"ÁI LINH"

Khi âm thanh đó vang lên, một sinh vật đáng sợ xuất hiện. Một con quái vật với ba cái đầu hình con rồng bước đi một cách vô thức như một chiếc xe tăng đang di chuyển. Trên mỗi cái đầu có hai cái sừng lớn và một cái mũi như mũi của loài thú ăn thịt.

Cùng lúc đó, một giọng nói đáng sợ vang lên:

"Người tới hơi trẻ đó, Hà Mạnh Dũng. Người mà người cần hiện đang đứng trước mặt người"

Lúc này, hai mắt Dũng mở to, giọng nói lắp bắp:

"Người nói, đó là cô ấy"

"Không tin sao? Cũng khó trách" Dơi Tinh chăm chăm

Dù miệng không khẳng định hay phủ định nhưng bằng con tim, Dũng cảm nhận được cái thứ đang đứng trước mặt mình chính là Nguyễn Thị Ái Linh, người con gái mà cậu còn chưa nói tiếng yêu.

Không đợi cậu bình tĩnh lại, Ái Linh, con quái vật đang kiểm soát cô vung cánh tay to như bánh xe tăng về phía Dũng, đẩy cậu văng đi xa. Tiếp đó, trên cánh tay của con quái vật, một quả cầu lửa được hình thành. Nó chói sáng như một mặt trời thu nhỏ. Sau đó, quả cầu bay thẳng về phía Dũng, nhanh gấp hàng trăm lần một viên đạn đại bác.

Dũng lại văng ra xa. Nói thật, cậu cũng không hiểu tại sao mình sống dai như vậy. Dù chịu thương tổn rất nặng nhưng cậu vẫn không thể chết được.

Trong lúc con quái vật đang tiến lại gần, Minh bất ngờ lái xe tông thẳng vào con quái. Để đáp trả, nó bắn ra vô số quả cầu. Cả vườn Tao Đàn lúc này giống như một bãi chiến trường, không khí nóng rực như một cái lò nướng.

"Ma Long cơ à. Không tệ lắm" Minh cảm thán.

Về cơ bản, đa số rồng là tốt. Tuy nhiên, cũng có một số bộ phận Ma Long cực kỳ nguy hiểm. Cũng may, con này chỉ là một phần linh hồn. Sức mạnh

cũng chỉ tương đương Ma Bình bình thường.

Nghĩ là làm, Minh nhanh chóng lấy thất lưng ra, nhét lọ xanh đỏ vào khe cắm rồi hô lớn:

"Biến thân"

Tuy nhiên, Dững chạy tới:

"Đừng. Đó là Ái Linh. Tôi xin cậu"

Cùng lúc đó, một tiếng cười man rợ vang lên. Xung quanh công viên, một màn sương mù bí ẩn xuất hiện, bao phủ tất cả. Sau đó, đám sương đó tập hợp lại một chỗ. Một cách chậm rãi, một sinh vật có hình dạng như con dơi nhưng đứng trên hai chân xuất hiện và nó cũng chính là con quái vật mà Minh đã thấy trong mơ.

"Là người"

Ngay lập tức, Minh lấy lọ chứa linh hồn Ngô Quyền ra, hô lớn:

"Biến thân"

Ngay khi cậu lên tiếng, một số lượng lớn các cột nhọn xoay xung quanh cậu cũng như lần trước. Tiếp đó, âm thanh quen thuộc vang lên:

"NGÔ VƯƠNG, SÓNG XÔ BẠCH ĐĂNG GIANG, GIÁNG LÂM."

Ngay sau đó, Minh lao tới, đánh liên tiếp vào Dơi Tinh. Tuy nhiên, hắn lại né dễ dàng như đang đánh nhau với một đứa trẻ tập đi. Tiếp đó, hắn còn đỡ đòn rồi đâm thẳng vào Đội trưởng Việt Nam làm cậu bay ra xa.

Dù vậy, cậu vẫn lao tới như một chiếc xe tăng. Một lần nữa, Dơi Tinh không những né đòn mà còn cho cậu một đòn tấn công cực mạnh.

"Người đã làm gì ta? Có phải người đã thí nghiệm lên ta không?"

Đáp lại câu hỏi đó của Minh, Dơi Tinh trả lời:

"Làm sao ta nhớ hết được đám chuột bạch hả"

Trước câu trả lời này, Nhật Minh như hàng đồng thuốc nổ được thêm vào một que diêm.

"Đừng có đùa"

Tuy nhiên, cậu chưa ra tay thì đã bị đã bay đi xa như một quả bóng.

"Người nghĩ dựa vào linh hồn danh nhân có thể thắng nổi ta ư"

Dơi Tinh lên tiếng. Cùng lúc, một màn sương mù tập hợp lại. Sau đó, một cây đao xuất hiện. Nó to như một cây cổ thụ. Nhìn bên ngoài, nó được bao bọc bởi một lớp máu đỏ tươi.

Ngay sau đó, bằng cây đao ấy, hắn chém Minh một đòn đau đớn. Lần đầu tiên, cậu cảm nhận được đối thủ mạnh cỡ này. Nó như một người lính bình thường phải đấu với tiểu liên sáu nòng từ lô cốt.

Cùng lúc đó, Ma Long cũng bắn ra một quả cầu lửa cực lớn về Dững. Nhanh trí, Minh nhanh chóng ôm cậu né sang chỗ khác. Sau đó, Đội trưởng làm tức tìm cách xông lên

"Nè cậu tính đánh cô ấy hả?" Dững lo lắng hỏi

"Không sao đâu. Cô ấy sẽ trở lại bình thường thôi". Minh nói. Dù sao thì cậu cũng đã làm chuyện này nhiều lần rồi mà.

Tuy nhiên, đời không như là mơ

Khi Minh định xông tới thì một loạt viên đạn bay về phía cậu. Nó nhanh như tia chớp với sức mạnh kinh người. Kẻ bắn ra nó không ai khác là thanh đao vừa mới biến thành khẩu súng của Dơi Tinh.

"Luyện Khí Hồn, như người đã biết, cảnh giới thấp nhất trong tu luyện toàn vũ trụ, cũng là mức cảnh giới cho phép chịu được các luồng sức mạnh siêu nhiên ở cấp độ thấp nhất. Càng dưới mức này thì gần như không có khả năng kháng cự, sẽ bị tổn hại ít nhiều. Con bé đó vốn có sức khỏe rất yếu mà thứ đang nhập vào nó là yêu quái thượng cổ nên về cơ bản, nó sẽ chết ngay khi linh hồn của Ma Long rời khỏi xác"

Lúc này, cả Dững và Minh đều bất ngờ trước điều này. Chẳng lẽ không còn cách nào sao?

Không đợi hai người suy nghĩ xong, Ma Long liên tục bắn ra những quả cầu lửa cực lớn nhằm vào kẻ địch của nó.

Thấy vậy, Minh đành xông lên. Dù sao cũng không thể ngồi chờ chết được. Tuy nhiên, Dững lại đứng ra chắn giữa. Thời điểm này, cậu như một ngọn núi sừng sững. Cách duy nhất để ngăn cậu là giết cậu đi.

Bất ngờ thay, con quái vật lúc này ngừng tấn công. Dường như một bản thể khác đang trỗi dậy. Trông những âm thanh phát ra, người ta nghe được tiếng kêu của một cô gái trẻ. Những quả cầu lửa thay vì bắn vào Dững và Minh thì lại bắn vào chính mình. Và những tiếng kêu la đau đớn vang lên ngày một nhiều hơn. Hiện tại, Ái Linh đang bị nướng trong chính đám lửa do mình tạo ra.

"Tại sao? Nó đang làm gì vậy?" Dững hỏi. Dường như cảm nhận được điều gì đó, nước mắt của cậu trào ra.

"Tôi cũng không rõ. Linh hồn con người không kháng cự lại được Ma Bình, càng không kháng cự lại được Ma Long nhưng cô ấy, vì tình yêu với cậu mà lại cố gắng trong tuyệt vọng để bảo vệ người mình yêu" Minh nói với chất giọng cay cay. Dường như phía sau lớp mặt nạ, cậu cũng đang cảm động trước nghĩa cử này.

Bấy giờ, những ký ức ngăn ngui về những lần nói chuyện, những cái nắm tay giữa hai người giống như một con sóng thần, liên tục xuất hiện trước mắt của Dững. Hít một hơi thật sâu, cậu cố gắng nói ra một câu mà cậu không nghĩ là mình có thể nói được.

"Nếu không cứu được cô ấy thì hãy để cô ấy trở lại như cũ. Xin cậu. Đội trưởng Việt Nam"

"Tôi biết rồi" Minh trả lời.

Sau đó, một loạt những cột nước khổng lồ xuất hiện bao quanh đám lửa đang cháy. Trong phút chót, đám cháy đã ngừng lại.

Lúc này, Ma Long đã lấy lại kiểm soát. Hắn bắn ra vô số quả cầu lửa nhưng lại bị vô số cọc nhọn được bao phủ bởi nước chặn lại. Cảnh tượng nước lửa tranh nhau vô cùng ác liệt như một trận chiến sống còn giữa hai đạo quân.

Tiếp đó, Minh trở về dạng xanh đỏ. Cậu lấy hai lọ linh hồn ra, nói lớn:

"Hỡi các vị anh linh. Xin hãy cho phép gã thanh niên tên Hà Mạnh Dững được nhìn thấy người con gái mình yêu một lần cuối!"

Trước mặt Minh lúc này có hai người xuất hiện. Một người ngồi trên một con thuyền nhỏ, thân mang chiến bào, ngồi trên con thuyền nhỏ. Xung quanh người đó, hàng ngàn cọc nhọn được bao quanh bởi một biển nước. Một người khác tay đang cầm một cây nỏ lớn, trước ngực có biểu tượng trông đồng khí phác hiện ngang.

"Người kia chưa tới Luyện Khí Hồn, không thể thấy được linh hồn con người. Người muốn giúp họ nói chuyện chính là hao tổn nguyên khí, người chấp nhận không"

Ngô Quyền lên tiếng.

"Người chính là kì tài trăm năm có một, chẳng lẽ người vẫn muốn mạo hiểm?" Cao Lỗ lên tiếng.

"Con đồng ý" Minh không do dự trả lời

"Quả nhiên là hào kiệt. Vậy thì bọn ta đồng ý giúp người. Nhưng chỉ được một thời gian"

Lúc này, Ma Long đột nhiên bị bao phủ bởi một con lốc khổng lồ. Sau đó, Ma Long như bị một cánh tay khổng lồ xé toạc ra. Trong một khoảng khắc, hình bóng của một cô gái trẻ xuất hiện.

"ÁI LINH" Dững la lớn rồi chạy tới. Anh ôm lấy dáng hình có thể biến mất như ngọn đèn sắp tắt.

"Xin lỗi anh. Em đã lừa anh. Em thật sự không có ý" Ái Linh yếu ớt nói.

"Không sao đâu. Em đừng nói nữa" Dững lên tiếng

"Có một người đàn ông tên Huỳnh Đình Ngô đã tới và nói muốn giới thiệu công việc cho anh. Em không biết nó lại hại anh"

"Có sao đâu. Một cô tiểu thư như em để ý tới anh đã là tốt lắm rồi. Anh đâu còn mong gì hơn"

"Em yêu anh"

Khi tiếng nói vừa hết toàn bộ cơ thể Ái Linh lần lượt tan biến thành những tia sáng nhỏ như những con đom đóm, rồi biến mất.

"Tại sao?" Dững vừa khóc vừa tự hỏi.

Chưa một lần nói yêu

Chưa cho em được gì

Mà em lại rời xa tôi.

Giữa thời cuộc như bây giờ thì cái chết đã quá nhiều, người ta đã không còn đủ nước mắt để khóc thương.

Lúc này, phần thân xác của Ma Long cũng được thu vào trong lọ mà Minh chuẩn bị sẵn. Dù thật sự rất muốn Dững bình tĩnh lại nhưng thật sự không đủ thời gian.

"Đi thôi" Minh lên tiếng.

"Đủ rồi cứ để tôi ở đây. Nếu sợ tôi làm lộ bí mật thì cứ giết tôi đi. Hãy để tôi gặp cô ấy"

Đáp lại lời nói tuyệt vọng đó của Dũng là một cú đấm cực mạnh của Minh. Với ánh mắt như hổ dữ, câu nhìn chàng trai đang tuyệt vọng rồi nói:

"Cậu nghĩ chết dễ lắm hả? Cậu chết thì sự hi sinh của cô ấy có nghĩa lí gì? Trong suốt mười mấy năm qua, và cả chín năm chống Pháp trước đó, bao nhiêu người đã ngã xuống? Bao nhiêu người đã chết? Cậu còn chưa biết đâu. Cách duy nhất mà cậu có thể làm là khiến cho những cái chết đó không còn vô nghĩa. Cậu hiểu không hả?"

Lời nói như cơn mưa xuất hiện vào dịp hạn hán. Mười một năm trước cũng có người đã nói với cậu như vậy. Nếu cậu chết ở đây cũng có nghĩa là phụ lòng người con gái mà cậu yêu.

Sau đó, Minh chuẩn bị bỏ đi. Dững cũng chột bùng tỉnh rồi theo Minh quay về.

~~~~~

* Công viên Tao Đàn (hay công viên Văn hóa Tao Đàn), là một công viên tại quận 1, Thành phố Hồ Chí Minh, Việt Nam. Trước 1975 nó tên là Vườn Tao Đàn.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Trưông Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tình hình mới

Ở cái đất Sài Thành này, phòng trà chính là một nét văn hóa không thể thiếu. Cùng với phòng trà, phải kể đến ca sĩ, dù chỉ được xếp hạng cao hơn vũ nữ, luôn bị xem là "xương ca vô loài", nhưng ca sĩ luôn có một lượng người hâm mộ ở khắp các tầng lớp, một sự si mê.

Lúc này, vào ban đêm, mọi thứ thật sự rất tĩnh rất. Dù vậy, phòng trà Thiên Vân hôm nay sáng rực như ánh mặt trời. Cũng dễ hiểu thôi, vì hôm nay, đệ nhất mỹ nhân Sài thành, ca sĩ Thiên Vân sẽ xuất hiện ca hát

Trong khi đó, dưới tầng hầm dưới phòng trà Thiên Vân, Dũng tới gần Minh. Lúc này câu lên tiếng:

"Cảm ơn cậu đã cho tôi gặp cô ấy"

"Không có gì đâu. Dù sao tôi cũng là bô đồ cu Hồ mà"

"Bộ đội cu Hồ" Dững lục lại trong ký ức của mình về những từ này. Đó là một cụm từ chứa chang niềm tin và hi vọng, đánh ha tất cả như kẻ áp bức.

Lúc này, Vân bước vào. Cô đang trong bộ váy xòe chấm bi bông bênh, thắt eo gọn cùng kiểu tóc sang trọng. Cô cầm lấy một lo có những họa tiết hình

con rồng bao quanh, đưa về phía Dũng.

"Đây là..." Dũng thắc mắc.

"Sức mạnh của cậu." Minh lên tiếng.

Ngay lúc Minh định cảm ơn thêm lần nữa thì Mary bước vào với bộ dáng xinh đẹp thường thấy. Cô cầm lấy một bức ảnh trắng đen của một người đàn ông mập mạp, giống với người đã đánh ngất Dũng.

"Phía ta đã tiến hành điều tra, kẻ đánh ngất Dũng đúng là Huỳnh Đình Ngô"

"Huỳnh Đình Ngô? Người mà bạn gái Dũng đã nhắc tới. Xem ra đây chính là bằng chứng chúng ta cần tìm".

Lúc này, chú Giang bất ngờ bước vào:

"Vân, hôm nay là lúc con biểu diễn đó"

"Dạ" Vân lên tiếng đồng thời theo cầu thang bước lên phía trên.

"Khoang đã, cô là ca sĩ?" Dũng thắc mắc.

"Phía tên cái tầng hầm này chính là một trong những phòng trà nổi tiếng nhất Sài Gòn. Để tiện cho công tác, Vân đã trở thành ca sĩ luôn"

Chú Giang lên tiếng. Sau đó, ông quay sang Minh.

"Cháu cũng ra đi. Tên Robert hôm nay cũng tới đó"

"Dạ cháu biết rồi" Minh lên tiếng.

Sau đó bỗng nhiên Vân lên tiếng cùng lúc này, trong căn hầm, cái vòng tròn có hình ngôi sao nhiều cánh được bao quanh bởi nhiều lớp vòng tròn đột nhiên sáng lên.

"Có Ma Bình xuất hiện"

"Cô cảm nhận được" Dũng thắc mắc.

"Về cơ bản là như vậy"

"Minh, cháu với Mary đi cửa sau đi" Chú Giang lúc này lên tiếng.

"Khoan đã, cậu không đi tìm tên đó sau. Đó là cơ hội tìm lại ký ức của cậu"

"Thấy chết không cứu không phải là tác phong của bộ đội Cụ Hồ" Minh lên tiếng rồi sau đó biến mất cùng với Mary

Trong khi đó, Vân bắt đầu đi lên phía trên biểu diễn.

Phòng trà lúc này chật kín người, trong đó có nhiều quan chức cao cấp của cái chế độ tự xưng "Việt Nam Cộng hòa". Dù mang trên người những trang sức quý giá, những bộ y phục đắt tiền, và cả đồng huân chương không biết từ đâu ra, Vân vẫn cảm thấy chúng như những đám rác thải hôi thối, không thể dọn dẹp được, nhất là khi phần lớn dân chúng vẫn còn đang trong cảnh nghèo đói cùng cực, phải chịu mưa bom, bão đạn.

Đặc biệt là dù có quyền, có thế, những gã như những gã này, trong đó có cả người từ phủ tổng thống, vẫn luôn e sợ, kính trọng, trước một số sĩ quan Mỹ có chức vụ thấp hơn người đây tới dành cho chủ nhân của mình.

Cắt ngang dòng suy nghĩ của Vân, đứng trước micro, chủ phòng trà, cũng chính là cha cô lên tiếng:

"Thưa các vị quan khách, tướng lĩnh, sĩ quan, viên chức, thương nhân đã đến đây thưởng thức buổi biểu diễn của ca sĩ Thiên Vân. Và sau đây xin mời thưởng thức giọng hát của ca sĩ nổi tiếng"

Ngay sau màn giới thiệu, Vân bước lên. Với một cái liếc nhìn đơn giản, cộng với bộ đồ kiêu sa, đẹp đẽ, cô đã đón tim được không biết bao nhiêu người, giống như một vị tiên nữ hạ phàm.

Và rồi đôi môi xinh đẹp ấy bắt đầu cất giọng bài Bao giờ quên*. Giọng hát vừa giống như nước chảy, vừa giống như con gió nhẹ nhàn thổi qua, làm người ta không thể không nghe.

"Đi về đâu những con tàu không bến đợi

Đi về đâu những tâm hồn lịm tiếng cười

Trăng mờ bóng chiều ngả nắng
Tê tái buồn ôm ấp trong hồn một lần yêu
Xưa đã tắt theo hoàng hôn
Ai chưa yêu và ai đang tìm đường vào tình yêu
Nghe qua lòng mình vừa chớm nở
Đừng tưởng được yêu, không là bóng cũng không là hình
Yêu chỉ đến với tâm hồn mình
Khi ra đi chẳng lời giả biệt
Còn mỉm cười khép mắt buông xuôi
Tâm hồn vắng tiếng đêm về buông xuống đời
Sao buồn ơi đem kỷ niệm lòng đến người
Trăng còn chiếu tình càng thiếu
Nên những chiều loang nắng im lìm
Nào về tìm chưa khép kín, bao giờ quên"

Mọi người gần như đã say mê hoàn toàn với giọng hát trời sinh của Vân, kể cả sĩ quan Mỹ, dù họ không hiểu gì.

Trong lúc đó, tại một nơi nào đó của Sài Gòn, hồn ma của Cao Chính Bình* đang không chế linh hồn của một bà mẹ. Lúc này, nhìn bên ngoài, hình dạng của con quái vật thật sự vô cùng khủng khiếp. Đôi mắt của nó màu đen như bóng đêm đáng sợ và to hơn cả đèn ô tô. Miệng của nó mở rộng ra hết cỡ có thể nuốt được một con hổ. Nó cao tới mức những người đàn ông lực lưỡng cũng phải đứng lên nhìn. Làn da nhìn như côn trùng thối rữa nhưng lại có móng vuốt và sọc vẫn như hổ.

Đứng trước con quái vật như vậy, thằng bé không còn cách nào khác ngoài sợ hãi. Giữa cái đất Sài Thành này, ai sẽ cứu nó

Bất ngờ, một viên đạn đi chuyển một cách kì lạ, nhắm thẳng vào con quái vật, làm nó đau đớn tột độ. Tiếp đó, một thanh niên trên xe gắn máy, đi chuyển với tốc độ nhanh chưa từng có

"CHỦ TỊCH HỒ CHÍ MINH QUANG VINH MUÔN NĂM. BIẾN THÂN"

Ngay sau đó Minh tiến hành biến thân và chiến đấu. Khi biến thân hoàn thành, một âm thanh vang lên

"ĐỘI TRƯỞNG VIỆT NAM, SỨC MẠNH THỜI ĐẠI HỒ CHÍ MINH, GIÁNG LÂM."

Trong lúc đó, Mary nhanh chóng đưa đứa nhỏ tới nơi an toàn.

Về phần mình sau khi giao chiến với Ma Bình, anh nhanh chóng sử dụng sức mạnh của linh hồn doanh nhân.

"Ngô vương, xin hãy cho tôi mượn sức mạnh"

Sau đó, Đội trưởng Việt Nam cho chiếc lọ vào khe nhỏ trên thắt lưng. Ngay sau đó, anh tiến hành thay đổi hình dạng mượn sức mạnh của Ngô Vương

Trong lúc này, ở một chỗ xa nhưng có thể quan sát được, đứa bé đang vô cùng ngạc nhiên trước những gì nó thấy

"Chị ơi đó là gì vậy?" Đứa bé hỏi Mary. Lúc này, cô đang che mặt để tránh bị lộ. Cô vừa nhìn về phía Minh, vừa trả lời đứa bé

"Đó là Ngô Quyền, người đánh tan quân Nam Hán trên sông Bạch Đằng"

Bấy giờ, con quái vật bị một luồng nước dữ dội hút về phía Minh. Tiếp đó, cậu nhảy lên cao rồi đâm xuống như một chiếc xe tăng. Cùng lúc này, hàng trăm cọc nhọn xuất hiện, đâm xuyên qua con quái vật.

Do sức mạnh của Đội trưởng Việt Nam, mặt đất chấn động mạnh, khói bụi bay khắp nơi. Trong khoảng khắc ấy, con quái dùng cánh tay to hơn nòng pháo một trăm lần nằm lì đâm thẳng vào Minh làm cậu bay đi xa

Lúc này, Minh quyết định sử dụng linh hồn cậu thu được lúc còn ở ngoài Bắc và cũng là lần đầu tiên cậu thành Đội trưởng Việt Nam.

"Xin hãy cho tôi mượn sức mạnh của người, Hoài Văn Hầu**"

Ngay sau đó, cậu lấy ra một cái lọ được bao phủ bởi màu cam, có hình ảnh một người thanh niên cười ngura, uy phong vô cùng.

"HOÀI VĂN HẦU, TRẦN QUỐC TOÀN. ANH HÙNG NHỎ TUỔI BÓP NÁT QUẢ CAM. GIÁNG LÂM"

Lúc này, một trái cam khổng lồ xuất hiện, nó bao vây lấy cậu. Sau đó, vỏ cam lần lượt biến thành vỏ giáp, với sáu chữ "Phá cường địch, báo hoàng ân". Từ hư không, một thanh đao màu cam xuất hiện.

Mình lấy lọ linh hồn để vào khe trên thanh đao. Ngay sau đó, cậu xoay tròn thành đao, tạo ra một quả cầu mang ánh sáng màu cam

Cảm thấy có chuyện chẳng lành, Cao Chính Bình lao thẳng về phía Minh với tốc độ của máy bay phản lực, cùng với vô số tia sáng năng lượng. Tuy nhiên, khi vừa chạm vào quả cầu màu cam, như xe máy đụng xe tăng, hắn nhanh chóng bị đá văng ra

Sau đó, Đội trưởng Việt Nam nhanh chóng chém vào hư không. Đường chém nhanh chóng tạo thành những quả cam khổng lồ, hướng thẳng về phía kẻ địch. Con quái lúc này đã bị giam trong một nhà tù và cũng là một cái cam. Nhân cơ hội đó, Minh lao tới như một chiếc xe bọc thép, dùng cây đao của mình chém Ma Bình ra làm đôi

Ngay sau đó, một tiếng nổ vang lên. Minh lấy lọ thu lại linh hồn của Cao Chính Bình

Trong đám cháy, một người phụ nữ hiện ra. Tuy không còn trẻ nhưng khuôn mặt vẫn ẩn chứa những đường nét xinh đẹp. Mũi cao, mắt to, lông mày rậm, nhìn khá cân đối.

Về phần đứa trẻ, khi thấy mẹ của nó tạm ổn, thằng bé phóng như bay về phía mẹ của nó.

"Má ơi. Má không sao là tốt rồi"

"Chuyện gì đang xảy ra vậy, Tùng?" Người phụ nữ ngờ ngác không hiểu chuyện gì

"Má, Đội trưởng Việt Nam đã cứu má đó"

Tùng định nói lời cảm ơn thì bất ngờ vài tên cảnh sát xuất hiện. Khi nhìn thấy đội trưởng Việt Nam, bọn chúng nã đạn liên hồi, không quan tâm gì tới hai mẹ con Tùng. Đạn bình thường thì không giết được cậu nhưng ở đây còn có người vô tội. May thay, Mary nhanh chóng lấy khẩu K54 ra bắn hạ từng tên một. Sau đó, hai người biến mất không để lại dấu vết.

Trong lúc này, buổi biểu diễn của Vân vẫn đang tiếp diễn. Như không có chuyện gì xảy ra, Minh đi vào trong phòng trà một cách tự nhiên. Mary cũng tìm một bàn nào đó mà ngồi

"Cậu tới trễ quá đó, tiến sĩ" Một câu nói tiếng Anh vang lên.

"Là ngài sau, Robert. Tôi có chút việc. Chủ yếu là hoàn thành báo cáo. Không ngờ anh cũng tới đây" Minh đáp lại

"Ngày mai tôi sẽ tới căn cứ của MACV (1) ở căn cứ không quân Tân Sơn Nhứt (2) để báo cáo với tướng Creighton Abrams nên suốt tuần này cũng khá bận. Vì vậy, tôi muốn tới chỗ này dự giãn. Mà cậu đã hoàn thành báo cáo Khối Lập Phương rồi à"

Minh đang định trả lời thì bất chợt một tên lính chạy vào báo cáo. Hắn nói nhỏ với Robert chuyện gì đó mà Minh không nghe được:

"Vậy hắn lại xuất hiện rồi à" Robert thờ dãi

Sau đó hắn lại lên tiếng:"Mà sự xuất hiện của cậu cũng trùng hợp thật đó"

"Nếu vậy chắc tôi phải di chuyển nhanh như máy bay phản lực" Nhật Minh bình tĩnh đáp lại

"Đội trưởng Việt Nam vốn đã vượt qua giới hạn của con người nên chuyện này vốn dĩ là khả thi"

Robert làm bộ mặt căng thẳng. Sau đó, hắn cười một cách khó chịu rồi nói:

"Ha ha. Tôi đùa đấy"

Sau đó, dù không vui nhưng hắn vẫn tiếp tục xem buổi biểu diễn cùng với Nhật Minh. Mạnh Dũng thì vẫn ở trong hầm. Sau khi biểu diễn xong, Vân dùng sức mạnh của mình, triệu gọi anh lính của Phùng Hưng

.....

Buổi sáng, mặt trời to tròn như quả trứng gà. Ánh sáng của nó len lỏi khắp nơi góp phần làm rõ hơn nỗi khổn khổ mà những người dân chân chất thật thà đang phải chịu.

Ở căn cứ không quân Tân Sơn Nhứt, ánh sáng hay bất cứ thứ gì cũng phải khó khăn lắm mới qua được hai mươi hai lớp hàng rào kẽm gai kiểu Mỹ, mìn,

(3) Creighton Williams Abrams Jr. (15 tháng 9 năm 1914 – 4 tháng 9 năm 1974) là một trong các Đại tướng của Lục quân Hoa Kỳ. Ông từng đảm nhận chức vụ Tư lệnh các lực lượng viễn chinh Hoa Kỳ tại miền Nam Việt Nam trong Chiến tranh Việt Nam từ tháng 12 năm 1968 đến tháng 11 năm 1972. Sau khi tiếp quản chức vụ này, ông là tác giả của chiến thuật quân sự "Quét và giữ" thay thế cho chiến thuật "Tìm và diệt" của Đại tướng William Westmoreland, người tiền nhiệm.

(4) Cuộc tấn công vào Tân Sơn Nhất năm 1966

(5) Cuộc tấn pháo kích Tân Sơn Nhất, dịp Mậu Thân

(6) Phong trào phản đối can thiệp của Mỹ và Đồng minh vào Việt Nam và Đông Dương

(7) Nixon cam kết kết thúc chiến tranh nếu thắng cử.

Bạn đang đọc truyện *Đội Trưởng Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hai tiếng "bộ đội";

Nếu mười bốn năm trước, người dân Việt Nam được tự do bầu cử theo đúng hiệp định Geneve * thì cuộc sống của họ đã tốt hơn nhiều. Tiếc thay, do tham vọng điên cuồng của một siêu cường cùng những kẻ phản bội đi theo sau họ đã làm dân tộc này phải chịu cảnh chia cắt, phân ly. Không còn cách nào khác, người dân phải cầm súng chiến đấu một lần nữa.

Tạm thời quên đi dòng chảy suy nghĩ của mình, Lê Văn Sơn tiếp tục dạo bước trên con đường dẫn tới phòng trà Thiên Vân. Tính kỹ ra thì cũng đã hơn hai mươi năm kể từ ngày ông nhận lệnh sư phụ dùng pháp lực của mình giúp đỡ Cách mạng và giờ đây ông đã là một người cộng sản nhưng mong ước lúc đó cũng hai vị sư huynh đệ của mình vẫn chưa hoàn thành

Nhìn bề ngoài, ông là một người đàn ông trung niên với đôi mắt to, lông mày rậm. Khuôn mặt chữ điền phúc hậu không lẫn át đi nước đi mạnh mẽ dứt khoát.

Bước vào trong phòng trà, tiến tới chỗ người phục vụ, ông Sơn lên tiếng

"Tôi tới tìm đồ"

"Ở đây không có đồ" Người phục vụ bình tĩnh trả lời

"Nhưng có con voi lớn không?" Ông Sơn trả lời

"Chỉ có con hổ dữ trệt hạ con voi tàn bạo" Lúc này người phục vụ thật sự khẳng định có cán bộ cao cấp tới thăm.

"Xin đồng chí đợi một chút" Nói rồi người phục vụ đi vào trong nói với chú Giang vài chuyện, nghe xong ông liền chạy ra ngoài mời người bạn cũ vào trong

Trong lúc này, ở dưới tầng hầm, tâm trạng của Dũng khá bức bối, như một nồi nước sôi:

"Nè, sao cậu thích cứu người vậy hả? Cậu là gián điệp mà"

"Tôi nói rồi. Đó là vì tôi là bộ đội cụ Hồ" Minh trả lời, không thèm nhìn mặt Dũng

Đúng lúc này, một âm thanh vang lên, một lọ linh hồn nữa xuất hiện trong làn khói sương mờ ảo. Nhìn kỹ, nó có hình hai chàng trai khỏe mạnh đang đánh nhau với con hổ dữ, anh em Phùng Hưng. Đồng thời, trong lớp khói sương, Vân bước ra với bộ dạng miệt mài thường thấy:

"Tôi đi ngủ một chút, đừng làm phiền"

Cùng lúc này, Minh cầm lấy lọ linh hồn cắm vào một cái lỗ trên tường. Nhìn kỹ, ở trên tường có một vòng tròn kì lạ. Trên đó khắc đầy biểu tượng hình chim Lạc với hơn chục cái lỗ nhỏ ở xung quanh.

"Cái gì vậy?" Dũng lên tiếng hỏi.

"Tôi cũng không biết" Minh trả lời.

"Có cái mà cậu cũng không biết à?" Dũng chế giễu. Phải nói là từ khi về đây, cái tên Nhật Minh này luôn tỏ ra là mình biết mọi thứ. Với người không được học hành như cậu chả khác gì đánh chữ thập vào mặt mình

Trong lúc Dũng và Minh còn đang trò chuyện, chú Giang cũng một người nữa bước vào. Người này mỗi bước chân đều vô cùng mạnh mẽ tựa như ngàn vạn đại quân.

Ngay khi Lê Văn Sơn xuất hiện, Minh dùng tư thế chào cao quý nhất của quân đội. Với cậu cũng như mọi người mà nói, đây chính là một trong những chỉ huy cao cấp của Lữ Đoàn Không, hay nói theo một cách khác, chính ông là người đã lập ra lực lượng này. Là một trong những đệ tử xuất sắc của

môn phái Thất Sơn vang danh Nam kỳ lục tỉnh, khi cách mạng Tháng Tám thành công, ông cùng với những người tu đạo khác tham gia sáng lập Lữ Đoàn Không, dưới sự chỉ huy của Đảng, trừ ma diệt yêu, bảo vệ thành quả cách mạng. Nhờ có họ, loại đạn đặc chế, chuyên dùng để đánh các sinh vật siêu nhiên, đã được sản xuất từ những cách rừng ngập mặn ven Sài Gòn tới những cứ điểm ở Việt Bắc, cũng chính là loại đạn mà các chiến sĩ bắn tỉa của quân Giải phóng đã đánh nhau với bọn Chó vàng ba sọc.

"Vây ông có thể sử dụng sức mạnh danh nhân như Minh hà" Lúc này Dũng lên tiếng

Ông Sơn nhìn Dũng một hồi. Nhìn bên ngoài, đây chỉ là một gã thanh niên bình thường nhưng không biết vì lý do gì mà có cảm thụ hơn người, sau này chắc chắn cấp bậc tu luyện sẽ tiến nhanh không thể tả

"Cái đó thì hiện giờ chỉ có Minh làm được thôi. Tôi có thể triệu hội linh hồn danh nhân nhưng chưa tới mức như đồng chí Minh đây. Mà thực ra nguồn gốc của khả năng này phải kể đến thời gian nghiên cứu Khối lập phương ở Điện Biên từ sau chiến dịch Tây Bắc**"

Sau đó, ông quay sang hỏi Minh

"Đồng chí Vân vẫn khỏe chứ"

"Mỗi lần tạo ra một lọ linh hồn đều tổn thương nguyên khí, cảm giác cực kỳ mệt mỏi nhưng cô ấy vẫn không bỏ cuộc" Vừa nói cậu vừa nhìn Vân đang nằm trên giường.

Sau đó, mọi người tiến hành bàn bạc công chuyện, thông qua những thông tin đã biết thì chuyện quan trọng trước mắt là tìm người có tên Huỳnh Đình Ngộ vì hần chính là đầu mối chủ chốt

"Thực sự lý do đồng chí từ Mật khu R*** tới đây chắc không phải vì chuyện này chứ" Minh lên tiếng hỏi

"Các đồng chí còn nhớ trận đánh Điện Biên Phủ mười sáu năm về trước chứ?"

"Trận đánh mà một phần linh hồn của Thánh Mẫu Âu Cơ đã đại chiến với Thuồng Luồng Tinh" Chú Giang lên tiếng

"Cái gì mà Thánh Mẫu với cả yêu quái nữa" Lúc này, Dũng thực sự không hiểu được bọn họ đang nói về chuyện gì. Trận Điện Biên Phủ thì hẳn có nghe vài người trung niên kể lại nhưng còn Thánh Mẫu Âu Cơ thì không phải hơi quá sức tưởng tượng rồi sau.

"Dường như hẳn đang ở đây nhưng không biết chính xác là hẳn đang ở đâu trong Sài Gòn này"

"Mà cũng tới lúc tới tổng kho Long Bình rồi" Minh lên tiếng.

Buổi sáng, tổng kho Long Bình cũng không khác biệt lắm so với thường ngày. Lá cờ to tướng của nước Mỹ tung bay theo gió như đang cố thể hiện chủ quyền ở một vùng đất không thuộc về mình

Trong dãy hành lang dường như kéo dài vô tận, Nhật Minh, Robert cùng Thiếu Văn Hoa đang đi bộ tới phòng nghiên cứu

Trên đường đi, Robert bắn khoăn về câu hỏi của Nhật Minh

"Huỳnh Đình Ngộ, ở tổng kho này có người tên đó sau? Bộ hẳn liên quan gì tới nhà khoa học Nguyễn Thành Công sao?"

"Nguyễn Thành Công?" Nhật Minh bắn khoăn

Sau đó, Robert liền ra hiệu cho Văn Hoa. Ngay lập tức, hắn chạy đi tìm kiếm trong đồng tài liệu cao như quả đồi. Sau một thời gian, hắn chạy tới cầm một tấm hình đen trắng đưa cho Minh. Nhìn kỹ, cậu ta là một gã thanh niên với dáng người gầy gò. Đôi mắt sắc bén như chim ưng nhưng cũng ranh mãnh như cáo. Hàng lông mày mỏng như cọng lông vũ cùng khuôn mặt tương đối vuông tạo một ấn tượng khó tả

"Đây chính là Nguyễn Thành Công" Robert lên tiếng

"Là cậu ta sao?" Nhật Minh hỏi.

"Đúng vậy cũng chính là người phụ trách nghiên cứu Khối Lập Phương trước cậu. Với mọi người, cậu ta là thiên tài hàng đầu thế giới nhưng với những người thực sự quen biết cậu ta thì biệt danh của cậu ta là.."

Ngập ngừng một hồi, Robert lên tiếng

"Ác quỷ"

Sau đó, Thiếu tá Mỹ bỏ đi, để lại Nhật Minh còn đang bắn khoăn không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Bất chợt, hắn dừng lại

"À mà đúng rồi, cậu làm thêm một báo cáo chi tiết sâu hơn về Khối Lập Phương cho tôi. Làm ngay tại đây luôn. Không làm xong không đi đâu hết"

Trong khi đó, tại căn cứ, sau nhiều thời gian điều tra, cuối cùng, cả bọn đã tìm được Huỳnh Đình Ngộ hiện đang ở đâu. Cũng do đó, kế hoạch điều tra cũng bắt đầu.

Đêm tối, vẫn như thường lệ, Sài Gòn, một thành phố mang tiếng "hòn ngọc viễn đông" chìm vào đêm đen. Trong cái đêm tối ấy, tại một khu nhà cao cấp nằm gần trung tâm thành phố, một nhóm người đang di chuyển. Họ di chuyển kín đáo tới mức, kể cả khi họ xuất hiện ngay bên cạnh, chuyện phát hiện ra cũng là bất khả thi. Với bản thân Dũng, đây cũng là lần đầu tiên cậu được chứng kiến cách quân giải phóng hành động.

"Thật sự không ngờ là khả năng của các người lại đáng sợ như vậy" Dũng cảm thán.

Vân không để ý câu nói đó của Dũng. Lúc này, trông cô toàn thân mặc một bộ đồ đen giống như tử thần đổ mạng vào ban đêm, trái ngược hẳn với cô ca sĩ khiêu sa của phòng trà Thiên Vân. Tuy nhiên, dù ở trong hoàn cảnh nào, trên người cô vẫn thể hiện một vẻ đẹp phi thường, khó diễn tả.

Sau đó, cả bọn tiến hành đột nhập vào căn nhà một cách trôi chảy. Tuy căn nhà có lính canh nhưng cũng chỉ là con cừu nhỏ dưới tay của các chiến sĩ biệt động.

Trong biệt thự sang trọng, một người đàn ông mập mạp, đáng người cao lớn cùng cái đầu hói đang chờ bọn họ.

"Tôi biết các người sẽ tới" Huỳnh Đình Ngô lên tiếng

"Chuyện gì đã xảy ra với Hà Mạnh Dũng" Dũng, đang đeo khăn che mặt, lớn tiếng hỏi.

"Về cậu ta à? Vậy giúp tôi một chuyện, tôi sẽ nói cho các người những gì tôi biết"

"Chuyện gì?" Vân, lúc này cũng đang đeo mặt nạ lên tiếng hỏi

"Người thân của tôi hiện đang bị Prometheus giam giữ, hãy cứu họ. Đây là địa chỉ" Nói rồi ông cầm một tờ giấy đưa cho một người chiến sĩ.

"Tận Châu Đốc**** lặn sao?" Vân lên tiếng

"Nhân tiện, cái gì mà "rô" với "mì"?" Dũng thắc mắc

"Prometheus, vị thần Hy Lạp đã trao ngọn lửa cho loài người nên bị Zeus trừng phạt" Vân lên tiếng.

Sau đó, mọi người tiến hành rời đi trong yên lặng. Lúc này, một lớp sương mù kỳ quái xuất hiện. Sau đó, Dơi Tinh hiện ra

"Làm tốt lắm"

"Vậy người nhà của tôi đâu?"

Sau lời nói đó, Huỳnh Đình Ngô cảm thấy cực kì khó chịu. Mọi thứ trước mắt như một màn sương mờ ảo

Sau một hồi, không biết là bao lâu, cuối cùng ông đã tỉnh dậy trong một quan tài trong suốt làm bằng thủy tinh, hai tay bị trói bằng khung thép. Dù sức khỏe của ông ta hơn hẳn người bình thường nhưng vẫn không tài nào thoát ra được. Trong cơn tuyệt vọng, ông ta ra lớn

"Thả tôi ra. Tại sao?"

Trước những tiếng thét điên cuồng đó, Dơi Tinh ở một vị trí cao, nhìn xuống kẻ đang la hét như nhìn loài sâu bọ

"Người đã làm tay sai khá tốt. Sức mạnh này coi như là ta thưởng cho mi đi"

Trong khi đó, tại căn cứ:

"Quá mạo hiểm. Ông ta khai quá dễ dàng. Đây rõ ràng là cái bẫy" Lê Văn Sơn lên tiếng. Với kinh nghiệm nhiều năm, không lý nào mọi chuyện lại diễn ra trôi chảy như vậy được.

"Nếu đồng chí không phiền thì có thể để tôi đi chung với Mạnh Dũng cho an toàn" Mary lên tiếng.

"Tôi thấy đề xuất này cũng có tính khả thi" Chú Giang lên tiếng.

"Nhưng mà có điều cậu cũng phải hóa trang một tí" Mary lên tiếng, anh mắt ranh mãnh

"Ý cô là sao?"

Bến phà Thủ Thiêm, một trong những địa danh nổi tiếng ở Sài Thành, dưới bầu trời xanh ngắt, những ngôi nhà nhỏ như những cành cây ngọn cỏ cố gắng xinh tòn trong tiết trời giông bão. Xen lẫn với những ngôi nhà kia, hàng dừa xanh như những vũ công múa trong vũ khúc của gió. Nếu không tính những chiếc ca nô tuần tra nhưng những con thú săn mồi đang di chuyển trên sông, nơi đây thực sự là một cảnh đẹp mê hồn.

Trong thời điểm này, Mary nhớ tới câu thơ nói về Sài Gòn.

Sài Gòn có bến Chương Dương,

Có Dinh Độc Lập, có đường Tự Do,

Phường Chợ Quán, khóm Cầu Kho,

Bến xe Lục Tỉnh, con đò Thủ Thiêm,

Ô tô buýt chạy khắp miền,

Vườn chơi có Thảo Cầm Viên, Tao Đàn

"Nè cô đang nói gì vậy" Dũng lên tiếng.

"Một bài thơ. Thưa bà" Mary nhấn mạnh, lúc này cô nhìn vào Dũng trong bộ dạng bà lão. Dù chỉ là hóa trang nhưng nếu nhìn từ xa thật khó lòng phân biệt được.

"Hình như cậu từng tới đây rồi phải không?"

"Ừ mà lúc đó chạy gần chết với lại sau một lúc là bay vô rừng luôn rồi" Dũng gật đầu trả lời.

"Mà nè, ta đi tới tỉnh Châu Đốc bằng cách nào vậy" Sau đó, cậu lại hỏi.

"Cậu thấy con tàu đằng kia không. Nó chuyên môn chở vỏ đạn pháo từ chiến trường bán cho người Hoa (4), chúng ta sẽ đi trên con tàu đó" Mary lên tiếng, rồi chỉ vào con tàu ở xa xa. Nhìn bên ngoài, nó thực sự quá nhỏ trước sông nước, công thêm số bao tải to lớn chở đầy vỏ đạn pháo, thực sự là một cục hình với nó.

"Tàu buôn lậu hả?" Dũng ngạc nhiên

"Chứ sau? Từ sau hai đợt Tổng tiến công (5), đám lính quản lý kỹ lắm. Với lại, để tránh chú ý, đi tàu lậu tiện hơn"

"Mà phải công nhận, cô sống ở nước ngoài mấy năm mà sau rành ở Sài Gòn vậy"

"Tôi cũng từng sống ở đây mà" Tới đây, ánh mắt của Mary có hồi tưởng.

"À mà tiện thể, tên thật của cô là gì?"

"À đó là..."

Bỗng nhiên, vô số đám lính kéo tới với khẩu M16 xuong như lần trước. Thực tế, loại nguyên liệu dùng cho cả hai phe chính là một loại kim loại đặc thù mà chỉ có thể rèn bằng ma thuật.

"Thằng Dũng, mày tưởng nguy trang thì tui tao không nhận ra mày hả" Một tên lính lên tiếng.

Sau đó, hắn cho nguyên cái báng súng thẳng vào mặt Dũng. Kết quả, cậu lặn một vòng lớn dưới đất. Sau đó, một loạt tên lính nữa xông tới. Lúc này, Dũng nằm trong tay lọ lính hồn có hình con rồng đấm thẳng vào ngực của một tên lính. Kỳ lạ thay, hắn như một quả pháo, bị đấm bay đi xa. Đồng thời, một luồng sáng hình con rồng xuất hiện.

"Được lắm tao cho bọn bây..."

Tuy nhiên, cậu đang bị bao vây bởi số lượng lớn kẻ địch. Nên nhớ là loại đạn bọn chúng bắn ra, Đội trưởng Việt Nam còn không dám chịu trực diện nữa là cậu.

Bất ngờ thay, từ trên cao một khẩu súng màu cam có dạng như AK47 nhưng lại chỉ to gấp đôi khẩu súng lục. Nòng súng nhìn như một khẩu súng máy sáu nòng. Từ trong nòng súng nhưng viên đạn nhìn như những mũi tên đồng được bắn ra liên tục.

Trong con hoảng loạn, đám lính chỉ kịp la lên

"Đội... trưởng Việt Nam... á"

Tiếp đó, Minh nhảy xuống như một vị thần

"Sao cậu ở đây" Dũng thắc mắc

"Nằm xuống Minh lên tiếng" Không trả lời câu hỏi của Dũng, Minh chỉ lên tiếng.

Sau đó cậu lần lượt dùng khẩu súng đặc biệt của mình bắn hạ đám lính xung quanh. Trước hàng vạn mũi tên như giông bão, tất cả bọn họ lần lượt ngã gục. Tiếp đó, cả bọn nhanh chóng tìm chỗ nấp

Lúc này, một sinh vật bất ngờ xuất hiện. Nhìn kĩ, trên lưng nó có một lá cờ ghi chữ “Tống” bằng tiếng Hán. Đồng thời, nó cũng có quân phục của binh lính Nhà Tống. Ngoài ra, hân có ba cái đầu, một cái trên cổ và hai cái trên vai, nhìn như viên đạn pháo. Mỗi cái đầu có một con mắt, đỏ như máu. Làn da trương phồng lên như người bị chết đuối

“Bỏ tướng quân là Giao Châu thủy lục kế độ chuyển vận sứ, Hầu Nhân Bảo**. Đám man di kia, còn không mau chịu chết”

Một âm thanh cực kì khó nghe vang lên làm lỗ tai của ai nấy đều cực kì khó chịu.

Lúc này, Minh lên tiếng

“Đề tôi xử lí con quái vật này. Phần còn lại giao cho các đồng chí”

Sau đó, cậu lao ra, dùng khẩu súng của mình, bắn ra vô số cây nỏ nhằm vào kẻ thù. Một tên cố gắng xông tới tấn công cậu. Cậu nhanh chóng né đòn rồi dùng súng tiêu diệt hắn

Trong khi đó, Dũng và Mary đang chạy dưới làn mưa bom bão đạn.

Lúc này, người trông tàu đang đứng ở đó. Nhìn bên ngoài, ông ta như một ngọn núi khổng lồ với đôi tay to lớn.

“Hình như các người không nói mình là Việt Cộng”

“Xin lỗi ông, về chuyện này thì”

Bất ngờ, một âm thanh vang lên. Đó là một giọng nữ trung niên.

“Nếu không phiền, tôi có thể nói chuyện riêng với hai người được không”

Nói rồi cô ra hiệu cho người đàn ông kia lên tàu trước. Sau đó, cô quay sang nhìn Mary rồi hỏi:

“Cô có phải là cô gái đã đi cùng Đội trưởng Việt Nam không?”

“Làm sao mà? ”

“Tuy lúc đó cô đang che mặt nhưng thằng con tôi nhận ra giọng nói, dáng đi của cô. Công thêm có một con quái vật xuất hiện. Theo kinh nghiệm bao nhiêu năm nay, tôi dám chắc cô chính là người đã cứu tôi.”

Sau đó, Mary và Dũng cùng lên tàu.

Với biển cả mênh mông, con tàu như một con kiến nhỏ. Từ phía đằng xa, người ta thấy được những căn nhà nhỏ như những cọng cỏ nhỏ trong một con giồng bao lớn. Xung quanh con tàu, mặt nước tỏ vẻ bình lặng như một bức tranh thủy mặc nhưng sự bình lặng đó thỉnh thoảng bị phá hủy bởi các ca nô tuần tra như một bầy sư tử bị bỏ đói lâu ngày.

Nhìn Đô thành Sài Gòn đang xa dần, trong đầu Dũng xuất hiện nhiều dòng suy nghĩ.

“Người dân giúp bộ đội vì bộ đội bảo vệ họ, phải không?”

“Nếu như vậy thì biết khi nào. Chiến tranh vốn dĩ là việc sống nay chết mai, bộ đội cụ Hồ cũng chỉ làm những chuyện mà một con người nên làm” Mary lên tiếng

“Nói thật, tôi tham gia chuyện này cũng vì bất đắc dĩ. Tôi chỉ muốn biết tại sao mình lại có liên quan tới thời buổi hỗn loạn này” Dũng than thở

“Trong thời buổi này, mạng người không đáng giá lắm đâu. Dù cậu không làm gì, một ngày nào đó, cậu sẽ chết vì đủ thứ lí do cho cái gọi là “dân chủ” của người Mỹ”

Hít một hơi thật sâu Dũng hỏi

“Hồi nãy tôi còn chưa biết tên của cô”

Trả lời câu hỏi này, Mary bắt đầu hỏi tường lại quá khứ của mình.

“Tên của tôi là Nguyễn Thị An Hạ. Vào khoảng gần hai mươi năm trước, cả nhà tôi cũng bị sát hại do đạo loạn 10/59, như cậu vậy. Sau hai năm lưu lạc, tôi được cách mạng tìm thấy và tình nguyện tham gia huấn luyện. Vài năm sau đó, tôi được đưa đi học ngành báo. Với khả năng học tiếng Anh chưa từng có, tôi được đưa sang Mỹ và sau thời gian ngắn tôi đã được cấp bằng. Với tư cách nhà báo, tôi đã cố gắng phanh phui những bí mật của người Mỹ nhưng phần lớn dữ liệu của tôi đã bị FBI thiếu rui. Cũng may là chưa bị lộ thân phận”

“Con đường của cô cũng tình cờ nhỉ? Làm tôi nhớ tới một người bạn” Dũng nói

“Đúng vậy và khi làm một chuyện gì đó cho quê hương đất nước, chúng ta cũng vui hơn”

Trong lúc đó, Nhật Minh lấy một lọ linh hồn, cho vào một cái lỗ trên thắt lưng rồi hô lớn.

“CHỦ TỊCH HỒ CHÍ MINH QUANG VINH MUÔN NĂM. BIẾN THÂN”

Lúc này một loạt các hình ảnh của các anh hùng liệt sĩ đã chiến đấu trong suốt bốn ngàn năm qua bỗng hiện lên. Tiếp đó, là cờ của Mặt trận Dân tộc Giải phóng miền Nam Việt Nam xuất hiện, bao quanh người Nhật Minh. Cùng lúc đó một âm thanh vang lên:

“ĐỘI TRƯỞNG VIỆT NAM, SỨC MẠNH THỜI ĐẠI HỒ CHÍ MINH, GIÁNG LÂM.”

Thấy tình hình không ổn. Đám siêu chiến binh định xông lên. Nhanh như chớp, Nhật Minh dùng cây trường đao của mình chém một tên ngã gục xuống. Sau đó, cậu lên chém liên tiếp hai tên nữa. Lốp giáp cực dày, công nghệ bí mật dùng để đối phó với các thực thể dị thường cũng chả khác gì làm bằng đầu hủ.

Không giống như đám siêu chiến binh kia, Hầu Nhân Bảo, vốn là một chiến tướng nhà Tống lúc còn sống, thực sự làm Nhật Minh rất khó khăn. Từ phía xa, Minh lấy trường đao chém một phát. Hầu Nhân Bảo nhanh chóng né tránh rồi tìm cách nhảy lên cao. Sao đó, hắn lại lao xuống với cách di chuyển như cá bơi trong nước. Cứ như thế, hai bên liên tục va chạm. Lực va chạm không thua hàng chục chiếc trực thăng ném vào nhau.

“Xem ra phải dùng thứ sức mạnh của Phùng Hưng rồi”

Vừa nói, Nhật Minh lấy lọ linh hồn của mình ra, cho lọ linh hồn của Phùng Hưng cùng hai anh em vào

Ngay sau đó, một loạt ánh sáng bao quanh lấy Đội trưởng Việt Nam. Sau đó, ba vòng tròn lần lượt xuất hiện, xếp chồng lên nhau. Tiếp đó, một âm thanh vang lên

“PHÙNG HƯNG, ANH HÙNG ĐẢ HỒ. CÙNG ANH EM ĐÁNH ĐUÔI QUÂN ĐUÔNG. GIÁNG LÂM”

Lúc này, một anh hùng trong bộ giáp vàng sáng chói, một khuôn mặt như hổ xuất hiện. Trên hai cánh tay của anh, hai bộ móng dài như nanh vuốt thú dữ đang chuẩn bị cào xé con mồi. Và thực sự, nó đang cào xé Ma binh với tốc độ ngang ngửa máy bay phản lực.

Sau đó, Đội trưởng Việt Nam đột nhiên chia làm ba***. Thanh trường đao cũng chia ba. Sau đó, những cây đao lóe sáng như ánh mặt trời buổi ban trưa. Sau đó, ba đường đao di chuyển với tốc độ gấp hàng ngàn lần máy bay phản lực.

Bị tấn công mãnh liệt, Hầu Nhân Bảo nằm dài trên mặt đất, rên la đau đớn

Tiếp đó, cả ba người nhập lại thành một. Sau đó, một ngọn lửa lớn bao quanh người Đội trưởng Việt Nam. Sau đó, lần lượt ba vòng tròn với kích cỡ của một người trưởng thành xuất hiện nối tiếp nhau, chặn giữa Nhật Minh và Hầu Nhân Bảo. Tiếp theo, Minh lao với tốc độ ngang một chiếc máy bay phản lực, lần lượt xuyên qua ba vòng tròn. Khi tới gần con quái, hai móng vuốt trên tay cậu sáng rực. Cuối cùng, cậu dùng bộ móng vuốt tiêu diệt con quái vật. Một vụ nổ sáng rực, che đi tất cả mọi thứ.

Trong đám khói lửa đó, Nhật Minh dùng lọ linh hồn thu lại tên tướng đã từng bị vua Lê Đại Hành giết chết. Sau đó, một người đàn ông cao lớn xuất hiện. Hắn ta chính là Huỳnh Đình Ngô.

“Tại sao ông lại ở đây?” Nhật Minh bất ngờ khi người đàn ông này xuất hiện

“Phía các người...có....gián điệp....”

“Khoan đã, ý ông là gì? Tại sao ông không bị mất trí nhớ?” Minh thắc mắc.

“Tôi...tương đối...khỏe. Bọn chúng...có ở...phía....của cậu”

Lúc này, một màn sương mờ ảo lại xuất hiện. Đặc biệt, nó trông đáng sợ hơn hẳn, như một con sói đang rình mồi.

Sau đó, cậu có cảm giác như bị một thanh đao khổng lồ đâm xuyên người. Cậu nhanh chóng ngã xuống, sức mạnh cũng bỗng nhiên biến mất. Xung quanh cậu, một con rắn trông suốt xuất hiện.

Tiếp đó, mọi thứ trở nên mờ ảo như một màn sương mù. Trong khung cảnh ấy, một sinh vật với áo trùm đỏ như máu, đan xen với màu đen như bóng tối đáng sợ. Trong lớp áo ấy, một khuôn mặt với những ánh lửa như ma trơi xuất hiện. Trên khuôn mặt ấy có một lớp da màu xanh như trái cây bị hư lâu ngày cùng với một cái sừng thật lớn.

“Ngươi... Là.....ai?” Trong cơn đau đớn như bị lãng trì, Minh cố gắng hỏi

“Ta á? Gần hai mươi năm trước, cái đám tu đạo các ngươi cùng với con mẹ Âu Cơ đó đã đánh cho ta thừa sống thiếu chết mà quên nhanh như vậy sau”

“Thuồng..Luồng...Tinh”

Trong khi đó, trong một căn phòng được gia cố tuyền đối, Robert nhìn vào những lọ linh hồn được đang được cất giữ nước đây. Rõ ràng là những nguồn sức mạnh khổng lồ nhưng hắn không tài nào khai thác được sức mạnh này như tất cả bàn tiệc khi đang đói mà không được ăn

Sau đó, cầm trên tay thiết bị liên lạc vô tuyến****, hắn bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình

“Khi nào bọn chúng đến cho lực lượng Siêu chiến binh, Mũ đồi xanh (5) tiếp đãi chúng thật tử tế vào”

.....

Buổi sáng, mặt trời như quả cam trên một tấm thảm màu xanh khổng lồ.

Trong lúc này, ở dưới tầng hầm, một lần nữa, Nhật Minh lại mơ về lúc cậu bị thí nghiệm.

Bất chợt, cái nhéo đầu điển của chú Giang làm cậu quay trở lại thực tại:

“Nè, cháu có sao không? Cũng may là con Thuồng Luồng Tinh đó không giết cháu”

“Làm sao chú tìm được cháu? Chú đã giúp mặt hân? Tại sao chú không bị gì?” Minh thắc mắc pha chút nghi ngờ

“À về chuyện đó, chú cũng không biết nữa” Chú Giang vừa nói vừa cười.

Sau đó, ông ta nói:

“Chuyện tìm gián điệp trong hàng ngũ Cách mạng cứ để chú và các đồng chí ở Cứ lo. Cháu cứ nghỉ ngơi rồi làm tiếp Đội trưởng Việt Nam là được rồi”

“Chú tìm được Huỳnh Đình Ngô rồi à?”

“Chưa”

“Vậy tại sao chú lại biết tới vụ gián điệp” Minh nhìn thẳng vào chú Giang rồi hỏi.

“Không có gì. À mà cháu dự định điều tra chuyện gì tiếp theo”

Lúc này, Nhật Minh vẫn còn cảm thấy có cảm giác gì đó kỳ lạ. Tuy nhiên, đây không phải là vấn đề quan trọng nhất.

Bất ngờ, lúc này, một màn sương mù xuất hiện. Từ trong màn sương đó, Vân bước ra, tay cầm lọ linh hồn của vua Lê Đại Hành. Trên lọ khắc hình một người đàn ông tay mặt hoàng bào, xung quanh là mười đạo quân

Lúc này, Minh chạy tới gần Vân rồi lên tiếng:

“Có chuyện này tớ muốn nhờ cậu. Tìm cách liên lạc với nhóm của Dũng được không?”

Nghe câu nói này, Vân có chút nhàu mày

“Bọn họ ở tận Châu Đốc, cậu muốn tớ liên lạc kiểu gì”

“Không phải theo kiểu bình thường. Tớ biết cậu có thể làm được” Minh nói. Ánh mắt cậu nhìn thẳng vào Vân như đang xin xỏ.

“Đúng là lúc bị người Mỹ thí nghiệm tớ từng thử làm một vài lần nhưng...”. Vân nói. Giọng của cô nghe có vẻ mệt mỏi. Thực sự thì cô cũng không biết sức lực mình có làm nổi không.

“Rất có thể đây là một cái bẫy. Dù sau, tớ cũng phải cảnh báo họ”

Với ánh mắt này, Vân làm sau từ chối được. Từ lần đầu tiên gặp mặt, cô, một người con gái kỳ lạ và cậu ta, một chàng thanh niên không biết từ đâu ra, xuất hiện ở phía bắc vĩ tuyến mười bảy. Như một cơ duyên, hai người họ đã gắn bó với nhau cho tới tận bây giờ.

“Thôi được rồi, để tớ thử một chút”

Trong lúc này, ở trong một căn cứ trong rừng của quân Giải Phóng, vốn là chỗ đã được sắp xếp từ trước theo kế hoạch, Dũng nghe được một giọng nói quen thuộc:

“Hà Mạnh Dũng, cậu có nghe thấy tôi không”

“Đừng có nhìn lung tung nữa. Tôi đang nói chuyện với cậu từ Sài Gòn nè” Giọng của Vân vang lên lần nữa.

“Cô còn làm được chuyện này nữa hả” Dũng nhàu mày. Phải nói là từ lần đầu tiên gặp mặt, cô gái này đã mang cho anh không ít bất ngờ.

“Tại Minh lo cho hai người thôi. Anh ấy bảo các người cẩn thận. Rất có thể mọi chuyện là cái bẫy”

“Hiện giờ cô ấy đang nói chuyện với chỉ huy ở đây. Một chút nữa tôi sẽ nói với cô ấy” Dũng vừa nói, vừa nhìn Hạ. Lúc này, cô ấy đang nói chuyện với một người nữ du kích trong trang phục đặc trưng của quân cách mạng, áo bà ba, nón tay bèo, khăn rằn Nam Bộ. Nhiều lúc, Dũng cũng tự hỏi liệu lực lượng chuyên dùng để đối với thế lực siêu nhiên này của quân Giải Phóng phát triển tới mức nào

Bạn đang đọc truyện *Đội Trưởng Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Vượt qua hiểm nguy. Bí mật trở về con số không

Buổi sáng, ánh dương bắt đầu len lỏi vào khắp mọi ngõ ngách, đánh thức vạn vật đang trong cơn ngủ say

Nhìn từ xa, ấp chiến lược* như một cái trại gà khổng lồ. Xung quanh nó, hàng loạt lớp rào kẽm gai như hàng ngàn con dao sắc nhọn sẵn sàng xẻ thịt bất cứ kẻ nào có ý định đi vào hay tự ý thoát ra. Ở phía trên cao, trong những tháp canh, những tay lính sẵn sàng bắn hạ bất cứ ai mà chúng cho là khả nghi. Theo dòng lịch sử, Dù vậy, nó vẫn không khác gì nhà tù khi hàng ngàn người, vốn phụ thuộc vào hoạt động nông nghiệp, bị cưỡng chế di chuyển khỏi nơi sinh sống.

Ở phía xa, trong đám rừng rậm, Dũng cùng An Hạ đang quan sát. Họ đã ở đây hai ngày rồi.

"Giờ đi kiểm người thân của thằng cha họ Huỳnh kia thôi" Dũng lên tiếng

Bất ngờ, cậu bị Hạ giữ lại.

"Thấy đồng lính ở trong đó không. Cậu tính đánh hết tất cả à"

"Chúng ta cũng có quân đội" Dũng vẫn giữ nguyên kế hoạch của mình

"Chỗ này gần đường quốc lộ. Kế hoạch tấn công của cậu quá nguy hiểm"

"Vậy thì dùng cái danh nghĩa phóng viên của cô thì sao" Dũng nghĩ lại thấy cách này cũng khá hiệu quả nhưng bất ngờ lại bị An Hạ phản bác.

"Cái danh đó không như cậu tưởng đâu. Hơn nữa, tôi đã bị CIA đề ý rồi. Nếu tùy tiện xuất hiện, e là không ổn"

"Vậy giờ tính sao?" Dũng gãi đầu.

Bất ngờ, ở phía xa, một chiếc xe tải xuất hiện. Lúc này, một trong hai tên đang vẽ vẽ một cô gái ăn ở trên xe với chúng

Thấy cảnh này, Dũng với Hạ nhìn nhau khẽ cười.

Ở phía trước nhà của Huỳnh Đình Ngộ, cả hai người trong trang phục lính xuất hiện

"Nè có ai ở nhà không" Dũng hô lớn.

Sau tiếng hỏi, một người phụ nữ trung niên bước ra. Dáng vẻ đã không còn như lúc trẻ. Những nếp nhăn cũng đã bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt.

Khi mở cửa, bất ngờ một gã thanh niên với đôi mắt mở to nhìn vô cùng đáng sợ. Tuy không đáng ghét như đám lính suốt ngày chỉ biết cướp bóc. Nó cũng làm người đàn bà này bất giác lùi lại.

Lúc này, một người phụ nữ trẻ xuất hiện. Tuy cô ta mặt trang phục sĩ quan nhưng lại có chút gì đó không giống.

"Nè cậu làm người ta sợ rồi kia."

Sau đó người phụ nữ đó tới gần nói nhỏ

"Chúng tôi là người của Chính phủ Cách mạng lâm thời Cộng hòa Miền Nam Việt Nam"

Người phụ nữ trung niên mở to mắt. Sau đó cô nhanh chóng cho hai người đó vào nhà và đóng cửa lại

Trong một căn nhà gỗ ba gian, Trần Thị Hạnh, vợ Huỳnh Đình Ngộ rót một ly trà cho hai vị khách đặc biệt. Sau đó, bà ngồi xuống rồi lên tiếng:

"Hồi trước vì trốn lính mà vợ chồng tôi cũng cực khổ dữ lắm. Sau đó, có một quân nhân Mỹ tới đề nghị ông ấy làm một công việc gì đó."

Sau đó bà đột nhiên quay sang một đứa bé gái nhìn khá xinh xắn, như một thiên thần nhỏ tuổi. Lúc này đứa bé đang dùng phấn kẻ những hình vuông trên nền nhà

"Hương, má bảo con là đường chơi nhảy lò cò trong nhà nữa mà"

"Má ơi, ở ngoài mấy chú lính nhìn mặt thấy ghê quá" Đứa bé với đôi mắt trong veo nhìn trầm xuống.

"Thôi cứ chơi đi, nhưng đừng làm phiền cô với mấy chú. Nếu có ai tới nhớ báo cho má biết"

Nghe xong lời nói của mẹ mình, đứa trẻ bỗng trở nên vui vẻ trở lại

"Lúc còn nhà anh cũng hay chơi mấy trò này lắm" Nhìn con bé chơi đùa Dững chợt mỉm cười. Đôi lúc anh tự hỏi, tại sao những đứa trẻ như vậy lại không được tận hưởng tuổi thơ mà phải chịu mưa bom bão đạn. "Những kẻ đứng đầu của người Mỹ rốt cuộc đang nghĩ gì?" Dững tự hỏi.

Trong khi đó, An Hạ nhìn vào mắt của bà Hạnh rồi nói

"Hiện giờ chồng bà có thể đang gặp nguy hiểm. Ông ấy chỉ muốn gặp gia đình mình. Do đó, mong bà hãy đi với chúng tôi ngay"

Nghe nhắc tới cha của mình, đôi mắt của bé Hương bỗng nhiên sáng lên

"Thiệt hả má. Mình sắp gặp lại ba rồi"

"Cháu muốn gặp lại ba hả" Dững hỏi

"Dạ"

"Vậy thì chú sẽ giúp cháu"

Bên ngoài, đám lính vẫn tuần tra khắp nơi như hổ đói. Tất nhiên cũng không ai quan tâm tới việc một gia đình bị bắt lên xe, vì nó quá quen thuộc rồi.

Bất ngờ, một loạt con quái vật nhìn giống như chó. Da của chúng có sọc đỏ trên nền vàng và chúng đi trên hai chân. Lúc này, một con đang tông thẳng vào Dững sau đó đè cậu xuống

"Chó vàng ba sọc. Chết tiệt" Dững lên tiếng.

Sau đó, Dững đẩy con Chó vàng ba sọc đó ra. Tiếp đó, cậu lấy tay của mình cầm theo lọ linh hồn đâm thẳng vào con Chó vàng ba sọc. Khi chịu quá đâm của Dững, con chó vàng ba sọc bị bay văng đi xa như một món đồ chơi. Tuy nhiên với ưu thế số đông, đám Chó vàng ba sọc nhanh chóng áp đảo. Lúc này, một chiếc xe tải khác đột nhiên xuất hiện.

"Lên xe. Mau" Hạ la lớn.

Tiếp đó, cô lấy súng chứa đạn Vinanium, cũng chính là kim loại quý hiếm nhất quả đất, thứ mà cả hai phe sử dụng, bắn về phía đám Chó vàng ba sọc.

Khi chiếc xe tải chở gia đình của Huỳnh Đình Ngô bắt đầu đi tới một trạm kiểm soát, một tên lính giơ tay ra hiệu:

"Dừng lại. Giấy tờ đâu"

Trong lúc này, chuông điện thoại vang lên. Một tên nhắc máy. Sau đó, dường như là theo lệnh của đầu dây bên kia, hắn quan sát chiếc xe thật kỹ rồi la lớn

"Chặn chiếc xe đó lại"

Ngay lúc đó, tên lính kia định rút ra khẩu M1919 thì bất ngờ hắn bị cướp súng. Một viên đạn xuyên qua bụng của hắn. Tên lính đó ngã gục trước khi chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra. Sau đó, một quả lựu đạn bay về phía trong đồn như hồi chuông tử thần.

"Lựu đạn. Tất cả nằm xuống" Một tên lính la lớn. Tuy nhiên, mọi thứ diễn ra quá nhanh. Lúc này, hắn chỉ còn là một xác chết.

Nhân cơ hội này, An Hạ lấy khẩu AK47 bắn chết hai tên lính còn lại.

"Được rồi, nhanh chóng đưa gia đình họ tới chỗ bến tàu thôi"

Hạ Thu lên tiếng.

Bất ngờ, từ phía xa, hai chiếc xe tải chở lính xuất hiện. Chúng như một bầy sói hung bạo đang chờ xé toạc con mồi.

"Lính mũ nồi xanh" An Hạ la lớn. Sau đó cô quay sang nhìn Dững hỏi:

"Cậu biết dùng súng không?"

"Có thấy người ta bắn"

"Vậy thì lấy khẩu M60 này thử đi"

Sau đó, Dũng cầm lấy khẩu M60 rồi bắn. Ánh lửa lóe lên liên hồi như sấm chớp. Một loạt tên lính ngã gục xuống.

Lúc này, An Hạ lấy súng bắn lên trời. Ngay làm tức, từ bốn phương tám hướng, quân Giải phóng xuất hiện như con sóng thần, trong phúc chốt, đám lính hoàn toàn bị áp đảo. Bất ngờ, một toán Siêu chiến binh cũng xuất hiện với khẩu M16 xuong. Không nào núng, phía quân cách mạng cũng dùng những khẩu AK47 với hình dạng tương tự.

Tiếng súng đạn, máu tanh, và cả ánh chớp xanh xuất hiện khắp nơi.

"Các đồng chí mau di chuyển" Một người bộ đội lên tiếng. Cả người anh ta đầy máu tươi, thương tích đầy mình nhưng vẫn kiên định với nhiệm vụ được giao.

Chứng kiến cảnh này, Hạ lên tiếng

"Đi thôi"

"Chúng ta để họ lại sao" Dũng có chút không vui. Cái cảm giác để người khác chết thay mình thật không dễ chịu chút nào. Có lẽ vì cậu đã từng bỏ chạy một lần trong quá khứ.

"Nhiệm vụ của chúng ta là phải đưa người về an toàn" An Hạ nhìn vào mắt của Mạnh Dũng, lớn tiếng nói.

Và cứ thế bọn họ lại lên đường, để lại phía sau là từng sinh mạng đang ngã xuống, vì nhiệm vụ chung.

.....

Ngày hôm sau, tại Sài Gòn.

Trong phòng đọc sách, Dương Thanh Giang mặc áo khoác, bộ dáng như chuẩn bị đi ra ngoài. Lúc này, Nhật Minh bước vào trong.

"Cháu vào trong hầm đi. Chú có việc rồi" Chú Giang lên tiếng.

Bất ngờ, giọng nói của Minh vang lên làm ông dừng lại

"Hai năm trước, khi cháu bắt tỉnh ở phía Bắc sông Bến Hải rồi được đề nghị tham gia Lữ Đoàn Không, chính chú là người đã dẫn dắt cháu nhưng cháu cứ cảm thấy chú dường như có bí mật nào đó. Hình như cả Tổ chức cũng không nắm được hành tung của chú"

Sau đó, ông ấy ra khỏi phòng. Lúc này, Nhật Minh chợt nhớ lại một bước ảnh là cậu đã được thấy ở Tổng kho Long Bình. Trong đó, một người đàn ông còn trẻ đang chụp chung với các sĩ quan Pháp, thời gian là sau khi quân Pháp nhảy dù xuống thung lũng Điện Biên. Và người đàn ông đó chính là Dương Thanh Giang

Bất chợt, Vân xuất hiện làm Nhật Minh trở về với thực tại

"Minh, lại có Ma Bình xuất hiện rồi nhưng mà hình như khác lắm. Cứ như có người đang trực tiếp gửi thông điệp cho tớ vậy. Và hẳn là...." Giọng của Vân mà chút mơ hồ, một chút miệt mài.

Dù cảm nhận được đây có thể là cái bẫy, Nhật Minh cũng không thể nào ngó lơ. Do đó, cậu nhanh chóng lấy một chiếc xe máy nhỏ bắng nắm tay ra. Sau đó, chiếc xe máy nhanh chóng biến lớn như thổi. Ngồi lên chiếc xe, cậu nhanh chóng tới nơi cần tới

Lúc này, ở một góc nào đó của khu chợ Sài Gòn, một con quái vật xuất hiện, toàn thân nó giống như đang bị thiêu cháy trong lửa địa ngục.

Đột nhiên, hắn thấy mình bị bao vây bởi hàng loạt hình ảnh của các danh nhân cùng với một lá cờ nửa đỏ nửa xanh sao vàng.

"CHỦ TỊCH HỒ CHÍ MINH QUANG VINH MUÔN NĂM. BIẾN THÂN" Nhật Minh la lớn.

"ĐỘI TRƯỞNG VIỆT NAM, SỨC MẠNH THỜI ĐẠI HỒ CHÍ MINH, GIÁNG LÂM." Một âm thanh vang lên

Sau đó một chiến binh bọc giáp toàn thân, nửa bên xanh, nửa bên đỏ, có ngôi sao vàng, xuất hiện như một vị thần ánh sáng trong truyền thuyết, thần thoại.

Tiếp đó, cậu lấy ra lọ linh hồn của Ngô Quyền, cho vào khe trên thắt lưng.

Lúc này, Minh biến thành một chiến binh màu xanh dương được bao bọc bởi màu nâu của những cây cọc nhọn dưới lòng sông to như cây cột nhà. Cùng lúc một âm thanh vang lên

"NGÔ VƯƠNG, SÓNG XÔ BẠCH ĐĂNG GIANG, GIÁNG LÂM."

Sau đó, hai bên giao chiến. Con quái vậy, hay Mã Viện cầm kiếm chém vào Nhật Minh. Cậu nhanh chóng tạo một cây cọc bằng nước chặn đòn tấn công. Sau đó, cậu dùng một tay khác đâm vào Mã Viện. Cùng với nắm đầm của cậu hàng ngàn cây cọc di chuyển như tên lửa tấn công Ma Bình. Bị đau đớn tột độ, Ma Diệm cầm kiếm chém liên tiếp nhưng Minh nhanh chóng né được. Sẵn thế, cậu vừa đâm, vừa đá Mã Viện với sức mạnh ngang hàng chục

khẩu pháo. Trước khí thế lấn sức mạnh của Đội trưởng Việt Nam, Mã Viện lăn tròn trên đất

Biết mình thất thế, Mã Viện làm tức cho hàng chục trụ đồng tử hư không, xuất hiện. Ngay sau đó, chúng bắn về Nhật Minh với tốc độ kinh hoàng như mưa bom, bão đạn. Khói bụi mù mù bay lên khắp nơi. Sau đó, từ phía sau Mã Viện nhào lên chém Nhật Minh một phát.

"Tiểu tử, đối với Văn Uyên*** ta, ngươi còn non lắm" Mã Viện kinh bỉ nhìn Đội trưởng Việt Nam nói

"Im lặng dùm cái" Nhật Minh lên tiếng

Trong lúc hai bên đang giao chiến ác liệt, không biết từ đâu ra một quả tên lửa di chuyển với tốc độ kinh người. Ngay khi nó chạm vào Mã Viện, hắn liền bị bao phủ bởi một màn sương mù kì lạ. Sau đó, Ma Bình nhanh chóng lớn nhanh như thổi. Chả mấy chốc, hắn đã to bằng một quả đồi nhỏ.

"Chết tiệt" Nhật Minh nghiêng răng. Đồng thời cậu né một cú giậm chết người của Mã Viện khổng lồ. Mặt đất, chỗ hắn giậm trúng như muốn nứt ra.

Sau đó, cậu lấy ra lọ linh hồn của Cao Lỗ.

Ngay sau đó, một lớp áo chàng xuất hiện, bao quanh Đội trưởng Việt Nam. Đồng thời, một âm thanh vang lên

"CAO LỖ, CHẾ NÓ THẦN DIỆT GIẶC NGOẠI XÂM, GIÁNG LÂM"

Hiện giờ, một chiến binh mang theo một cây nỏ có đầu hình con rùa, thân màu đen, cánh cung màu cam cùng bộ áo giáp màu vàng, có vô số lông thú và biểu tượng Kim Quy xuất hiện.

Ngay sau đó, Nhật Minh nhảy lên cao, đồng thời bắn ra vô số mũi tên thần. Tuy nhiên, không may cho cậu, Mã Viện cầm cây kiếm khổng lồ của hắn, chém vào Nhật Minh đang di chuyển. Ngay tức khắc, cậu rơi xuống đất như chim gãy cánh.

"Tên này không dễ chơi đâu" Giọng của Thuồng Luồng Tinh vang lên.

Trong khi đó, tên Ma Bình chậm chậm bước tới, mỗi bước chân của hắn gây ra rung động rất mạnh trên mặt đất. Chỉ một chút nữa thôi, cái nắm tay to hơn cả xe tăng sẽ đâm nát Đội trưởng Việt Nam.

Bất ngờ, từ phía sau, một nguồn năng lượng cực mạnh đâm thẳng vào lưng của Mã Viện, làm hắn phải dừng lại trong giây lát. Lúc này, Nhật Minh mở to mắt nhìn Dững ở đằng xa, cả người bốc khói, cánh tay còn nắm chặt lọ linh hồn của loài rồng

"MAU TẤN CÔNG ĐI" Dững la lớn

"Biết rồi"

Sau đó, cậu lấy ra lọ linh hồn của Lê Đại Hành, nhét vào khe trống trên thất lưng.

"Thập đạo tướng quân (1), xin hãy giúp tôi"

Ngay sau đó, một vị tướng được bao phủ bởi một lớp áo vàng sáng bóng. Xung quanh, người ta còn thấy được bóng mờ của mười đạo quân. Trên tay của Minh lúc này có một cái lưỡi cày cực lớn (2)

"THẬP ĐẠO TƯỚNG QUÂN, LÊ HOÀNG. ANH HÙNG PHÁ TỔNG BÌNH CHIÊM. GIÁNG LÂM"

Lúc này, Mã Viện trong trạng thái khổng lồ làm tức xổng tới. Nhanh như chớp, Nhật Minh né đòn tấn công của kẻ địch.

Tiếp đó, từ bốn phương tám hướng, những ánh chớp màu vàng xuất hiện. Từ trong những ánh chớp đó, mười chiến binh, đại diện cho mười đạo quân bước ra. Ngay sau đó, từng chiến binh này di chuyển với tốc độ nhanh hơn cả máy bay chiến đấu, lần lượt tấn công kẻ địch. Cả đội quân như mấy cái bóng mờ ảo, không biết đâu ra thật, đâu là giả. Sau đó, cả đám di chuyển theo đội hình vòng tròn. Ở phía trong, Mã Viện cảm nhận hàng ngàn cọc nhọn đang xuyên qua người (2). Cuối cùng, Nhật Minh nhảy lên cao, xung quanh cậu được bao quanh bởi cột nước và hàng ngàn cây cọc nhọn và lao xuống, chém Ma Bình Mã Viện ra làm đôi. Một cột lửa màu xanh đang sợ bốc lên. Từ trong đám lửa đó, một người đàn ông đang nằm.

"Huỳnh Đình Ngô" Cả Minh và Dững đều lần lượt la lớn.

.....

Trước chiến tranh, Củ Chi từng là một vườn cây ăn trái trĩu quả với vô số sản vật của tự nhiên. Tuy nhiên, từ sau khi chiến tranh bắt đầu, đây đã trở thành vùng đất chết. Máy bay còn mang bom thừa thì đem về đây để bỏ tiếp. Trên mặt đất, không có thứ gì có thể tồn tại.

Tuy nhiên, dưới lòng đất, hàng ngàn con người vật đang tiếp tục làm công việc của mình

Lúc này, Huỳnh Đình Ngô cũng đã bắt đầu mở mắt. Xung quanh ông ta là một căn phòng làm bằng đất với là cò của Mặt trận Giải phóng cùng bốn người đang nhìn trừng trừng như thú rình mồi.

Do thông tin ông ta nắm tương đối quan trọng. Công thêm căn cứ nội thành không thích hợp cho cả nhà họ Huỳnh gặp mặt nên ông ta đã được mang tới

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Liệu có phải là ký ức?

Vũ trụ này vốn đã nuôi dưỡng sự sống từ hàng tỉ năm trước. Năm giống loài đầu tiên được hình thành bao gồm, Long tộc, Tiên Tộc, Thần Tộc, Phật Tộc và Ma Tộc. Cảnh giới tu luyện của tất cả các sinh vật trong vũ trụ được chia thành: Luyện khí hồn, Pháp sĩ, Trung kì, Pháp Đồ, Pháp Vương, Vô Giả Cảnh, Vô cường Cảnh, Vô Tòng, Đạo Đầu Tôn, Đạo Thiên Quân, Đồng Khánh, Ngân Khánh, Huyền Thần, Đại Hoàng Giới. Một ngày nọ, Ma Giới xuất hiện một kẻ đạt sức mạnh còn lớn hơn cả Đại Hoàng Giới. Hắn gây chiến khắp vũ trụ tiêu diệt tất cả kẻ cản đường. Sau cùng, chỉ còn lại một chiến binh duy nhất của Long Tộc với sức mạnh của thất sát kì ngọc để chặn đứng hắn. Tên của người đó là Lạc Long Quân. Cùng với Âu Cơ, đứa con của Tiên Tộc, cả hai đã chặn được Ma Tộc tại Trái Đất. Tuy nhiên, cũng vì lẽ đó mà Lạc Long Quân lâm vào trạng thái ngủ mê. Còn Âu Cơ, mất đi một phần sức mạnh. Sau đó, bà trở thành lãnh đạo của quân kháng chiến trên khắp vũ trụ. Đồng thời, Trái Đất cũng trở nên tách biệt với phần còn lại của vũ trụ cho tới khi nhân loại đủ mạnh.

Trên mảnh đất này, từ các triều đại phong kiến cho tới thời đại Hồ Chí Minh, có rất nhiều người đã thức mạnh dòng máu rồng tiên, trở thành danh nhân lịch sử. Sau khi chết, linh hồn của họ trở thành anh linh và có thể được triệu gọi bởi ngọc linh hồn và cũng được biết tới như là khối lập phương. Tất nhiên, bản thân viên ngọc cũng có thể dùng triệu gọi sức mạnh của tất cả linh hồn, tốt lẫn xấu. Đồng thời, mỗi triều đại đều có một tổ chức chuyên đối phó yêu ma quỷ quái, sử dụng sức mạnh tiên long được biết đến như là người tu đạo. Từ khi giành độc lập, nước ta cũng đã thành lập ra Lữ Đoàn Không để giải quyết vấn đề này.

.....

Dưới tầng hầm của địa đạo Củ Chi, mọi người như chết lặng khi nghe câu chuyện này. Dù đã đối mặt nhiều thứ vượt qua sức tưởng tượng của con người nhưng chuyện này đúng là hơi quá rồi.

"Người Mỹ có biết chuyện này không" Minh, vốn là người đầu tiên lấy lại bình tĩnh, lên tiếng hỏi.

"Họ chỉ biết là từng có một nền văn minh rất lớn tồn tại trước loài người và một cuộc chiến đang diễn ra ngoài vũ trụ. Thực ra, cả Liên Xô cũng chỉ đoán sơ sơ về chuyện này thôi" Lê Văn Sơn chậm rãi giải thích

"Chuyện đó để sau, thế cái ảnh chú chụp với lính Pháp, chú giải thích sao?"

Minh nhú mồm hỏi. Dù sau thì chuyện lên quan tới vũ trụ cậu lo không nổi mà cũng chả biết lo thế nào. Tìm hiểu chuyện trước mắt quan trọng hơn.

"Lúc đó, chú chỉ tùy cơ ứng biến để tìm cách trốn thoát thôi. Nếu cháu đã tìm hiểu vụ này thì cháu cũng nên biết chú cũng là một trong những người đã chiến đấu ở đồi A1"

"Vậy chú là kẻ đã đưa tám bảng cho người Mỹ sau" Minh lại lên tiếng.

"Năm 59, hàng ngàn cán bộ ở Miền Nam bị đưa ra máy chém, cùng với vô số gia đình vô tội. Bản thân Vân lúc đó cũng bị bắt. Con bé bị chuyển đi khắp nơi nên Tổ chức cũng không tìm ra được. Sau đó, cuối cùng cũng cứu được con bé ra, rồi chuyển nó ra ngoài Bắc. Sau đó, chú mới bắt ngờ tìm thấy cháu"

"Và chọn cháu làm Đội trưởng Việt Nam" Minh lên tiếng cắt ngang lời nói của chú Giang.

"À đúng rồi, tôi có chuyện muốn nói" An Hạ lên tiếng

"Nói đi" Dũng lên tiếng

"Tôi tìm được người thân của Nhật Minh rồi. Đó là chuyện mấy ngày trước, cậu ta tên là Lý Thông Đạt"

.....

Hôm nay, đường phố đông nghịt người, họ là những sinh viên, trí thức, bác sĩ, luật sư, những tầng lớp danh giá nhất miền Nam. Tất cả bọn họ trên tay cầm biểu ngữ, với những khẩu hiệu quen thuộc "Yêu cầu Mỹ rút quân về nước", "Phản đối chính quyền Nguyễn Văn Thiệu", "Đòi tự trị đại học"**. Đối mặt với những con người của trí thức và lý tưởng là những tên cảnh sát, binh lính được trang bị tận răng để trấn áp của biểu tình trong biển máu. Đáp lại thái độ đó, những con người trí thức vẫn luôn mỉm cười, nói năng lịch sự, thể hiện cho tầng lớp tinh hoa của miền Nam. Một số người cùng nhau cười đùa, hát vang như một ngày hội. sinh viên đã hát vang các bài: "Chúng ta đã đứng dậy", "Dậy mà đi (phổ thơ Tố Hữu)", "Tổ quốc ơi ta đã nghe", "Hát trong làn khói đạn",...

Và rồi sau đó, hàng loạt những khẩu M16 thì nhau nhả đạn vào những người dân thường. Ngay lập tức, những người dân tìm cách bỏ chạy nhưng những viên đạn nào có tha cho ai. Sau đó, tới lượt những tay cảnh sát tay cầm dùi cui, như những tay thợ săn thu hoạch con mồi, đập liên tiếp vào những người sinh viên tới khi họ nôn ra máu.

Ở khoảng cách xa, một chiếc xe ô tô vừa mới tới để kịp chứng kiến những gì mà "dân chủ" đã làm

"Thế mà chúng dám tự xưng "tự do" với cả "dân chủ", còn "nhân quyền" nữa mới ghê chứ" Minh cảm thán, hai lòng bàn tay siết lại lúc nào không hay

"Thân phận của cậu bây giờ ra ngoài đó không tiện. Đừng quên câu vẫn là nhà khoa học làm việc cho chính phủ Mỹ" An Hạ lên tiếng.

"Tôi biết rồi"

Sau đó, cậu quay sang nhìn An Hạ

"Sau cô biết được người đó quen tôi"

"Thực ra là trong lúc liên lạc với Liên minh*, người của ta tình cờ gặp một thành viên có một bức ảnh chụp chung với cậu đó" An Hạ lên tiếng.

"Chắc không phải là chỉ vì muốn tìm người thân giúp tôi chứ" Dũng lên tiếng.

"Thực ra là có một số thành viên của Mặt trận 2 gần đây thấy bọn Chó vàng ba sọc nên cần chúng ta tới tìm hiểu"

Trong lúc này, một người thanh niên xuất hiện, trong anh ta có một mái tóc đen dài chớm vành tai trên, xoăn và hơi rối. Mặt góc cạnh chữ điền, mũi cao và thẳng. Mắt nâu đen hai mí, môi dày. Đeo mắt kính với gọng màu bạc. Đặc biệt, trên khuôn mặt có vài nét giống Nhật Minh đến kì lạ, như cùng một khuôn đúc ra vậy.

"Người đàn bà tìm con chó dữ" Người đó lên tiếng

"Chó dữ là do giặc xâm lăng" An Hạ đáp lại.

Sao khi sử dụng xong mặt khẩu, người đó lên tiếng.

"Tôi tên Lê Thông Đạt, cô cứ gọi tôi là Đạt. Mà anh ấy có ở đây không"

Sau đó, Nhật Minh xuất hiện. Nhìn thấy khuôn mặt đó, Đạt không thể tin vào mắt mình:

"Anh hai" cậu bất giác lên tiếng.

"Hà" Nhật Minh ngạc nhiên.

"Khoa đã ở đây không tiện nói chuyện đâu" An Hạ ngăn cản.

"Đúng rồi. Mà em còn phải đưa mấy người này vô nhà thương nữa" Đạt lên tiếng khi nhìn những người sinh viên lương thiện bị thương tình khắp người. Cảnh tượng thật không khác chiến trường là bao.

Trên đường đi tới căn cứ bí mật của Liên minh các Lực lượng Dân tộc, Dân chủ và Hòa bình Việt Nam, không kiếm được tò mò, An Hạ lên tiếng hỏi

"Bộ Nhật Minh không phải là tên thiệt của đồng chí hả?"

"Lúc đó, chỉ là do đồng chí Giang đặt tên cho tôi thôi"

"Mà cậu với Vân gặp nhau thế nào vậy" Hạ dùng ánh mắt tò mò nhìn Nhật Minh

"Chuyện kể ra cũng dài lắm, lúc đó tôi bị bắt tình ở phía bắc cầu Hiền Lương, được ba của Vân phát hiện..."

Sau một hồi kể chuyện, họ cũng đã đến trụ sở bí mật của Liên minh các Lực lượng Dân tộc, Dân chủ và Hòa bình Việt Nam

Trong một căn nhà nhỏ trên đường Phan Thanh Giảng (1), có ba người, hai nam một nữ bước vào. Ở trong nhà, Đạt vận cái tay cầm. Sau một lúc, vách tường biến thành cánh cửa. Ở phía trong, có một đường hầm rộng.

Trong tầng hầm, mọi thứ trong khá bề bộn. Tuy nhiên, lá cờ Liên minh với ngôi sao vàng cùng hai vạch đỏ và một vạch xanh ở giữa cùng với cờ Giải phóng được treo ngay ngắn như một sự kính trọng tuyệt đối

Thông Đạt lấy ra một bức hình được chụp ngay tại Huế, trong đó cậu và Thông Đạt đang cầm lá cờ của Liên Minh***

"Đồng chí ở trong hình kia" An Hạ lên tiếng.

"Anh có nhớ không. Lúc đó anh nói khi đất nước thống nhất, anh sẽ đi du lịch khắp nơi. Sáng tác những bản nhạc nổi tiếng nhất"

"Âm nhạc? Tôi là nhà khoa học mà" Minh khẳng định

"Đâu có. Anh có biết gì về khoa học đâu"

"À mà cậu có anh cậu mất tích vào ngày nào không?" An Hạ hỏi.

"Em cũng không rõ. Khoảng ngày ba hay ngày bốn tháng ba gì đó. Sau đó, bọn lính tái chiếm lại Huế, người chết nhiều không kể xiết. Em cũng với nhiều người khác phải đi vào trong Sài Gòn để lánh nạn"

"Mà nè, cậu cần gì mới liên hệ với chúng tôi vậy?" Sau đó, Minh lại lên tiếng. Thực ra, chuyện tìm người thân cũng chỉ là tình cờ. Cái chính vẫn là nhiệm vụ hiện tại.

"À mà vài ngày nữa, chính sát là ngày mai, Mặt trận 2 với Tổng hội Sinh viên Sài Gòn để có biện pháp đấu tranh. Phía của Tổ chức nhận ra một số hiện tượng dị thường hay xuất hiện dường như đang nhắm vào chúng ta nên em cần một vài người biết pháp thuật tới bảo vệ"

Bất ngờ, một người bước vào nói nhỏ với Thông Đạt.

"Cái gì" Thông Đạt lên tiếng

"Có chuyện gì vậy?" Nhật Minh hỏi

"Có vài sinh viên bị cảnh sát bắt giữ. Em đi trước" Thông Đạt lên tiếng

"Khoang đã, cho bọn anh đi theo" Linh cảm có chuyện chẳng lành. Nhật Minh yêu cầu.

Lúc này, tại một khu trường đại học

Từ sau Mậu Thân, một loạt các trường học bị chính quyền cưỡng chế trở thành tại lính. Hiện tại, một loạt các sinh viên bị tấn công. Có người bị báng súng đập vào.

"Phản đối. Bớ người ta, cảnh sát đánh người" Những âm thanh liên tiếp vang lên nhưng vẫn không ngăn cản được cảnh tượng tàn khốc đang diễn ra.

"Minh, không phải cậu định?" An Hạ sợ cậu sẽ làm chuyện gì đó ngu ngốc.

"Tớ chỉ sử dụng một chút pháp thuật thôi, không sao đâu. Mà thực ra, tổ chức cũng đâu có nói là không được dùng"

An Hạ chỉ còn biết lắc đầu để gã này muốn làm gì thì làm. Bình thường, cậu ta luôn là người cực kì bình tĩnh, quyết đoán nhưng đôi lúc còn manh động hơn cả Dũng nữa

Bất ngờ, một cảnh tượng khủng khiếp diễn ra. Một màn sương mù kì lạ bao quanh đám lính. Khi màn sương biến mất, hàng loạt con quái vật xuất hiện. Đôi mắt chúng có màu đen và tròng mắt thì đang co dần lại. Những chiếc nanh nhọn từ miệng chúng với dài nhót bốc mùi hôi thối. Chiếc đuôi với vẩy cứng dường như có thể chém tất cả làm đôi. Đặc biệt, làn da của chúng có màu vàng như cát sa mạc với ba đường kẻ sọc màu đỏ như máu.

"Chó vàng ba sọc" An Hạ lên tiếng

"Đám này hơi khác. Mà dù sao thì tôi cũng phải chiến đấu"

Ngay lập tức, cậu bỏ lọ linh hồn vào khe trên thắt lưng.

"Biến thân" Nhật Minh lên tiếng.

Tiếp theo, một âm thanh quen thuộc vang lên

"ĐỘI TRƯỞNG VIỆT NAM, SỨC MẠNH THỜI ĐẠI HỒ CHÍ MINH, GIÁNG LÂM."

Sau đó một chiến binh bọc giáp toàn thân, nửa bên xanh, nửa bên đỏ, có ngôi sao vàng, xuất hiện.

Kế tiếp nữa, Nhật Minh lấy lọ linh hồn của Cao Lỗ, bỏ vào khe trên thắt lưng. Ngay sau đó, một lớp áo chàng xuất hiện, bao quanh Đội trưởng Việt Nam. Đồng thời, một âm thanh vang lên

"CAO LỖ, CHẾ NỎ THẦN DIỆT GIẶC NGOẠI XÂM, GIÁNG LÂM"

Hiện giờ, một chiến binh mang theo một cây nỏ có đầu hình con rùa, thân màu đen, cánh cung màu cam cùng bộ áo giáp màu vàng, có vô số lông thú và biểu tượng Kim Quy xuất hiện

Lần đầu tiên nhìn cảnh này, Thông Đạt không khỏi kinh ngạc.

Trong khi đó, Nhật Minh bắn ra vô số mũi tên thần về phía bọn Chó vàng ba sọc. Bị trúng đòn của Đội trưởng Việt Nam, bọn chúng nhanh chóng nổ tung ra thành từng mảnh. Một màn khói lửa bao trùm tất cả.

"Mọi người mau chạy đi" Nhật Minh lên tiếng

"Đội trưởng Việt Nam kia. Cậu ta có thật" Một số người dân lên tiếng trước khi chạy đi.

"Tới rồi hả, Đội trưởng Việt Nam. Thấy đám Chó vàng ba sọc của ta so với của đám người Mỹ thế nào hả." Đứng trên nóc nhà Thuồng Luồng Tỉnh lên tiếng với chất giọng khó chịu với người nghe như mọi khi.

"Người... Thường Luồng Tinh" Nhật Minh cất giọng khi kí ức mơ hồ về lần bị trúng đạn suốt chết ở Thủ Thiêm.

"Tuy ta không còn mạnh như trước nhưng vẫn dư sức xử ngươi!" Thường Luồng Tinh mỉm cười một cách kinh dị. Sau đó, hắn rất sững bắn về phía Nhật Minh. Mặt đất chấn động.

Sau đó, Minh leo lên nóc nhà quyết chiến với tên quái vật. Thường Luồng Tinh cầm súng bắn ra những viên đạn với sức mạnh bằng vài trăm chiếc xe tăng. Bất chấp điều đó, Nhật Minh vẫn nhanh chóng né đòn. Đột nhiên, cách tay của tên yêu quái biến thành một con rắn khổng lồ. Như một cây roi lớn, nó lên tục tấn công Nhật Minh với uy lực đủ xé làm đôi cả chục chiếc máy bay chiến đấu. Không bỏ cuộc, Đội trưởng Việt Nam vừa lao tới vừa bắn ra vô số mũi tên thần. Đá bay Thường Luồng Tinh xuống mái nhà.

Sau đó, cậu lên tiếng:

"Xin hãy cho tôi mượn sức mạnh của người, Hoài Văn Hầu**"

Ngay sau đó, cậu lấy ra một cái lọ được bao phủ bởi màu cam, có hình ảnh một người thanh niên cười ngửa, uy phong vô cùng.

"HOÀI VĂN HẦU, TRẦN QUỐC TOÀN. ANH HÙNG NHỎ TUỔI BÓP NÁT QUẢ CAM. GIÁNG LÂM"

Lúc này, một trái cam khổng lồ xuất hiện, nó bao vây lấy cậu. Sau đó, vỏ cam lần lượt biến thành vỏ giáp, với sáu chữ "Phá cường địch, báo hoàng ân". Từ hư không, một thanh đao màu cam xuất hiện.

Cầm lấy thanh đao, Nhật Minh xông lên chém thẳng vào Thường Luồng Tinh. Không nao núng, hắn nhanh chóng lấy kiếm của mình ra đỡ. Ánh chớp lóe lên khi hai thanh đao chạm vào nhau. Sau đó, hắn nhanh chóng di chuyển ra phía sau của Nhật Minh. Không bị bất ngờ, Nhật Minh quay ra sau, chém Thường Luồng Tinh một nhát. Dù bị chém trúng, hắn không hề tỏ ra đau đớn, mà cũng chả biết hắn có bị thương không. Đồng thời, hắn còn tìm cách đỡ đòn tiếp theo của Minh. Tức giận, Minh lấy chân đá thẳng vào tên yêu quái ngàn năm. Tuy nhiên, đòn này cũng không làm hắn có chút gì thương tổn. Dù vậy, cậu cũng không bỏ cuộc, tiếp tục chém hắn không ngừng. Sau đó, Đội trưởng Việt Nam tập trung sức mạnh lên thanh đao của mình nhưng Thường Luồng Tinh đỡ được. Hắn còn đá một cú đá mang sức mạnh của hàng trăm khẩu pháo các loại làm Nhật Minh văng trên mặt đất.

Hết cách, Đội trưởng Việt Nam chuyển về dạng xanh đỏ để sử dụng chiêu cuối. Một luồng năng lượng tập hợp ở dưới chân cậu.

"Bây giờ là đòn kết thúc" Nhật Minh lên tiếng.

Sau đó, Đội trưởng Việt Nam chạy ra xa rồi chui xuống dưới đất. Tiếp đó, một cột đất đá xuất hiện đẩy anh lên cao. Nhật Minh nhảy xuống, đi qua hàng loạt các lá cờ đỏ sao vàng, đan xen với nhau rồi chạm vào con quái vật như một quả tên lửa khổng lồ, không thể cản được. Tuy nhiên, Thường Luồng Tinh lại cản được đòn này chỉ bằng một tay như thể hắn đang cầm một món đồ chơi vậy.

"Không tệ" Hắn lên tiếng. Sau đó ném Nhật Minh đi. Cát bụi bay mù mịt.

"Không ngờ người đã ở mức Pháp Sĩ rồi nhưng muốn thắng ta với mức đó thì còn khuya nhé" Hắn lại lên tiếng một cách kinh bi.

Sau đó, tên quái vật bỏ đi với nụ cười kinh dị.

~~~~~

* Liên minh các Lực lượng Dân tộc, Dân chủ và Hòa bình Việt Nam (tiếng Anh: Alliance of National Democratic and Peaceful Forces of Vietnam, ANDPFVN) là một tổ chức được thành lập sau sự kiện Tết Mậu Thân vào ngày 20 tháng 4 năm 1968. Tổ chức này tập hợp "đại diện các nhân sĩ, bác sĩ, nhà giáo, nhà văn, nhà báo, người tu hành, sinh viên, tư sản dân tộc, sĩ quan và công chức trong quân đội và chính quyền miền Nam

** Phong trào sinh viên đòi tự trị đại học của học sinh sinh viên Sài Gòn.

*** Lá cờ của Liên minh lần đầu tiên xuất hiện công khai tại Huế khi Quân giải phóng chiếm thành phố này trong tổng tiến công năm 1968

(1) Nay là đường Điện Biên Phủ.

Bạn đang đọc truyện *Đội Trưởng Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Sự cố có chủ đích

Dưới tầng hầm, trên một cái bàn gỗ, Vân đang sắp xếp lại đủ thứ, nào là đạn Vinamium, súng đạn thông thường, bùa chú, hồ sơ, bản đồ... Tiệp thể, cô cũng tập hát. Lúc này, mặt của cô có một chút vẻ tò mò thích thú, như con nít được kẹo vậy. Trong khi đó, Dũng lại đang cực kì bức bối.

"Thằng cha Minh đi đâu chưa về nữa" Dũng vừa nói, vừa đập tay xuống bàn.

"Nè cậu ta đang mạo hiểm tính mạng ngay giữa lòng địch đó" Vân lên tiếng.

"Biết rồi, mà hần ta là Đội trưởng Việt Nam, ai làm gì được hần" Dũng lên tiếng. Tay rót một tách trà đưa lên miệng uống.

"Mà nè, có rượu hay gì không, tôi muốn nhậu một bữa" Dũng lên tiếng.

"Có thì có nhưng tôi thấy anh nên giữ trạng thái tỉnh táo vì chúng ta có thể phải chạy bất cứ lúc nào. Mà tôi biết từ lượng của anh không bằng ai rồi đó"

"Vậy còn cô thì sao?" Dũng tò mò.

"Chúng ta mỗi người lấy ra một chai xem ai uống hết trước" Vân lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng.

Nói tới đây, Dũng muốn ngã ngửa.

Lúc này, Minh, An Hạ cùng Đạt bắt ngờ xuất hiện

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Dũng hỏi.

"Vậy đây là chỗ của anh à?" Đạt lên tiếng hỏi. Dù cũng là một thành viên của Lữ Đoàn Không. Bản thân cậu cũng chưa bao giờ có cơ hội tiếp xúc với lực lượng chủ chốt của lực lượng này.

"Mà nè, cậu là ai? Sao chui vô đây?" Dũng hỏi.

"Lê Thông Đạt, thành viên của phụ trách công tác Lữ Đoàn Không trong Mặt trận 2 và Tổng hội Sinh viên Sài Gòn và là anh của Lê Thông Văn, được biết với tên gọi Trần Nhật Minh, có mặt".

Thông Đạt nói xong, Dũng chạy tới gần Minh

"Em trai cậu thiệt hả?"

"Tôi cũng không rõ, nhưng không hề có cảm giác thân quen gì cả"

"À mà lọ linh hồn Hai Bà Trưng tở đề ở đằng kia mà không ai thấy à?"

"Lọ linh hồn. Ha ha" Minh cười lớn. Sau đó, cậu lao như bay đến cái lọ có hình hai người phụ nữ đang cười vui.

"Mà nè, tở đề giành nó cho bản thân mà" Vân la lớn.

"Mà nè, cậu là người đã giết Nguyễn Thành Công hả?" Đạt hỏi

"Ừ, một người bình thường bay từ Sài Gòn ra Huế giết giữa lúc còn chiến sự để giết một nhà khoa học. Nhìn cậu đây đeo kiến như người trí thức, vậy cậu thấy nó có hợp lý không?"

"Khoan đã nếu như vậy..." Đột nhiên, Thông Đạt nhìn sang Nhật Minh.

"Không đúng, không hợp lý.... À mà tôi có việc, chào các đồng chí, tôi đi trước" Nói rồi cậu đi ra ngoài theo con đường bí mật.

Sau khi Thông Đạt đi, Dũng tới gần Nhật Minh rồi lên tiếng

"Nè, tôi biết cậu rất bận những cũng phải giúp tôi biết tại sao mình lại dính vào tất cả chuyện này chứ"

"Thì tôi vẫn đang làm đây" Minh lên tiếng, mắt như dán vào lọ linh hồn của Hai Bà Trưng

.....

Buổi tối, những con hẻm nhỏ ở Sài Gòn như là một mê cung từ thần với bất kì ai mới tới, thậm chí là sống lâu năm. Với lực lượng cảnh sát không khác gì ăn cướp và thuộc ngay hàng tề nhất thế giới, không ai biết ban đêm của Sài Gòn đang ẩn chứa cái gì.

Tuy nhiên, với Thông Đạt, không còn nhiều thứ làm cậu phải sợ. Cùng với anh trai chứng kiến cảnh khổ đau của nhân dân miền Nam và sự tàn bạo của chính quyền Sài Gòn làm cậu trở nên bạo gan hơn. Vốn xuất thân trong gia đình Phật tử, bị Ngô Đình Cẩn* và Ngô Đình Thục hãm hại, chỉ còn lại hai anh em nên dù có điều kiện ăn học tử tế, hai người vẫn một lòng theo cách mạng.

"Liều người đó có phải là anh hai mình, nhìn khuôn mặt khá giống nhưng những cái còn lại hoàn khác"

Lúc này, không sinh vật trù ẻo khoát đen bắt đầu đi theo cậu như là sói rình mồi. Sau đó nó đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu.

"Người"

"Tuy ngươi không phải người tu đạo nhưng là người của Lữ Đoàn Không chắc ngươi biết ta là ai chứ."

"Thuồng... Luồng... Tinh" Lúc này, Thông Đạt cảm nhận được một cơn buồn ngủ không thể cưỡng lại

"Phong trào đấu tranh chính trị gì đó của các ngươi sẽ không còn vào ngày mai." Thuồng Luồng Tinh lên tiếng.

Sau đó, khi cậu tỉnh dậy, cậu thấy mình nằm trong một quan tài bằng thủy tinh trong suốt với nước đang ngày càng dâng cao.

Lúc này, trong khi Thuồng Luồng Tinh đang tỏ vẻ thích thú thì Dơi Tinh có vẻ không hiểu.

"Ngươi định làm gì?"

"Kiểm tra một chút thôi mà" Thuồng Luồng Tinh trả lời như hắn đang nói về loài sâu bọ.

.....

Buổi sáng, ánh mặt trời như dòng nước len lỏi vào khắp nơi.

"Hình như có Ma Bình" Văn lên tiếng.

"Ở đâu?" Minh hỏi.

"Hình như là nơi diễn ra cuộc họp của Tổ chức bàn về phong trào đấu tranh chính trị của học sinh, sinh viên" Văn trả lời.

"Vậy thì phải đi ngay" Minh lao như tên lửa ra khỏi căn hầm bằng cửa sao

Ngay sau Minh rời khỏi, Dũng lên tiếng:

"Mà nè, Cách mạng có tay mắt khắp nơi mà không tìm được căn cứ của đám cá rô gì đó à?"

"Prometheus, mà tôi không nghĩ là chỉ có liên quan đến bọn chúng. Ngoài ra vấn đề chính là mức độ liên quan giữa người Mỹ và Thuồng Luồng Tinh. Nếu người Mỹ biết thân phận của chúng ta thì lý do gì họ chưa tấn công." Văn trả lời với ánh mắt không quan tâm.

"Đẹp vù đó qua một bên. Vậy nếu Ma Bình bị thương nhưng không bị thu lại thì có quay trở lại căn cứ của chúng không?" Dũng hỏi

"Có lẽ. Mà khoan cậu định..." Văn chưa nói hết câu, Mạnh Dũng đã biến mất tiêu.

.....

Với công cuộc đấu tranh ở đô thị mà nói, thì đấu tranh chính trị là chủ yếu. Lực lượng sinh viên không có súng và cũng không được trang bị súng. Họ càng không ẩn khuất như lực lượng biệt động. Họ đấu tranh giữa ban ngày, liên kết với các tầng lớp khác nhau. Dùng ngòi bút và tiếng nói để cho toàn hành tinh biết tới cuộc đấu tranh của họ. Dù không phải là một đội quân nhưng những thứ họ làm được hơn hẳn bất kỳ đội quân nào.

Lúc này đây, giữa lúc Tổng hội sinh viên Sài Gòn và Liên minh các Lực lượng Dân tộc, Dân chủ và Hòa bình Việt Nam đang diễn ra sôi nổi đề bàn phương án đấu tranh thì một con quái vật đột nhiên xuất hiện. Nhìn bên ngoài, nó như một tấm gỗ khổng lồ được chẽ làm nhiều khúc với chữ Nguyên to lớn. Hai cánh tay như hai quả núi khổng lồ, đi đến đâu, người chết đến đó. Mỗi bước chân tựa như một đàn voi đang đi chuyển. Nhìn tổng thể, nó như một con tàu khổng lồ đang di chuyển ngay trên cạn

Với kinh nghiệm nhiều lần đối đầu với cảnh sát, họ nhanh chóng di chuyển tạt trụ, tìm cách thoát khỏi con quái vật. Tuy nhiên, quân đội cùng cảnh sát đột nhiên xuất hiện, đặc biệt với đám lính có những khẩu súng kì lạ, cùng một mệnh lệnh duy nhất "Bắn hạ mọi thứ chuyển động" đã làm tình hình trở nên phức tạp.

Từ trên trục thẳng, Robert và Văn Hoa giống như hai vị thần, quan sát mọi thứ

"Cứ như vậy thì đám sinh viên cùng tất cả phần tử thân Cộng sẽ bị giết sạch. Có thể bọn chúng không sợ súng đạn nhưng chắc chắn phải sợ ma quỷ" Văn Hoa nói với vẻ nịnh hót.

"Ta không quan tâm chuyện này. Cái ta quan tâm là tên Đội trưởng Việt Nam kia".

Trong lúc này, Nhật Minh đang trên đường tới thì bị Thuồng Luồng Tinh chặn lại:

"Sao hả, thấy linh hồn của chiến thuyền nhà Nguyên như thế nào?"

"Ta không có thời gian nói chuyện với ngươi. Mà tại sao ngươi lại quan tâm tới phong trào đấu tranh chính trị tại đô thị?" Minh lên tiếng.

"Có thời gian quan tâm chuyện đó thì ngươi nên lo cho thằng em từ trên trời rớt xuống của mi đi"

"Không thể nào, Đạt!" Minh tức giận

"Dù không phải là Đảng viên Cộng sản nhưng hẳn thực sự kiên cường hơn ta tưởng"

"Đùa ta sao? Cái tên yêu quái khốn khiếp kia!" Minh vội về tức giận như hàng vạn nòng pháo khai hỏa cùng một lúc. Sau đó, cậu nhanh chóng bỏ lọ linh hồn vào khe trên thất lưng

"Biến thân"

Ngay sau khi biến thành Đội trưởng Việt Nam, Minh liền lấy thanh trường đao ra chém Thuồng Luồng Tinh. Hắn liền lấy tay trái đỡ. Ngay sau đó, một tia chớp lóe lên. Không bỏ cuộc, Minh chém thêm phát nữa, nhưng bị hắn đỡ được. Sẵn thế, Thuồng Luồng Tinh lộn mào vài vòng. Minh ngay lập tức chém vào chân hắn nhưng không có kết quả. Minh tiếp tục chém. Thuồng Luồng Tinh liền dùng hai tay để đỡ. Mọi thứ diễn ra như là một trò chơi với tên yêu quái. Sau đó, Thuồng Luồng Tinh tiếp tục đâm vào bụng Nhật Minh, một ánh sáng tím lóe lên. Dùng đau đớn, Nhật Minh vẫn dùng hết sức mình để chém. Tuy nhiên, Thuồng Luồng Tinh lại né rồi di chuyển ra phía sau. Tuy nhiên, khi hắn vừa di chuyển ra phía sau, Nhật Minh cũng theo đà, đâm một đòn đánh mạnh bằng hàng trăm khẩu pháo. Tất cả chỉ nên lại trong một thanh trường đao đang phát sáng. Một luồng khói bốc lên.

Lúc này, Nhật Minh chuẩn bị ra đòn cuối. Dù biết nó lần trước là vô dụng, cậu vẫn muốn thử một lần nữa. Ngay sau đó, chân cậu cháy lên như một ngọn lửa khổng lồ. Tiếp theo, cậu di chuyển qua hàng chục lá cờ đỏ sao vàng, trên người bốc lên một ngọn lửa cực lớn với hai màu xanh đỏ đan xen. Như lần trước, Thuồng Luồng Tinh chỉ dùng một tay để đỡ. Lực va chạm lớn tới mức nó đủ để nghiền nát cả đám xe tăng thiết giáp không còn ra hình thù. Tuy nhiên, nó không kéo dài được lâu. Một vụ nổ lớn xuất hiện, mặt đất nứt ra. Sau đó, Nhật Minh xuất hiện với bộ dạng khó thở. Bên trong bộ giáp, mồ hôi cậu tuôn ra như suối. Trong khi đó, Thuồng Luồng Tinh vẫn bình thường. Thậm chí hắn còn tỏ thái độ thờ ơ với sức mạnh của Nhật Minh

"Dù vẫn chỉ là Pháp Sĩ nhưng đã hơn hẳn lần trước. Nếu chịu khó tu luyện có lẽ sẽ lên được Trung Kỳ. Đến lúc đó hãy tìm ta. À mà giờ này chắc mấy đồng chí của người chết gần hết rồi. Không bị Ma Bình giết thì cũng bị quân đội bắn chết"

"Minh phải cứu bọn họ và cả Thông Đạt nữa" Nhật Minh tự nói với bản thân

.....

Trong khi đó, tình hình ở chỗ họp giữa hai lực lượng đấu tranh chính trị khá bi đát. Người chết nhiều như rom rã. Con quái vật thì tha hồ đập phá. Kì lạ thay, nó không hề tấn công lực lượng cảnh sát, quân đội mà chỉ tấn công sinh viên, học sinh hay những người của Mặt trận 2. Lúc này, đột nhiên, đám cảnh sát, quân đội bị đá bay đi xa như trái bóng bởi một chiến binh trong bộ giáp xanh đỏ có ngôi sao vàng trên ngực.

"Thông Đạt, là anh đây" Nhật Minh lên tiếng. Dù cậu vẫn cảm thấy không đúng, cậu vẫn không muốn mất đi manh mối duy nhất về quá khứ của mình

Trên trục thẳng, Robert cảm bộ đàm lên tiếng

"Tất cả đồng loạt xông lên. Lĩnh Nam Việt Nam xông lên trước, trục thẳng do phi công Nam Việt Nam điều khiển hỗ trợ. Nếu bọn chúng dám rút chạy, bắn bỏ. Binh lính chính quy của tổ chức lui lại phía, chuẩn bị bắn tỉa"

"Ngày tính dùng lính Việt Nam Cộng hòa làm khiên thịt sao?" Văn Hoa nhìn Robert rồi lên tiếng.

"Việt Nam Cộng hòa cái gì? Tui bây chỉ là tay sai của nước Mỹ thôi. Đừng quên. OK" Robert lên tiếng với vẻ lạnh lùng. Thực ra, hắn cũng không phải loại xem mạng người như cỏ rác nhưng cái đám này cũng chỉ là tay sai nhận tiền để bán lại quốc gia của mình. Nên hắn chả có lý do gì mà xem trong sinh mạng của bọn chúng

Trong khi đó, ở phía dưới, nhìn khung cảnh chết chóc của những con người trước đó là thanh niên đầy nhiệt huyết. Lòng bàn tay của Nhật Minh nắm chặt lại. Lúc trước, hắn không tiện can thiệp vũ trang vào cuộc đấu tranh chính trị. Còn bây giờ thì

"Đám khốn nạn"

Sau đó, một luồng năng lượng cực lớn làm cho đám lính Ngụy phải nôn ra máu. Mấy chiếc trục thẳng ở trên cao cũng bị mất thăng bằng như sắp rơi xuống. Đáp lại, một loạt súng khai hỏa. Trong số loạt đạn ấy có không ít loạt đạn Vinanium nhưng Nhật Minh như hóa điên, vẫn không ngừng chém giết. Trong lúc đó, các tổ đội vũ trang hạng nặng ở ngoài nhanh chóng tận dụng lúc đám lính đang bị chém giết mà thi nhau nhả đạn. Thật sự, chiến lược của Robert có hơi tàn ác nhưng cũng khá hữu dụng. Tuy Nhật Minh rất mạnh nhưng cấp độ tu luyện của cậu còn khá thấp, chẳng mấy chốc sẽ bị không chế với cái giá phải trả là vô số lính Ngụy Sài Gòn.

Trong lúc, mọi thứ như ngàn cân treo sợi tóc, bất ngờ, một chiếc xe quân sự đột nhiên xuất hiện, tông thẳng vào đám lính. Sau đó, một luồng ánh sáng xanh xuất hiện, đưa một đám khác bay đi xa

"Đề đám Mỹ Ngụy này cho tôi. Lãnh đạo chủ chốt ở đây đã được giao liên và biệt động nội thành đưa đi rồi. Cậu không cần phải lo" Dừng ngồi trên xe, lên tiếng

"Ăn cướp xe hả cha nội?" Minh nói

"Ăn cướp gì. Tôi thấy có mấy cha cảnh sát nên mượn tạm thôi" Dững nói.

Chương 11: Chia sẻ, làm lành, tình yêu và sự thật bất ngờ

Buổi chiều, bầu trời như một tấm thảm xanh, không một gợn mây. Bộ tư lệnh biệt khu thủ đô** hiện ra với dòng chữ Lê Văn Duyệt* trên những cây cột trắng như bông buồm với màu đỏ như son môi của phụ nữ. Xung quanh, hàng loạt các cứ điểm như những nắm mồ với vài cái lỗ ần sau lớp hàng rào kẽm gai như tù nhân đang bị trói. Phía trong, những hàng cây xanh giống như xích đu đang cho bầy khi trong sở thú

Trong khi đó, ở phía sau của tòa nhà này, một sinh vật với hình dạng như một con thuyền thời cổ với những tiếng gầm rú ghê rợn đang di chuyển. Sau đó, nó biến mất như chưa từng tồn tại.

"Không ngờ căn cứ của bọn chúng lại ở đây" Dũng nói thầm. Ngay sau đó, cậu nhanh chóng tiếp cận bước tường của Biệt khu thủ đô với ý định leo vào trong. Nhìn vào trong, cậu thấy cả đám lính Ngụy, tay cầm M16, mặt đằng đằng sát khí đang đi lòng vòng. Bất ngờ, một âm thanh vang lên:

"Thằng kia, làm trò gì đó"

Tên lính kia chưa kịp làm gì thì đã bị Dũng đâm một phát. Tiếp đó, cậu nhanh chóng ép tên kia vào vách tường trước khi hắn kịp bắn bất kì phát súng nào. Một tên khác định xông lên, cậu nhanh chóng đánh hắn nằm dài trên đất. Một tên lính khác xông lên, cậu nhanh chóng cho hắn lộn mèo vài vòng rồi nằm xuống không đứng dậy được nữa. Bất ngờ, một tên khác chia súng vào phía sau, cậu cảm nhận được đó là khẩu M16 xương sọ. Nắm lấy cơ hội, hàng chục tên lính trang bị giáp đặc thù xông lên đè đầu cậu xuống.

Đột nhiên từ phía xa, tiếng xe găng máy và một âm thanh kì lạ vang lên:

"THẬP ĐẠO TƯỚNG QUÂN, LÊ HOÀN. ANH HÙNG PHÁ TỔNG BÌNH CHIÊM. GIÁNG LÂM"

"Năm xuống mau" Minh la lớn

Lúc này, mười chiến binh chạy nối đuôi nhau tạo thành hình vòng tròn. Sau đó, một con lộc xoáy xuất hiện. Kết quả, đám lính bay đi đâu không biết được.

"Cậu" Dũng lên tiếng

"Khi về tới căn cứ tôi sẽ tính với cậu sau" Minh nói với vẻ tức giận

Đột nhiên, vài chục tên mang theo M79 sử dụng đầu đạn Vinamium tiến hành tấn công. Phía trong lô cốt, những loạt đạn súng máy vang lên không ngừng. Sau đó, hàng chục con Chó vàng ba sọc xuất hiện, bao vây Đội trưởng Việt Nam.

"Bắn tía" Nhật Minh la lên khi bị tấn công từ xa

"Đòn kết liễu" Minh lên tiếng

Nhật Minh nhảy lên cao, xung quanh cậu được bao quanh bởi cột nước và hàng ngàn cây cọc nhọn và lao xuống, chém đám Chó vàng ba sọc ra làm đôi. Đám bắn tía cũng bị ảnh hưởng. Một cột lửa bốc lên

.....

Buổi tối, xung quanh phòng trà Thiên Vân, mọi thứ khá tĩnh lặng khi mà bóng đêm đang thống trị tất cả. Tuy nhiên, dưới tầng hầm, mọi thứ đang xung đột tới mức cao trào. Lúc này, Dũng bị Minh ném đi như một trái bóng xuống sân nhà.

"Cậu làm cái trò gì vậy? Nếu để Ma Bình nhập càn lâu thì càn nguy hiểm đó" Minh lên tiếng, ánh mắt như lửa đốt.

"Ít nhất tôi cũng tìm được căn cứ của bọn chúng" Dũng lên tiếng.

"Xem mạng người như cỏ rác như cậu có khác gì đám Ngụy quyền Sài Gòn đâu" Minh nói.

"Tôi không có ý hại cậu ta, nhưng tôi không thể ngủ được mà không biết chuyện gì đã xảy ra với bản thân" Dũng nói.

"Nếu tìm được rồi làm gì. Cờ cậu bây giờ chỉ đánh được đám lính bình thường thôi. Cấp độ của Dơi Tinh và Thuồng Luồng Tinh cậu biết cao cỡ nào không. Hèn chi để người yêu chết, cả nhà bị chém cũng không dám làm gì" Minh lên tiếng. Khi nói ra, cậu ta có chút hối hận nhưng thấy thái độ không nhận sai của Dũng làm cậu cảm thấy rất bức mình.

"Mày nói cái gì hả" Dũng la lớn.

"Tôi đã nghĩ sẽ gọi cậu là đồng chí nhưng xem ra không được rồi" Minh nói.

"Vậy thì đánh nhau một trận xem thử" Nói rồi, Dũng dùng tay đâm thẳng vào bụng Nhật Minh. Ánh mắt như thú dữ rình mồi. Sau đó, lại đâm vào vai của Minh. Mỗi khi Dũng đâm, một ánh sáng xanh xuất hiện. Kết quả, Nhật Minh ngã nhào.

"Sức mạnh này, cậu ta vẫn chưa tới Luyện Khí Hồn mà" Minh nói thầm.

Đứng bên cạnh, Vân đang trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Nếu Dũng thực sự mất kiểm soát, đích thân cô sẽ ngăn cậu ta lại.

Sau đó, Dững lại tiếp tục xông tới với tốc độ như xe tăng. Tuy nhiên, cậu nhanh chóng bị đâm thẳng vào bụng như con hổ đang nhào tới bị trúng đạn của thợ săn. Tệ hơn, Minh dùng một tay khác đâm vào đầu cậu.

"Dù sau tôi cũng ở mức Pháp Sĩ, không lẽ đánh không lại cậu. Còn nữa, cậu mà còn tỏ thái độ phản động như vậy nữa thì tôi sẽ đối xử với cậu như Việt gian phản động" Minh lên tiếng, nhìn Dững đang nằm dài trên đất.

"Mà nè Nhật Minh..." Vân tới gần lên tiếng nói nhỏ.

"Cứ cho cậu ta một bài học đi" Minh lên tiếng.

Lúc này, Mạnh Dững đột nhiên chạy tới lấy thất lưng của Minh.

"Nè tôi cảnh cáo cậu" Minh lớn tiếng nói. Đồng thời cậu nhanh chóng lao tới như một viên đạn pháo.

Tuy nhiên, bất ngờ Dững lại ngăn ra ngắt xiu. Lúc này, Minh mới để ý tới vết máu trên sàn.

"Cậu ta trúng đạn, còn là đạn Vinamium. Tuy có tiềm năng không nhỏ nhưng cậu ta vẫn chưa tới Luyện Khí Hồn. Nếu một đội quân liệu mạng tấn công thì cậu ta vẫn có thể chết"

"Sau cậu không nói sớm" Minh lên tiếng

"Cậu có cho tớ nói đâu. Cũng may cậu ta không phải người thường" Vân lên tiếng. Lúc này, cô lấy ra một bộ dao mổ, nước biển, thuốc mê, bông băng thuốc đỏ. Lúc còn ở ngoài Bắc, cô cũng đã học một khóa ngắn hạn về bác sĩ. Dù sao thì cũng không thể được cậu ta tới bệnh viện được.

"Nè cậu tớ giúp gì không" Minh nói

"Không sao, số máu cậu ta mất cũng không qua nhiều. Xem ra cậu ta tương lai có thể còn mạnh hơn cả đồng chí" Vân nói, tay cô vẫn đang mài mò gấp viên đạn Vinamium ra khỏi người Mạnh Dững. Trông cô lúc này không khác gì bác sĩ thực thụ.

Nhìn Mạnh Dững, cậu nghĩ thầm: "Cái tên này thực sự rất mạnh nhưng tính cách quá khó đoán. Hi vọng cậu ta không trở thành Việt gian phản động thật"

"Mà hình như đây không phải lí do duy nhất" Vân lên tiếng, nhìn thẳng vào Nhật Minh.

"Nếu hiện giờ vẫn chưa biết được Thuồng Luồng Tinh và người Mỹ có mối liên hệ thế nào. Còn có tổ chức nào có khả năng khống chế siêu cường như Hoa Kỳ" Minh nói. Ánh mắt trầm tư.

"Bản thân lúc nói về Prometheus, dường như Huỳnh Đình Ngô còn điều gì đó chưa nói" Vân lên tiếng.

"Trong tình huống xấu nhất, người Mỹ có thể đã biết tớ là ai nhưng nếu vậy, sau họ không tấn công. Điều đáng sợ nhất là mọi thứ đang dần mờ hồ"

Sau đó, cậu ta lại lên tiếng

"Nhưng dù thế nào cũng phải cứu người."

.....

Trong một quang tài trong suốt, tên Ma Bình đang rên la đau đớn. Trong khi đó, ở phía ngoài các nhà khoa học tỏ ra vẻ vui mừng như trẻ con được kẹo ắn sau lớp mặt nạ và đồ bảo hộ.

"Rốt cục là người muốn làm gì? Cứ cái đà này cái tên Đội trưởng Việt Nam đang ngài càng mạnh lên đó" Dơi Tinh lên tiếng.

"Ta đã cho người sức mạnh của bạn ta, người còn đòi hỏi gì nữa. Con người các người đa nghi quá." Thuồng Luồng Tinh lên tiếng.

.....

Buổi trưa, ánh mặt trời tỏa ra gai gắt bắt chấp những đám mây. Cả thành phố như một lò nung khổng lồ. Tuy nhiên, nhờ vậy, đám cảnh sát cũng không dám bắt chấp nắng nóng để đánh đập người dân.

Trong khi đó, dưới tầng hầm, Vân vừa thay một chiếc áo dài màu hồng phấn như cánh hoa anh đào, tôn lên vẻ đẹp cơ thể của cô.

Lúc này, Dững vừa mới mở mắt. Toàn thân cảm thấy vô cùng mệt mỏi

"Dậy rồi hả. Mà lúc đó cậu tính biến thân thiệt hả" Vân hỏi.

Sau đó, cô lại gần Dững rồi lên tiếng:

"Nguy hiểm lắm. Nếu người không đủ sức mạnh mà sử dụng thì không khác gì bị sét đánh đâu"

"Cái tên đòi xử tôi vì tội Việt gian phản động đầu rồi?" Dững lên tiếng, ánh mắt nhìn xung quanh. Tay chống cằm.

"Ồ Tổng kho Long Bình, cậu ấy đang nghiên cứu về Khố Lập Phương và tìm ra căn cứ của bọn chúng và cứu Thông Đạt" Vân nói.

"Tôi biết cậu ta lo cho người thân mình" Dững nói với vẻ chán nản, khác với vẻ tức giận hôm qua.

"Không phải chỉ là bạn bè đâu. Trên mảnh đất này, chỉ cần ai đó gặp khó khăn, nếu được thì cậu ta sẽ hi sinh để giúp tôi cùng" Vân lên tiếng.

"Cậu ta đâu phải ông Bụt đâu. Cậu ta là bộ đội mà" Dững nói.

"Cậu biết sự khác biệt của chúng ta và Mỹ Ngụy là gì không?" Vân hỏi, đôi mắt đẹp như sương mai của cô nhìn thẳng vào Dững.

"Bộ đội bảo vệ đất nước" Dững lên tiếng. Bất chợt, anh nhớ lại lúc trước, hình ảnh của những người bộ đội Việt Minh anh hùng.

"Lúc tôi mới gặp cậu ta, cậu ta nói bản thân không biết mình là ai. Dù không nói gì nhưng cậu ta có một nỗi cô đơn không ai tưởng tượng được nhưng nỗi cô đơn đó dường như quá nhỏ bé so với nỗi đau của đất nước. Khi lần đầu tiên gặp một đứa trẻ bị Ma Bình kiểm soát, cậu ta đã quyết định trở thành Đội trưởng Việt Nam như để xoa dịu nỗi cô đơn trong mình. Đối mặt với kẻ thù hùng mạnh, cái quan trọng nhất không chỉ là sức mạnh mà còn là giữ vững được bản thân. Bảo vệ giá trị bản thân" Vân nói. Ánh mắt của cô như đang chứa đựng một loạt kỷ ức, vui có, buồn có.

.....

Trong khi đó, ở Tổng kho Long Bình, Nhật Minh đang nghiên cứu đồng tài liệu chất cao như núi về khố lập phương. Phải nói thật lòng, nếu không phải đích thân trải nghiệm. Không ai tin được, dạ dày vũ khí của quân đội Mỹ lại ẩn chứa nhiều bí mật như vậy.

"Làm việc chăm chỉ thế" Bất ngờ, từ phía sau, giọng của Robert vang lên.

"Chỉ là tôi đang tìm hiểu về Khố lập phương thôi" Nhật Minh lên tiếng.

"Mà cậu là người Việt Nam, vậy cậu có nghe nói về cây ngải*** chưa." Robert lên tiếng.

"Ngải?" Nhật Minh giả vờ không hiểu.

"Chuyên gia ngải giỏi nhất chính là Nguyễn Thành Công" Nói rồi, Robert ra hiệu cho Văn Hoa.

Ngay sau đó, Thiếu Văn Hoa đưa một chồng hồ sơ tới trước mặt Nhật Minh. Trong đó có cả bản đồ của Sài Gòn được đánh dấu đỏ một cách kỳ lạ.

"Đây là hồ sơ nghiên cứu của Nguyễn Thành Công" Văn Hoa lên tiếng.

Lúc này, nếu để ý kỹ, người ta sẽ thấy Robert đang cười bí hiểm như vừa tìm được mỏ vàng cực lớn.

.....

Trong khi đó, dưới tầng hầm của phòng trà Thiên Vân, tiếng cười của hai cô gái trẻ vang khắp muôn nơi.

"Mà nè, hai thằng cha đó đánh nhau thiệt đó hả?" An Hạ lên tiếng.

"Mỹ, Ngụy quyền Sài Gòn, Ma Bình, yêu quái em không sợ, mà hai người đó đánh nhau làm em lo quá trời luôn. Cha Dững mà không ngất xỉu là đánh nhau luôn rồi" Vân lên tiếng, nét mặt thoáng có vẻ ưu tư.

"Không sao đâu. Mà chị có mua ít huyết vịt với trứng vịt lộn, hai chị em mình ăn trước đi rồi tính" Hạ lên tiếng, rồi đưa đám trứng vịt lộn với huyết vịt cho Vân.

"Ừ" Nói rồi, Vân lấy tiêu đồ vô trứng vịt lộn.

"Mà nè Vân, đồng chí thích ai vậy" An Hạ nhìn thẳng vào mắt của Vân.

"Chị nói cái gì vậy, em... em còn nhỏ mà" Vân lên tiếng, khuôn mặt đỏ bừng.

"Cũng đâu nhỏ lắm đâu, em cũng mười tám rồi mà. Thế giữa Mạnh Dững và Nhật Minh, em thích ai? Một người tri thức đường hoàng, một người hơi thô lỗ nhưng được cái thiệt thà" An Hạ vẫn không bỏ cuộc, xoáy sâu vào vấn đề mà Vân muốn tránh.

"Không nói với chị nữa" Vân tỏ vẻ tức giận, quay mặt đi. Bất ngờ, cô lại đụng Nhật Minh vừa bước xuống dưới hầm.

"Nè, đồng chí Vân" Minh lên tiếng.

"Không biết, không biết gì hết. Em không thích ai hết" Vân lên tiếng, mặt đỏ như ớt. Sau đó, cô leo lên trên.

"Em ấy thích ai hả. Lúc ở ngoài Bắc có để ý ai đâu. Trong Nam này thì lại càng không có điều kiện để quen ai. Chắc không phải đám Mỹ ngụy rồi" Minh

Chương 12: Viên nghiên cứu dưới lòng đất

Nhìn bên ngoài, ngân hàng Quốc gia Việt Nam như một khối đất sét khổng lồ với mỗi cái cột được nhào nặn một cách công phu. Đặc biệt, dòng chữ "Ngân hàng Quốc gia Việt Nam" với màu đỏ đặc trưng như son môi phủ nữ trở nên nổi bật trước phòng màu trầm của cả kiến trúc.

Phía bên trong tòa nhà, hai công nhân vệ sinh đang chậm rãi bước vào. Tuy nhìn có vẻ khắc khổ nhưng một người nhìn giống dân trí thức, một người lại mạng bộ dạng dữ dằn, khó gần. Dù vậy, hai người bọn họ cũng nhanh chóng tránh được sự chú ý của tất cả mọi người rồi lên vào trong ngân hàng.

"Tôi xin lỗi về chuyện của Thông Đạt. Lúc đó, tôi đã suy nghĩ rất nhiều" Dững lên tiếng chậm rãi, ngoại trừ với ngoại cậu và Ái Linh ra, đây là lần đầu tiên cậu nói ra tiếng "xin lỗi"

"Lỡ rồi thì thôi, mà điều quan trọng nhất là phải tìm ra nơi xâm nhập vào trong mật thất của chúng" Minh nói với vẻ bình tĩnh như mọi khi.

Đúng như những gì Nhật Minh dự đoán, trong Ngân hàng Quốc gia Việt Nam, nơi giữa tiền của chính quyền Sài Gòn, có một căn phòng bí mật. Phía trong căn phòng có một luồng khí đen tỏa ra mà với tư cách người tu đạo, cậu biết được nó chính là oán khí của những linh hồn lính phương Bắc chết trận, xen lẫn với một chút ít ma khí. Điều càng làm cậu chắc chắn đó chính là có một đám lính vũ trang đang canh giữ căn phòng này.

Cả hai cố gấn đi chậm hết mức có thể để không làm lộ thân phận. Dù vậy, vẫn có vài tên lính phát hiện ra họ. Thấy đối phương không có súng lại chỉ có hai người nên bọn chúng liền chạy tới, lên giọng

"Tụi bây làm gì ở đây"

Tên lính đầu tiên trong tốp đầu vừa xuất hiện đã bị Nhật Minh đâm vào tim hấn bằng con dao trên tay trái. Hấn khựng người lại, chỉ kịp quay sang nhìn cô rồi gục xuống đất. Nhật Minh lại sai một bước dài ra phía trước rồi xoay người nhanh chóng vòng ra phía sau tên lính thứ hai đang cúi xuống kiểm tra tình trạng đồng đội của mình. Con dao từ tay trái của cậu đâm ngược xuống vào thắt bên phải. Tiếp đó, một cú đá mạnh vào người tên lính thứ ba khiến hấn loạng choạng lùi lại phía sau, nhân cơ hội đó, Nhật Minh nẩy người đứng dậy và sấn tới gã đứng cạnh nhanh chóng thụi cùi chỏ vào mặt hấn và tước khẩu súng của hấn rồi bắn vào tên bên cạnh cổ của hấn.

Mạnh Dững có hơi bị sốc với khả năng chiến đấu của Nhật Minh. Không ngờ ở trạng thái bình thường, không biến thân, không dùng pháp thuật lại mạnh mẽ như vậy.

"Của tôi không là gì đâu. Đồng chí Vân mới là lợi hại" Minh lên tiếng. Mà nói nghiêm túc, khả năng chiến đấu của cậu cứ như thể được học từ nhỏ vậy. Các đồng chí huấn luyện cậu cũng phải khinh ngạc và nể lực học trò của mình.

Kể tiếp đó, khi định bước vào, cả hai phát hiện ra một bức tường vô hình đang cản họ lại.

"Giờ tính sao?" Dững hỏi.

"Dùng biện pháp mạnh" Minh lên tiếng

"Cậu tính báo cho cả thành phố biết hả?" Dững hỏi.

"Không cần thiết" Minh nói. Sau đó, cậu dán một loạt lá bùa lên tường. Tiếp theo, một kết giới vô hình xuất hiện.

"Như vậy thì không sợ kinh động ai nữa" Minh nói, rồi cậu bỏ lọ linh hồn vào trong thất lưng. Trước đó, cậu che mặt lại để phòng hờ.

Lúc này, Minh biến thành một chiến binh màu xanh dương được bao bọc bởi màu nâu của những cây cọc nhọn dưới lòng sông to như cây cột nhà. Cùng lúc một âm thanh vang lên

"NGÔ VƯƠNG, SÓNG XÔ BẠCH ĐĂNG GIANG, GIÁNG LÂM."

"Lùi lại" Cậu nói với Dững

Sau đó, cả một bức tường vô hình bị bao phủ bởi nước. Tiếp đó, Nhật Minh đâm một đám mang theo hàng triệu cọc nhọn với sức mạnh ngang ngửa cả chục quả tên lửa. Tiếp theo đó, bức tường vô hình và cả những thứ sau nó nhanh chóng vỡ vụn.

Ngay sau đó, cả hai bước vào một con đường hầm nhỏ. Ánh đèn điện từ căn phòng không đủ soi sáng cho con đường vốn tối đen như mực. Lúc này, kí ức về lần cậu tẩu thoát dần hiện về.

"Đi lối này" Dững chỉ vào đoạn đường dẫn xuống phía dưới

Càng đi xuống dưới, cả Nhật Minh và Mạnh Dững càng có cảm giác lo âu đến kỳ lạ. Do đó, cả hai đều đang trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Riêng đối với Mạnh Dững, cậu đã bước quá sâu vào chuyện này rồi, không thể quay trở lại được nữa. Mà thực ra, có lẽ đây vốn là con đường mà cậu nên đi. Do đó, cậu vẫn không ngại gì mà bước tiếp.

Những bậc cầu thang dẫn cả hai đi sâu xuống mặt đất, dọc hai bên tường có hàng loạt công tắc đèn điện nhưng cả hai đều quyết định không sử dụng đến, các thiết bị điện dưới hầm có thể được kết nối với phòng điều khiển và làm lộ hành động của họ. Cũng may, Nhật Minh đã chuẩn bị sẵn hay cái đèn dầu để phòng hờ.

Căn phòng đầu tiên cả hai đặt chân đến khá rộng, ước chừng có thể chứa được khoảng trên dưới hai trăm người cùng lúc với những dãy bàn làm việc

được xếp thành hình vòng cung, góc cuối căn phòng treo một màn hình chiếu lớn. Có hai căn phòng nhỏ được phân cách bằng tường thủy tinh, những cây ngải đã bám lên quá nửa các bức tường. Bên trong một phòng lớn hơn là chiếc bàn hình bầu dục, phòng còn lại chỉ để một chiếc bàn nhỏ dùng để họp hành.

Cửa thoát hiểm được xây khuất phía bên trong, đi ngang qua hai căn phòng họp và nằm ở phía bên phải. Cánh cửa bằng sắt dày được sơn phết kĩ lưỡng cũng không chống chọi nổi với thời gian và hoen gỉ thành từng mảng màu đồng đỏ.

Cánh cửa sắt kêu lên kèn kẹt khi cả hai đẩy nó ra, để lộ một hành lang tối và dài hun hút

"Mà nè, hình như cậu khá rành chỗ này" Dững lên tiếng. Từ lúc mới vào tới giờ, Minh đi lại như thể đây là nhà của mình vậy

"Tôi cũng không biết nữa" Minh lên tiếng.

"Cái chỗ này do người Mỹ xây mà sau nhìn cũ dữ vậy trời" Dững lên tiếng.

"Tôi không nghĩ nó là của người Mỹ đâu. Một phần chỗ này đã được tân trang lên nhưng số còn lại dường như được xây từ trước đó rất lâu mà nếu tôi đoán đúng là khi quân Pháp chiếm thành Gia Định*. Việc nghiên cứu có lẽ đã bị đình lại sau chiến tranh Pháp-Phổ** kết thúc và được khởi động lại từ giai đoạn thế chiến thứ hai"

Ngay từ đầu, Nhật Minh đã đoán ra có cái gì đó dưới lòng đất của Sài Gòn này. Có lẽ thông qua các giáo sĩ người Pháp, chính quyền Pháp đã biết được về sự tồn tại của một nền văn minh tân tiến hơn nhân loại cùng một loạt những phù thủy với quyền năng to lớn từ phương Đông.

Sau đó khi quay lại thế giới thực, tiến hành quan sát, Nhật Minh lại cảm thấy có chuyện gì đó khá kì lạ.

"Sau không có tay lính nào vậy" Minh lên tiếng. Với một nơi quan trọng như vậy, đang lí phải có cả một đội quân chứ.

"Cậu nói tôi mới để ý" Dững lên tiếng.

"Mà hình như đã xuất hiện rồi" Minh chỉ về phía hai con Chó vàng ba sọc đang canh gác.

Ngay sau đó, khi bọn chúng còn chưa kịp để ý thì đã bị Minh từ phía sau dùng trường đao chém chết. Một con cố gắng đỡ đòn nhưng cậu nhanh chóng đá nó rồi chém nó một cái. Hàng loạt các tia chớp lóe lên.

Tiếp tục đi, hai người bọn họ nghe thấy âm thanh quen thuộc

"Cứu tôi với"

Lúc này, Dững chứng kiến mấy người trong trang phục màu trắng như bô xương di động, đeo mặt nạ đang cố gắng nhét một người vào trong phòng thí nghiệm, bất chấp người đó đang kháng cự ác liệt. Ngay sau đó, cậu từ từ bước về phía họ với ánh mắt trừng trừng như sư tử ăn thịt người. Trong khi đó, Nhật Minh trở lại trạng thái người thường. Dù sao trước khi biến thân cậu cũng có che mặt lại nên cũng không lo. Hơn nữa những người này chỉ là người thường. Khi thấy phòng thí nghiệm, những kí ức kì lạ chợt ùa về làm hơi thở của cậu trở nên gấp gáp hơn. Mồ hôi bắt đầu chảy ra, bất chấp căn phòng đang lạnh như khí hậu Đà Lạt.

Trong khi đó, Dững như con sừ tử lao vào giữa đám người đang thí nghiệm. Có người cố gắng giữ cậu nhưng thất bại. Số lại sợ hãi tột độ, la hét bằng tiếng Anh, tiếng Nga và cả tiếng Việt. Dững nhanh chóng nắm cổ áo của kẻ nói bằng tiếng Việt.

"Ai trong tội bây liên quan tới tất cả vụ này. Khai mau" Với đôi mắt như hàng ngàn khẩu đại bác, Dững la lớn.

Một số người thấy phòng thí nghiệm có biến thì nhanh chóng bỏ chạy. Tuy nhiên, họ lại cảm thấy toàn thân không còn sức lực rồi nhanh chóng gục ngã.

"La hét om xòm quá" Một giọng nói kinh dị cũng như cực kì quen thuộc vang lên.

"Thuồng Luồng Tinh, là nhà mi phải không" Dững với ánh mắt chứa lửa, nhìn thẳng vào Thuồng Luồng Tinh.

"Đừng nhiều chuyện quá" Tên yêu quái lên tiếng như cha mẹ đang nói với em bé đang khóc nhe.

"Nhiều cái đầu mày" Như mấy chục con trâu, Dững lao tới đâm thẳng vào mặt kẻ địch nhưng cánh tay của cậu như làm bằng đất sét, bị Thuồng Luồng Tinh giữ lại dễ dàng. Sau đó, cậu ta bị ăn một đòn đâm bằng cả chục quả đạn pháo, văng vào vách tường rồi ngã xiêu.

"Dững. Cậu mau tỉnh dậy đi" Nhật Minh lớn tiếng gọi.

"Tạm thời hấn chưa tỉnh được đâu. À mà tiên thể, ta cho ngươi biết là ngươi cũng từng tiếp xúc với sức mạnh của Ngọc linh hồn, thông qua cây ngải. Tuy nhiên, thay vì bị Ma Bình nhập hay biến thành Chó vàng ba sọc, cả hai ngươi đã có cơ hội mượn sức mạnh linh hồn của các danh nhân, mà cụ thể là danh nhân trên mảnh đất này, những kẻ phát huy một phần sức mạnh rồng tiên" Thuồng Luồng Tinh chậm rãi nói như đang giảng bài cho một đứa trẻ.

Ngừng một hồi hấn lại nói:

"Vì bị Âu Cơ đánh bại ở Điện Biên nên ta buộc phải đi theo kế hoạch khác. Trong lúc chiến loạn khắp nơi, ta dễ dàng bắt đám sâu bọ các ngươi về làm

vật thí nghiệm" Thuồng Luồng Tinh lên tiếng với giọng điệu như làm một cái gì đó rất là thành tựu.

"Nhảm nhí. Biến thân" Nhật Minh hét lớn. Sau đó, cậu biến thành Đội trưởng Việt Nam. Tiếp theo, cậu cầm trường đao chém liên tiếp vào tên yêu quái. Mỗi nhát chém như một mảy quả đạn pháo bắn ra cùng một lúc nhưng hắn dễ dàng né được.

Nếu để ý, lúc này, một luồng khí đen có hình con rắn nhỏ bằng bàn tay đang bám vào người Nhật Minh. Trong khí đó, cậu vẫn đang điên cuồng chém giết mà không để ý tới những người vô tội đang bị thí nghiệm xung quanh. Mỗi khi cậu chém, ánh chớp lóe lên và số lượng con rắn bám vào cậu ngày càng nhiều hơn. Kì lạ thay, Thuồng Luồng Tinh chỉ né chứ không hề phản đòn, dù hắn có thừa khả năng làm việc đó

Trong lúc đó, thì một con rùa nhỏ đang lơ lửng giữa không gian

"Dậy đi thằng kia. Bạn hữu của ngươi sắp bị Thuồng Luồng Tinh kiểm soát rồi kìa"

Lúc này, Dững dần mở mắt. Trước mặt cậu, một con rùa nhỏ màu vàng kim đang cất tiếng nói:

"Mi là cái giống gì vậy?" Dững la lớn rồi lùi lại phía sau nhưng cậu phát hiện phía sau là tường, không lùi lại được.

"Nhảm nhí. Ta là một trong số con cháu của Thần Kim Quy. Tổ tiên của ngươi đã phong ấn ta. Sau đó, có một đám người, đem máu của ngươi tới giải phong ấn nhưng lại đem nhốt ta ở cái chỗ vớ vẩn này. Đúng là bực mình muốn chết. À mà tiện thể, ngươi có thể gọi ta là Tiểu Kim Quy" Con rùa biết nói hay Tiểu Kim Quy lên tiếng.

Trong khí đó, kiếm của Thuồng Luồng Tinh và trường đao của Nhật Minh va chạm liên hồi nhưng cũng như lần trước. Hắn cũng chỉ thủ chứ không tấn công. Sau đó Nhật Minh ném Thuồng Luồng Tinh xuống một khoản trống rồi đâm hắn liên tục. Dù có chút nghỉ ngơi sau hắn lại không hề phản kháng nhưng cậu cũng không ngừng tay.

"Cái tên khốn khiếp. Mi là nguyên nhân của tất cả mọi chuyện. Ta sẽ giết mi" Nhật Minh la lớn. Luồng khí đen hình con rắn bám vào người cậu càng nhiều hơn. Đồng thời, đáp lại sự điên loạn của cậu là tiếng cười điên loạn không kém của Thuồng Luồng Tinh.

Trong khi đó, ở ngoài, Mạnh Dững đang khó hiểu về hành động của Nhật Minh

"Sao thằng cha này làm đám vào nền đất. Lại để tên Thuồng Luồng Tinh đứng ở bên kia cười. Nè, rùa, ngươi có biết gì không?"

"Trong áo giáp của tên kia, cậu ta đang đánh với Thuồng Luồng Tinh. Tuy nhiên, điều đáng sợ nhất ở đây là..." Tiểu Kim Quy ngập ngừng.

"Là hắn vẫn sẽ là chiến binh chính nghĩa, theo đúng nghĩa đen, và khi ta muốn, hắn sẽ trở thành quái vật, hoặc trở lại làm chiến binh chính nghĩa. Bất kì dạng tồn tại nào dưới mức Đồng Khánh cũng sẽ không thể nhận ra" Thuồng Luồng Tinh lên tiếng. Sau đó, hắn tung một chiêu với sức mạnh ngang một trăm chiếc xe tăng về phía Nhật Minh làm cậu trở lại dạng người thường. Tiếp theo, hắn biến thành khối đen rồi biến mất luôn.

Trước khi biến mất, giọng của hắn vang lên lần nữa.

"À mà hàm này được xây hơn trăm năm bằng kĩ thuật lạc hậu của loài người, phép thuật cũng gần hết nên dễ sập lăm"

Trong lúc này, Nhật Minh vẫn đang điên loạn. Thấy thế, Mạnh Dững chạy về phía cậu ta hét lớn:

"Bình tĩnh lại đi Nhật Minh"

"Cậu mau tránh ra. Tôi phải giết chết tên yêu quái này" Nhật Minh vẫn tiếp tục lao lên đâm đá vào hư không.

"Cái thằng này" Mạnh Dững định lao lên đánh cho thằng khùng này một trận thì một giọng nữ vang lên.

"Đề tôi thứ cho"

"Vân hả, cô lại chui vào đầu tôi nữa hả. Mà thôi, chuyện này giao cho cô" Dững lên tiếng.

Trong khi Minh đang đánh nhau với Thuồng Luồng Tinh trong tiềm thức của mình. Bất ngờ, Vân xuất hiện. Khung cảnh cũng thay đổi từ viện nghiên cứu dưới lòng đất sang tầng hầm dưới phòng trà Thiên Vân.

"Đồng chí Minh, cậu còn nhớ lần đầu tiên cậu thành Đội trưởng Việt Nam không?" Giọng nói của Vân vang lên như dòng suối hiền hòa

"Đó là lần một đứa bé bị Ma Bình không chế. Tớ đã liều mạng chiến đấu. Do chưa quen nên bị đánh bầm dập" Minh lên tiếng

"Vậy thì đúng rồi. Cậu không dễ bị hắn không chế đâu" Vân lên tiếng.

Sau đó, mọi thứ trở về với trạng thái vốn có

"Thuồng Luồng Tinh đâu rồi"

"Trong lúc cậu đánh vào không khí thì hắn trốn đi luôn rồi" Dững lên tiếng một cách miệt mài.

Sau đó, cậu lại lên tiếng

"Minh, nói thật lòng, khi cậu và Vân nói về mục hình tượng bộ đội Cụ Hồ, tôi thật sự ganh tị vì hai người có mục tiêu giữa thời buổi chiến loạn này. Do đó, đừng đánh mất bản thân mình"

Sau đó, Nhật Minh hít một hơi thật sâu rồi lên tiếng

"Tôi là bộ đôi Cu Hồ mà. Sẽ không có chuyện đánh mất bản thân mình đâu"

Vừa dứt lời, anh lấy ra một cái thắt lưng có màu đen. Trên thắt lưng có biểu tượng lá cờ đỏ sao vàng, cùng với một cái lỗ nhỏ. Tiếp đó, Nhật Bình lấy ra một khối hình trụ nhỏ bằng lòng bàn tay, nửa đỏ, nửa xanh, có ngôi sao vàng ra rồi nhét vào lỗ trên thắt lưng. Cuối cùng anh nói:

"CHỦ TỊCH HỒ CHÍ MINH QUANG VINH MUÔN NĂM. BIẾN THÂN"

Lúc này một loạt các hình ảnh của các anh hùng liệt sĩ đã chiến đấu trong suốt bốn ngàn năm qua bỗng hiện lên. Tiếp đó, là cờ của Mặt trận Dân tộc Giải phóng miền Nam Việt Nam xuất hiện, bao quanh người Nhật Minh. Cùng lúc đó một âm thanh vang lên:

"ĐÔI TRƯỞNG VIỆT NAM, SỨC MẠNH THỜI ĐẠI HỒ CHÍ MINH. GIÁNG LÂM."

Sau đó một chiến binh bọc giáp toàn thân, nửa bên xanh, nửa bên đỏ, có ngôi sao vàng, xuất hiện như một vị thần ánh sáng trong truyền thuyết, thần thoại.

Tiếp đó, câu lên tiếng

"Yết Kiêu***, xin hãy cho tôi mượn sức mạnh của người"

"Câu có lọ linh hồn này từ khi nào vậy" Dũng ngạc nhiên

"Vân đưa cho tôi lúc câu không đề ý" Minh trả lời.

Tuy nhiên, lúc này, những lớp đất đá phía trên bắt đầu chuẩn bị đổ sập xuống. Cả căn hầm như căn nhà lá trước cơn bão dữ có thể sập xuống bất kì lúc nào

"Nguy to rồi đây" Câu lên tiếng

Dù sao bi chôn sống cùng đám quái vật này cũng chả vui tí nào

~~~~~

*Tháng 2 năm 1859, với ý đồ muốn chiếm cứ thành Gia Định (Đại Nam), liên minh Pháp và Tây Ban Nha đã đưa quân vào để đánh chiếm và phá hủy nhiều công trình quân sự của Vương triều nhà Nguyễn, trong đó có thành Gia Định. Sau khi chiếm xong, dưới sức ép của nghĩa quân, Pháp phá thành, lui xuống tàu chiến cố thủ.

**** Chiến tranh Pháp - Phổ (19 tháng 7 năm 1870 - 10 tháng 5 năm 1871),** sau khi chiến tranh kết thúc thì còn gọi là Chiến tranh Pháp - Đức (do sự nhất thống của nước Đức ở thời điểm ấy), hay Chiến tranh Pháp - Đức (1870 - 1871), Chiến tranh Pháp - Đức lần thứ nhất, thường được biết đến ở Pháp là Chiến tranh 1870, là một cuộc chiến giữa hai nước Pháp và Phổ.

*** Yết Kiêu (1242-1301; chữ Hán: 歇驕) là anh hùng chống giặc ngoại xâm vào đời nhà Trần, người có công giúp Nhà Trần chống giặc Nguyên Mông vào thế kỷ XIII với biệt tài thủy chiến. Ông là người bơi lặn giỏi, đã sử dụng tài của mình để đục thuyền của quân xâm lược Nguyên Mông.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Trưông Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nguyên Thành Công và quyền sách bí ẩn

Hôm nay, ngân hàng Quốc gia Việt Nam trở nên nhộn nhịp hơn hẳn. Số là mấy phút trước có một tiếng động phát ra từ dưới sân nhà, tay giám đốc ngân hàng, vốn là một kẻ nghiện xem phim Mỹ, đã nghĩ tới một vụ trộm công phu. Thế là hắn liền gọi điện báo cảnh sát, vốn biết chắc rằng phải mấy tuần sau đám cảnh sát mới bắt đầu điều tra, dù đây là ngân hàng của chính quyền Việt Nam Cộng hòa. Nhưng ngạc nhiên thay, hắn vừa gọi điện có mấy phút mà có cả xe bọc thép một đám lính ăn mặt kì lạ xuất hiện

"Không phải tôi bảo là có chuyện gì thì gọi cho tôi sau" Robert lên tiếng với vẻ tức giận.

"Xin lỗi thưa ngài, bình thường đều là người của ngài trực tiếp liên lạc" Tay giám đốc chuyển từ vẻ mặt cảm động sang nét mặt sơ hãi như vịt sắp bị cắt tiết. Nói ngu chữ, cả tổng thống đám người Mỹ này con cho vô quan tay được thì tay giám đốc ngân hàng như hấn có là gì.

Lúc này, một tay sĩ quan xuất hiện như giải nguy cho giám đốc ngân hàng. Hấn cầm máy liên lạc vô tuyến đưa cho Robert:

"Thưa ngài, có một người muốn gặp ngài"

Khi nhận ra số điện thoại, Robert ngay làm tức đi vào bên trong một căn phòng kín đáo.

"Sao không dùng năng lực ngoại cảm của mi vậy" Robert lên tiếng.

"Năng lực của người vẫn chưa đủ mạnh để liên lạc kiểu này đâu. Với lại, gần đây năng lực của con bé kia ngày càng mạnh" Phía bên kia, Thuồng Luồng Tinh lên tiếng

"Mi tính để chúng tự do tới khi nào" Robert lên tiếng

"Không cần phải vội. Từ giờ sẽ có nhiều điều thú vị đấy" Thuồng Luồng Tinh lên tiếng.

"Ta tưởng người sẽ tìm cách bắt chúng ở dưới đó. Nói thật, việc để một tên Việt Cộng đi lại tự do ở Tổng kho Long Bình là quá nguy hiểm" Robert vẫn kiên quyết.

"Không phải còn có hai đầu đạn hạt nhân dưới đó à" Thuồng Luồng Tinh lên tiếng.

"Làm sao người....." Robert há mồm

"Ta biết nhiều thứ lắm. Về cơ bản, cả quân đội Mỹ và Việt Nam đều trong tay ta nên người cứ làm theo kế hoạch là được" Thuồng Luồng Tinh lên tiếng. Sau đó, hấn cúp máy.

.....

Ở phía dưới, những mảng đất đá bắt đầu rớt xuống. Những thiết bị thí nghiệm cũng bắt đầu phát nổ như pháo hoa. Trong khi đó, lũ Chó vàng ba sọc và tên Ma Bình vẫn điên cuồng chiến đấu.

"Giờ tính sao?" Dũng hỏi

"Cậu đi tản mọi người ra trước. Tôi sẽ ở đây đánh với bọn chúng" Minh nói

"Đi lên phía ngân hàng hả" Dũng lại hỏi

"Cứ đi về phía trước, có lối dẫn ra ngoài" Minh lên tiếng.

Dù không muốn, Dũng vẫn phải làm theo để bảo vệ mọi người.

Trong khi đó, Dũng nhanh chóng lấy lọ linh hồn của Yết Kiêu bỏ vào khe trên thất lưng. Thực ra, lúc đánh nhau với Ma Bình. Tuy bị Dũng phá ngang, nhưng cậu cũng đã thu được một phần oán khí và máu của Ma Bình. Thực ra, Vân cũng đã rất khó để thu được linh hồn của Yết Kiêu. Lại phải giải trừ ảo giác của Thuồng Luồng Tinh giúp cậu, xem ra sức mạnh của cô ấy bị ảnh hưởng khá nhiều.

"YẾT KIÊU. ANH HÙNG BƠI LỘI. TAY KHÔNG PHÁ TÀU GIẶC. GIÁNG LÂM"

Ngay sau đó, một anh hùng trong bộ giáp màu xanh xuất hiện. Xung quanh cậu được bao bọc bởi một lớp nước nổi bông bênh. Hai tay cầm một cây búa và một cây đục.

Thấy dạng mới của Đội trưởng Việt Nam, tên Ma Bình cho hàng loạt con thuyền xuất hiện, lao về phía Nhật Minh. Cậu nhanh chóng di chuyển ra phía sau. Điều đặc biệt là cách di chuyển của cậu như đang bơi trong nước. Tuy nhiên, vẫn còn vài con thuyền vẫn đang di chuyển theo sau cậu. Ngay làm tức, Nhật Minh cho hàng chục cây búa và cây đục xuất hiện. Tất cả chúng được bao quanh bởi những quả cầu nước. Thế là, như hai loạt tên lửa va chạm, đám búa, đục và đám thuyền va vào nhau. Ngay sau đó, những con thuyền kia vỡ tung thành từng mảnh. Vô số cột lửa bốc lên.

"Đòn kết thúc" Nhật Minh lên tiếng.

Ngay sau đó, cậu biến thành một lốc xoáy nước khổng lồ. Như một mũi khoan cực lớn, với tốc độ của máy bay phản lực, cậu đâm thẳng vào tên Ma Bình. Ngay sau đó, một cột lửa màu xanh bốc lên.

Lúc này, mọi thứ trong hầm cũng đang chìm vào biển lửa. Phía trên, cả tán đất đá rớt xuống như mưa.

.....

Phía ngoài, Dũng vẫn đang đợi cậu.

"Người nghĩ liệu cậu ta có sao không?" Dũng hỏi

"Cấp Pháp Sĩ không dễ chết vậy đâu" Tiểu Kim Quy lên tiếng.

Quả như lời của Tiểu Kim Quy nói, trong đám khói bụi mù mịt. Minh và Đạt xuất hiện, cả hai đều đen thui như cục than.

"Nè cậu không sao chứ" Dũng hỏi.

"Không sao. Cảnh sát có thể tới ngay nên chúng ta phải nhanh chóng biến đi thôi" Minh nói

Tất cả đồng loạt gật đầu. Sau đó, cả nhóm nhanh chóng di chuyển khỏi địa điểm đó.

Chẳng mấy chốc mà mặt trời sắp lặn. Buổi chiều, sông Sài Gòn như tắm thảm màu nâu đất kéo dài đến vô tận. Những ngôi nhỏ bé, từ một đến ba tầng như hàng loạt các cây nấm trong bụi cỏ, góp phần tạo nên một bức tranh âm đạm lúc chiều tà. Nếu không có những chiếc ca nô tuần tra của cùng hàng loạt chiếc máy bay trực thăng của Ngụy, đây thực sự là một cảnh đẹp

"Thiệt tình, cuối cùng cũng thoát rồi" Ngồi xuống dưới đất, nhìn về phía sông Sài Gòn, Dũng lên tiếng.

"Thật ra có chuyện này, em còn chưa kể với anh" Thông Đạt lên tiếng.

"Hả"

"Đó là chuyện lúc người Mỹ chiếm lại Huế" Cậu chậm rãi nói.

.....

Ngày 3 tháng 3 năm 1968, thành phố Huế

Hai anh em Đạt và Văn cùng một số chiến sĩ ngôi dựa vào một vách tường đổ nát. Một phút trước, nó vẫn còn là một ngôi nhà khang trang của một gia đình. Vậy mà giờ đây, nó không khác gì một đồng gạch vụn. Những viên đạn của quân Mỹ liên tục bắn vào bức tường như một trận bão khủng khiếp. Đó còn chưa phải là điều tệ nhất khi một chiếc xe tăng M48*, cùng cả tá lính Mỹ ở phía sau nó, đang di chuyển về phía họ

Trong lúc này, hai anh em cũng đang trò chuyện giữa làn đạn:

"Lúc này, anh còn tính đi mô" Thông Đạt hỏi.

"Có một nhiệm vụ mà anh phải làm. Đó chính là liên lạc với nhà khoa học tên Nguyễn Thành Công, cậu ta đã hoàn thành một cuốn sách cực kì quan trọng và chỉ có cậu ta biết nó ở đâu" Thông Văn lên tiếng ánh mắt kiên định. Sau đó, cậu ta chạm vào vết đạn phía bên tay trái. Đó là lần khi đám lính xông vào chùa. Chính cậu ta đã che chở cho em trai mình.

"Trong lúc, cha mẹ của họ và vô số người khác bị giết, anh em mình còn không chết nữa mà" Thông Văn lên tiếng.

Ngay sau đó, đạn bắn ra như mưa. Khi những anh lửa như pháo hoa từ nòng súng xuất hiện, hàng loạt quân địch ngã xuống trước khi kịp phản ứng. Tất nhiên, vốn trang bị mạnh hơn, quân Mỹ cũng tiến hành bắn trả, cùng với xe tăng của bọn chúng.

Trong khung cảnh đó, một gã thanh niên đang di chuyển như bay giữa hai làn đạn

"Tất cả chú ý. Toàn lực iểm trợ cho đồng chí Văn"

Và rồi sau đó, người thanh niên kia cũng mất hút sau nhưng dãy nhà đổ nát.

.....

Dũng và Minh ngây người ra một chút khi nghe câu chuyện của Thông Đạt. Chuyện này, cả Chú Giang và Đồng chí Sơn không hề kể cho họ nghe. "Rốt cuộc Lữ Đoàn Không còn bao nhiêu bí mật" Nhật Minh nghĩ thầm.

"Vậy Nguyễn Thành Công là người của cách mạng" Minh hỏi. Không hiểu sao, khi biết cậu ta có liên quan tới cách mạng, cậu lại thấy vui vẻ lạ thường.

Lúc này, tranh thủ lúc Nhật Minh không để ý, Thông Đạt kéo tay cậu lên. Không hề có một vết thương nào do đạn bắn. Thực tế, vết thương đó rất sâu, gần tới tận xương. Không thể nào che đi chứ đừng nói không còn dấu vết nào.

"À mà anh có cảm thấy đau nhức ở cánh tay trái mỗi khi trời trở lạnh không" Thông Đạt chậm rãi hỏi.

"Không có. Mà sao anh lại hỏi như vậy" Minh trả lời.

"À không có gì" Thông Đạt cố gắng nhìn sang chỗ khác

"Giương một giống nhau như cách thức nói chuyện, thói quen, sở thích đều khác biệt. Cả vết sẹo trên tay trái cũng không có. Không lẽ anh ta không phải

anh trai mình. Nếu vậy thì anh ta là ai. Tại sao lại giống anh của mình như vậy" Đạt nghĩ thầm.

.....

Như mọi khi, hàng chục tấn bom vẫn rót xuống làm rung chuyển cả khu vực Củ Chi. Mọi thứ dường như bị nướng chín theo đúng nghĩa đen. Dù là hít thở cũng cảm nhận được hơi nóng từ bom đạn. Tuy nhiên, với người dân vùng đất này thì, nó đã nhiều tới mức trở thành một phần trong cuộc sống hằng ngày.

Trong một căn phòng dưới lòng đất, Nhật Minh, lúc này đang ngồi đối diện với Lê Văn Sơn.

"Đây là" Nhật Minh lên tiếng khi nhìn thấy một tờ giấy trắng.

"Bức di thư của Nguyễn Thành Công. Nhiều cán bộ, chiến sĩ của ta đã hi sinh để có được lá thư này. Cái này là sự trường của đồng chí Văn, cậu cứ đưa cho cô ấy là được."

"Nguyễn Thành Công là người của ta sao? Cậu ấy đi B** khi nào?"

"Chính xác, ba bốn năm trước, khi tôi còn ở ngoài Bắc. Tuy nhiên, bây giờ tôi cũng không chắc cậu ta có còn là người của ta không nữa" Lê Văn Sơn lên tiếng.

"Ý đồng chí là sao?" Minh tỏ vẻ nghi hoặc.

"Trước khi đi B, đồng chí Nguyễn Thành Công đã vi phạm một vài điều mà người Đảng viên Cộng sản không nên làm..... Cậu ta muốn thí nghiệm lên con người " Lê Văn Sơn thờ dài

Nhật Minh há mồm. Đôi mắt cậu mở to hết mức có thể.

Sau đó, Lê Văn Sơn bắt đầu kể câu chuyện về Nguyễn Thành Công

.....

Hà Nội, năm 1967.

Trên những con đường nhựa rộng thênh thang, những nam thanh nữ tú đang đạp xe đạp đi thông thả. Đường phố đủ rộng để họ không phải chen chúc. Xung quanh nó, trên vỉa hè, là hàng loạt các hố tránh bom. Tuy Mỹ vẫn chưa ném bom Hà Nội, nhưng phòng hờ vẫn hơn. Bên cạnh đó, người ta thấy hàng loạt người từ các tỉnh xung quanh, vốn bị máy bay tàn phá, tìm tới Hà Nội trú ẩn.

Trong một căn phòng, màu được sơn vôi trắng, Nguyễn Thành Công đang ngồi đối diện Lê Văn Sơn.

"Thưa đồng chí, đây là cơ hội để chúng ta quét sạch, thậm chí là cho Đế Quốc Mỹ, một đòn quyết tử. Theo tôi được biết, trên đã có kế hoạch cho một cuộc tiến công, nổi dậy trên toàn miền Nam"

"Những người bộ đội là con của những gia đình yêu nước. Tôi sẽ không để họ làm vật thí nghiệm của đồng chí" Lê Văn Sơn chậm rãi trả lời.

"Nhưng mà đồng chí Sơn, đây có thể đưa chúng ta thành siêu cường, ngang với Liên Xô và Mỹ" Công vẫn không bỏ cuộc

"Tôi biết đồng chí có ý tốt. Với nếu cường chế sử dụng sức mạnh Long Tộc trong thời gian ngắn thì chỉ tạo ra quái vật thôi. Đồng chí cứ đảm bảo công tác khoa học và tu luyện cho tốt là được rồi" Lê Văn Sơn nhìn thẳng vào mắt của Thành Công, lên tiếng

Trước ánh mắt đó, gã thiên tài chỉ còn cách ra khỏi phòng

.....

Tầng hầm dưới phòng trà Thiên Vân.

"Đây là pháp thuật của người tu đạo" Nói rồi Nhật Minh cầm lá thư đưa cho Vân. Sau đó, cô liền cầm một cây bút quét qua lá thư. Ngay lập tức, một loạt dòng chữ sáng lên

"Mọi thứ cần tìm ở chỗ em gái tôi"

"Vậy là em gái cậu ta có thể giải quyết những bí ẩn này. Và cũng giữ cái quyền sách gì đó hả? " Dừng lên tiếng.

"Vậy em gái cậu ta ở đâu?" Vân lên tiếng

"Tớ đã điều tra rồi. Em gái cậu ấy hiện đang ở Bến Tre, là người của ta" An Hạ lên tiếng.

Sau đó Minh lại lên tiếng:

"Vậy chúng ta có thể để cô ấy lên đây không?"

"Vậy hơi khó, từ sau Mậu Thân đám lính tuần tra dữ lắm. Mà không biết chừng, thứ chúng ta cần tìm ở Bến Tre thì sau"

"Nếu như vậy cần phải báo cáo để R sắp xếp mới được" Chú Giang thờ dãi.

"Cháu đã nói với đồng chí Sơn rồi" Minh nói.

.....

Dưới tầng hầm của Tổng kho Long Bình, không khí thực sự khó thở làm cho người ta ngộp ngác. Dù vậy, những người làm việc ở đây vẫn luôn phải mặc đồ bảo hộ và đeo mặt nạ phòng độc từ đầu tới chân như một quy định bắt buộc. Hiện giờ, theo báo cáo, nhiều người vẫn đang bận rộn sửa chữa những hư hại do Đội trưởng Việt Nam gây ra mấy ngày trước ở mặt thất dưới ngân hàng Quốc gia Việt Nam. Ở đó, mọi thứ thật khủng khiếp. Những thanh kim loại siêu cứng cứ như kem tươi bị phá nát không thương tiếc vẫn còn vương vãi khắp nơi.

"Nói, người tới tìm ta có chuyện gì" Robert lên tiếng

"Trần Nhật Minh sắp sửa lên đường tới Bến Tre để tìm em gái của Nguyễn Thành Công đó"

"Bến Tre là chỗ nào?"

"Thưa ngài đó là tỉnh Kiến Hòa****a" Văn Hoa cầm tấm bản đồ chỉ cho Robert"

"Mà nè, nếu như người không làm gì, có lẽ kế hoạch Siêu chiến binh giai đoạn 2 sẽ thuộc về Liên bang Xô Viết mất thôi" Thuồng Luồng Tinh lên tiếng với vẻ châm biếm. Đồng thời, hắn đưa bản đồ địa điểm khởi hành cho Robert

"Còn khuya" Robert lên tiếng, hai bàn tay nắm chặt lại.

"Nhớ chiến đấu vui vẻ nhé" Thuồng Luồng Tinh lên tiếng.

Robert không nói gì. Hắn chỉ lấy lọ linh hồn có hình một con dơi trong cực kì hung ác lắc nhẹ rồi dùng hay tay bóp vào nó. Ngay sau đó, một đám sương mù bao quanh người hắn. Khi sương mù tan đi, Dơi Tinh xuất hiện. Ngay sau đó, Robert phóng đi với tốc độ tên lửa nhưng bị Thuồng Luồng Tinh đâm lên nóc nhà. Cũng may là căn hầm có kết giới cả trong lẫn ngoài. Nếu không, hai người bọn họ đánh nhau đã đủ sập căn hầm. Trong đám khói bụi, Robert như một chiếc xe tăng hạng nặng lao xuống, đâm thẳng vào Thuồng Luồng Tinh, rồi đá hắn bay vào vách tường.

Trong khi đó, Thiếu Văn Hoa và các nhà khoa học sau một chút bất ngờ thì nhanh chóng quay trở lại làm việc như bình thường.

"Người mạnh lên rồi đấy" Thuồng Luồng Tinh lên tiếng.

"Muốn sống thì đi theo ta" Robert lên tiếng. Với loại yêu quái sống ngàn năm như hắn, thực sự không biết câu nào là thật, câu nào là giả. Rõ ràng có thể phân cao thấp với mình nhưng hắn vẫn dễ dàng nhận thua. Nhiều lúc Robert cảm thấy mình như con rối của hắn vậy.

.....

Trên những ven biển ở Rừng Sáp, dưới những cây đước, Dũng và Minh đang đi tới điểm hẹn. Bất ngờ, một loạt bóng người xuất hiện.

"Không cần phải sợ, là người của ta" Nhật Minh lên tiếng

Ngay khi cậu nói, một loạt những người bộ đội xuất hiện.

Sau đó, dưới những tán rừng như hàng trăm tòa lâu đài sừng sững, Nhật Minh, Mạnh Dũng cùng các chiến sĩ quân Giải Phóng đang đi trên những con đường mòn như trận đồ bát quái.

"Mà sau không thuê tàu nữa vậy" Dũng lên tiếng.

"Lần trước dò bắt đắc dĩ thôi với lại gây phiền phức lớn quá. Lần này đi thuyền của quân ta cho chắc ăn"

Bất ngờ, một loạt các tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Một loạt các con Chó vàng ba sọc mắt đen xuất hiện. Chúng dồn người dân lại thành một đồng. Những anh bộ đội cố gắng cản chúng đã bị biến thành cái xác không hồn.

Ở trong bụi cây gần đó, Nhật Minu siết chặt lòng bàn tay của mình.

"Dơi tinh" Nhật Minh lên tiếng khi nhìn thấy hắn đứng giữa đám Chó vàng ba sọc.

"Đội trưởng Việt Nam. Ta biết người ở đây. Nếu người không ra. Ta sẽ giết tất cả bọn chúng"

"ĐỘI TRƯỞNG VIỆT NAM. SỨC MẠNH THỜI ĐẠI HỒ CHÍ MINH GIÁNG LÂM"

'Thả người ra'

Khi hai bên đã di chuyển ra xa, Mạnh Dũng cùng một số chiến sĩ của Lữ Đoàn Không nhanh chóng xông lên, tiêu diệt từng tên Chó vàng ba sọc.

"Muốn tới Bến Tre sao? Không có cửa đâu" Robert, trong hình dạng Dơi Tinh lên tiếng. Sau đó, hắn tung chưởng mạnh như hai chục chiến xe tăng làm Minh bay đi xa.

"THƯỜNG LUÔNG TINH" Robert la lớn. Hai bàn tay siết chặt.

~~~~~

*M48 Patton là xe tăng hạng trung do Hoa Kỳ thiết kế. Nó được các đồng minh của Hoa Kỳ trong Chiến tranh Lạnh, nhất là NATO, sử dụng rất phổ biến.

** Đi B: mât lênh vào Nam.

***Kiến Hòa là một tỉnh cũ ở miền Tây Nam Bộ thời Việt Nam Cộng hòa, tồn tại trong giai đoạn 1956-1975.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Trưông Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net.**

Chương 14: Bến Tre

Nhìn từ trên cao, dòng sông Tiền như một tấm thảm màu xanh xen lẫn với màu nâu của đất, kéo dài tới vô tận. Hai bên bờ, những hàng dừa xanh như một tấm áo được trang trí những hoa văn đẹp mắt của phái nữ. Thi thoảng, người ta còn thấy những con thuyền nhỏ như những con chim nhỏ trên bầu trời.

Lúc này, một loạt suy nghĩ đang diễn ra trong đầu Nhật Minh.

"Rốt cuộc là đồng chí Sơn có ý gì khi đưa cho mình lá thư đó, tại sao không đưa cho đồng chí Giang? Liệu thân phận của mình bị lộ hay là chưa. Nếu bị lộ tại sao chúng lại không tấn công. Nguyễn Thành Công là người cách mạng kiên trung hay là tên Việt gian phản động. Tại sao Thường Luồng Tỉnh lại giúp mình trốn thoát?"

Nói tới Nguyễn Thành Công, không hiểu sao, Nhật Minh có cảm giác như đang nói tới bản thân mình. Dù thế nào, bản thân cậu vẫn không nghĩ kẻ này là Việt gian phản động. Đôi lúc, cậu tự hỏi liệu kẻ này có phải có bí mật gì đó lớn lao hay không. Đồng thời, cậu ta cũng kiểm tra một số lọ linh hồn tìm được dưới lòng đất của Ngân hàng Quốc gia Việt Nam. Theo Văn nói, rõ ràng số này đã thuộc về quân đội Mỹ nhưng bây nó lại ở trong xào nguyệt của Thuồng Luồng Tinh.

Bất chợt, tiếng la lớn của Dũng làm mọi thứ trở về với thực tại

"Má ơi. Có con gì dưới lòng sông kia"

Lúc này, một con cá mập xuất hiện, hàm của nó to như hàng chục chiếc xe tăng bọc thép. Lúc còn ở ngoài Bắc, Nhật Minh đã từng thấy qua cá mập. Tuy nhiên, cái mà cậu đang thấy chính là quái vật. Hơn phân nửa của nó đã lòi ra xương trắng, như xác chết đang trong giai đoạn phân hủy. Đặc biệt,

trên đầu nó còn có một biểu tượng thái cực. Khi nó trôi lên, nước văng lên tung tóe. Sau đó, nó cùng với hai con khác, hình thành thể bao vây con thuyền.

Trước tình cảnh này, những người bộ đội đặc công cũng thủ sẵn vũ khí trong tay, những khẩu AK sử dụng đạn Vinamium, có dán cả bùa chú.

"Cái thứ quái vật gì vậy?" Dũng la lớn.

"Thùý quái. Nhìn biểu tượng này, không lẽ là Thiên Ý Phái?" Nhật Minh nói

"Là cái đám nào?"

"Một môn phái của Trung Quốc, tồn tại từ thời Ngũ Đại Thập Quốc*"

"Vậy liên quan gì tới cái đám này?" Dũng hỏi

Lúc này, một con Thùý quái đã tấn công vào mạn thuyền, bắt chắp luồng đạn Vinamium do phía đặc công bắn ra.

"Các đồng chí, nếu tôi đoán không nhầm. Mục tiêu của chúng là tôi và đồng chí Dũng. Sau khi tôi nhảy xuống, hãy bơi ra xa" Minh la lớn

"Không được, nhiệm vụ của tôi là phải hộ tống các đồng chí liên lạc với Tỉnh ủy Bến Tre" Người bộ đội lên tiếng. Ánh mặt kiên quyết.

"Các đồng chí không làm nổi đâu, nhưng tôi thì có thể, vì tôi là Đội trưởng Việt Nam. Biển thân"

Sau khi biến hình, Minh kéo Dũng lại gần, nói

"Cậu cũng nhảy xuống với tôi"

"Hả" Dũng há mồm đủ để nhét trái cam vào, mắt mở to

"Hả cái gì, chúng cũng nhắm vào cậu đó"

"Đàn ông con trai kiểu gì hả. Nhảy xuống mau" Tiểu Kim Quy la lớn.

Sau đó, dưới lòng sông Tiền, một đám cá mập xác sống và hai người, một rùa đang rượt đuổi nhau ác liệt. Một con Thùý quái định tiếp cận lại gần. Minh tung một cước đá nó bay lên mặt nước. Sau đó, con quái vật nổ tung như pháo hoa đêm giao thừa. Sau đó, cả đám tiếp tục tham gia cuộc chạy đua dưới đáy sông.

Mạnh Dũng cũng không hiểu tại sao mình lại có thể thở được dưới nước. Cậu định la lớn nhưng phát hiện mình đang ở dưới nước nên không nói được.

"Nhờ ta nên người mới không chết đuối đó. Ráng tu luyện lên Luyện Khí Hồn đi" Tiểu Kim Quy kiêu ngạo nói

Trong lúc này, Nhật Minh đột nhiên dường lại đột ngột. Cậu lấy thanh trường đao cắm chặt vào đáy sông rồi vận pháp lực vào đó. Trong khi đó, con quái do bị bất ngờ nên vẫn lao tới theo quán tính. Đột nhiên, hàng loạt lốc xoáy nước xuất hiện. Xuyên qua con quái làm nó nổ tung thành từng mảnh

"Vậy là xong. Giờ đi tới Bến Tre thôi" Nhật Minh lên tiếng

Dưới bầu trời như một tấm thảm xanh khổng lồ, Dũng và Minh ngồi trong một bụi cỏ, xung quanh được bao phủ bởi hàng dừa xanh. Lúc này, cái xe máy của Minh cũng thu nhỏ lại cho bằng lòng bàn tay. Sau đó, cậu bỏ chiếc xe của mình vào trong túi. Thực sự, cả hai đồng là ướt như chuột lột. Phải nói, nếu không nhờ hai người họ sớm bơi vào bờ với Minh lấy chiếc xe máy ra chạy rồi biến mất thì chắc cả hai đã mất mạng rồi

"Cuối cùng cũng tới Bến Tre, quê hương Đồng Khởi**, nơi ra đời tiểu đoàn 307*** rồi. Biết vậy đi dùng sức mạnh của Yết Kiêu đi cho lẹ" Minh lên tiếng

"Mà lính nhiều dữ" Dũng nói, tay chỉ vào đám lính cầm M16 ở đằng xa. Mỗi tên đều như con thú dữ cuồng loạn

"Đám lính không phải là mối lo duy nhất đâu. Ở Bến Tre, nhất là các huyện giáp biển, vào mùa khô, cường độ xâm nhập mặn rất dữ nên nước ở đây quý giá lắm đó. Ngoài ra chúng ta cũng không liên lạc được đơn vị nữa"

Sau đó, cả hai cùng đi trên con đường đất, nhìn bên ngoài, họ không khác gì những người dân bình thường

"Nè cậu biết nhà của em gái Nguyễn Thành Công ở đâu không vậy?"

"Chắc ở đâu đây mà." Minh lên tiếng

Lúc này, một âm thanh trong trẻo vang lên

"Các em học tới hôm nay thôi"

"Dạ, cảm ơn cô"

Một loạt các giọng nói của con nít vang lên. Khi tới gần, Dũng và Minh thấy một loạt đứa trẻ, dáng người gầy gò, làn da đen sạm, quần áo cũ kĩ đang cuối chào một cô gái trẻ. Lúc này, Dũng mới để ý, dù chỉ mặc áo bà ba đặc trưng của phụ nữ Nam Bộ nhưng vẫn không che lấp được vẻ đẹp tiềm ẩn của cô gái này. Khuôn mặt cân đối điều hòa cùng với đôi mắt trong như giọt sương mai nhưng vẫn ẩn chứa sự sắt bén như chim ưng. Đôi môi căng mọng tạo một nét riêng trên khuôn mặt không lẫn vào đâu được.

"Ừa cô ơi, có người tới tìm kìa" Một đứa trẻ la lên.

Sau đó, đám trẻ bắt đầu vây quanh người khác lạ

Lúc này, người con gái kia bắt đầu nhận ra khuôn mặt của Dũng. Thông qua nhật trình, cô cũng biết được anh trai mình đã bị sát hại

"Nè khoan đã, chúng tôi được Tổ chức cử tới đây" Minh lên tiếng

"Lấy gì làm bằng chứng" Cô gái ấy lại lên tiếng

"Tôi tới tìm đồ"

"Ồ đây không có đồ" Cô gái trả lời

"Những có con voi lớn không?" Nhật Minh trả lời

"Chỉ có con hổ sừ triệt hạ con voi tàn bạo" Cô gái trả lời. Sau đó, cô nhanh chóng làm bộ dạng nghiêm túc, nhìn hai họ lên tiếng

"Chào hai đồng chí, tôi là Nguyễn Thị Bảo Trúc, thường gọi là Ba Trúc. Nếu hai đồng chí không phiền thì tôi có việc ra ngoài một lát"

Sau đó, trong khi Trúc đi ra ngoài, Dũng và Minh ngồi trong nhà dưới sự giám sát của đám nhóc.

Lúc này, một đứa bé chạy vào:

"Mấy chú ơi. Tụi cháu là học trò của cô trúc. Cha mẹ của bọn cháu bị tụi Mỹ Ngụy giết hết rồi. Cô Trúc nhận nuôi chúng cháu, dạy chữ cho chúng cháu. Cô còn dạy toán lý hóa nữa. À mà, cô Trúc bận đi gánh nước nên lát nữa mới về"

Sau đó, một đứa trẻ khác lên tiếng

"Mấy chú biết anh Công hả?"

"Nè bọn anh đâu có già dữ vậy"

"À mà em tên gì? Em biết Nguyễn Thành Công hả"

"Dạ em tên Tùng. Còn về anh Công, em chỉ nghe cô Trúc nói. Cô tự hào về anh ấy lắm. Hồi đó, anh ấy được ra ngoài Bắc học. Còn cô ở lại để bám đất giữ làng. Khi nghe tin anh theo giặc, cô buồn lắm nhưng sau đó, cô bình tĩnh trở lại. Cô nói cô tin anh. Từ ngày anh chết, cô vẫn chuẩn bị cơm với rau muối đợi anh về như thể anh còn sống vậy" Đứa nhỏ kể chuyện hay tới mức làm cả Minh và Dũng cũng phải cuốn hút theo.

Đột nhiên, giọng của Trúc vang lên.

"Tụi em ra ngoài đi. Cô với mấy anh đây có chuyện muốn nói" Ngay khi Trúc vừa lên tiếng. Đám trẻ đã rời khỏi một cách có trật tự"

Sau khi đám trẻ đi khỏi, cuộc trò chuyện giữa ba người mới thực sự bắt đầu

"Mà rốt cuộc là cậu có giết anh hai tôi không?" Trúc hỏi. Thực sự, cái cô quan tâm nhất là liệu anh mình đã phản bội cách mạng hay đang nằm vùng trong lòng địch

"Thực ra thì người đó có thể là tôi" Minh chậm rãi trả lời. Bản thân cậu cũng rất băn khoăn về vấn đề này. Nếu Nguyễn Thành Công là kẻ phản bội thì có thể chính cậu là người theo lệnh của Tổ chức để giết anh ta hoặc nếu anh ta thực sự là gián điệp vậy thì cậu chính là Việt gian phản động.

Bỗng nhiên, từ phía xa có một tiếng la lớn. Thấy vậy, cả Nhật Minh và Mạnh Dũng liền chạy tới. Tại đó, đám trẻ đang nằm trên đất. Khuôn mặt trắng bệch, không còn chút máu vì sợ hãi.

"Phong cảnh Bến Tre cũng không tệ nhì. Mà các người không định cảm ơn ta vì đã giúp các người à?" Một giọng nói kinh dị xen lẫn quen thuộc vang lên.

"Thuồng Luồng Tinh" Nhật Minh lên tiếng.

"Ta nghe nói người đang tìm quyển bí kiếp tu luyện của do Nguyễn Thành Công viết thì phải?" Thuồng Luồng Tinh

Ngừng một chút, hắn lại nói

"Mà hình như cô bé xinh đẹp đây biết quyền sách ở đâu thì phải" Khi hắn lên tiếng, ánh mắt đáng sợ của tên yêu quái nhìn về phía Bảo Trúc.

"Ta không thể bàn giao nó cho mi" Bảo Trúc lớn tiếng.

"Có lẽ vậy" Hắn nói

Ngay khi Thường Luồng Tinh vừa nói xong, lá cờ ba sọc của Việt Nam Cộng hòa bỗng dưng xuất hiện. Sau đó, nó nhanh chóng bao quanh lấy cậu bé. Ngay lập tức, cậu cảm thấy cả người khó thở, đau đớn không tả xiết. Thấy thế, Bảo Trúc nhanh chóng chạy tới nhưng bị Nhật Minh giữ lại

"Đừng ngốc như vậy" Cậu lên tiếng

Câu nói này làm cô nhớ tới anh hai mình cũng thường hai nào với mình như vậy

"Sao anh biết câu đó của anh hai tôi?" Cô lên tiếng.

"Tôi cũng không biết nữa" Nhật Minh trả lời. Thực sự, từ khi gặp Bảo Trúc, cậu có cảm giác thân quen tới mức kì lạ. Cứ như là gặp lại người thân ruột thịt vậy.

Trong lúc này, đứa bé kia đã bị biến thành một sinh vật có một con mắt lớn màu vàng với những vòng tròn màu đỏ. Khắp người nó toàn là gai nhọn với hàng loạt xúc tu mọc ra từ khắp nơi. Cũng như con mắt, toàn thân nó đều là màu vàng với những viền màu đỏ.

"Ma Bình?" Dừng nghi hoặc.

"Đây không phải là Ma Bình mà là Chóc ba sọc. Bình thường chúng có hình dạng tương tự như là cờ Việt Nam Cộng hòa hay nói một cách khác, chúng chính là nguồn gốc của lá cờ ba sọc đỏ. Là một chủng loài hung bạo, thích săn mồi và tàn phá ở vô số hành tinh. Tuy không phải là mạnh nhất, nhưng lại khá được việc ở trên hành tinh này"

"Đừng có nói nhảm với ta. Biến thân" Nhật Minh hai bàn tay nắm chặt lại, nhanh chóng cho lọ linh hồn vào trong thất lung.

Lúc này một loạt các hình ảnh của các anh hùng liệt sĩ đã chiến đấu trong suốt bốn ngàn năm qua bỗng hiện lên. Tiếp đó, là cờ của Mặt trận Dân tộc Giải phóng miền Nam Việt Nam xuất hiện, bao quanh người Nhật Minh. Cùng lúc đó một âm thanh vang lên:

"ĐỘI TRƯỞNG VIỆT NAM, SỨC MẠNH THỜI ĐẠI HỒ CHÍ MINH, GIÁNG LÂM."

Sau đó một chiến binh bọc giáp toàn thân, nửa bên xanh, nửa bên đỏ, có ngôi sao vàng, xuất hiện như một vị thần ánh sáng trong truyền thuyết, thần thoại.

Vừa biến thân xong, Nhật Minh xông vào đánh nhau với Thường Luồng Tinh. Mỗi khi trường đao của cậu và kiếm của hắn va chạm, một loạt các âm thanh như sấm chớp vang lên.

"Thôi ta chỉ kiểm tra sức mạnh của ngươi thôi. Mà hình như bọn chúng đang gặp nguy hiểm kia.

Lúc này, con Chóc ba sọc bắn hàng loạt những cọc nhọn có màu vàng với ba sọc đỏ. Kích thước của mỗi cái cọc không thua vì viên đạn pháo. Tuy nhiên khi vừa di chuyển tới mục tiêu, một cái mai rùa khổng lồ xuất hiện chặn lại tất cả đòn tấn công

"Rùa" Dừng la lớn.

"Ăn nói hỗn hào quá. Phải gọi là Tiểu Kim Quy, nghe chưa" Tiểu Kim Quy lên tiếng

"Xem ra phải dừng lại sức mạnh của Phùng Hưng rồi" Nhật Minh lên tiếng.

Vừa nói, Nhật Minh lấy lọ linh hồn của mình ra, cho lọ linh hồn của Phùng Hưng cùng hai anh em vào

Ngay sau đó, một loạt ánh sáng bao quanh lấy Đội trưởng Việt Nam. Sau đó, ba vòng tròn lần lượt xuất hiện, xếp chồng lên nhau. Tiếp đó, một âm thanh vang lên

"PHÙNG HƯNG, ANH HÙNG ĐÁ HỒ. CÙNG ANH EM ĐÁNH ĐUÔI QUÂN ĐUÔNG. GIÁNG LÂM"

Lúc này, một anh hùng trong bộ giáp vàng sáng chói, một khuôn mặt như hổ xuất hiện. Trên hai cánh tay của anh, hai bộ móng dài như nanh vuốt thú dữ đang chuẩn bị cào xé con mồi.

Sau đó, hai bên lao vào với tốc độ như hai chiếc máy bay chiến đấu. Khi Nhật Minh cào vào bụng của con Chóc ba sọc, ba tia chớp, tương ứng với ba cái móng vuốt sáng lên, như sấm chớp. Dòng máu màu đen của con Chóc ba sọc cũng tuôn ra như suối. Tiếp đó, cậu đâm con Chóc ba sọc một quả đấm như đạn pháo vào thẳng con quái vật. Tức giận, nó định đâm cậu một cú tương tự nhưng Nhật Minh né được với tốc độ sấm chớp. Đồng thời, cậu dùng móng vuốt cào con quái một đòn chí tử, với sức mạnh bằng cả mấy chiếc xe tăng hạng nặng. Sau nữa, cậu ném con quái đi như thể nó chỉ là một hòn đá nhỏ. Cát bụi cũng theo đó bốc lên mù mịt.

(1) Nguyễn Ngọc Thăng (1798 - 1866) là một võ tướng nhà Nguyễn, thuộc thế hệ tham gia chiến đấu chống Pháp đầu tiên của Bến Tre và Nam Kỳ. Do ông từng giữ chức Lãnh binh, nên dân gian vẫn thường gọi ông là Lãnh binh Thăng

(2) Mù u (danh pháp hai phần: Calophyllum inophyllum) là một cây xanh thuộc họ Cồng (Calophyllaceae), (trước đây coi là thuộc phân họ Kielmeyeroideae của họ Clusiaceae) mọc ở Đông Phi, bờ biển nam Ấn Độ đến Malesia và Úc.

(3) Lãnh binh Thăng thường dùng mù u làm cho quân Pháp ngã nhào rồi lấy đao ra chém

Bạn đang đọc truyện *Đội Trưởng Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Bị bắt cóc

Con đường đất ở thôn quê trở nên chật chội bởi chiếc xe thiết giáp M113 cùng một số xe chở lính đứng chắn. Trong lúc này, Bảo Trúc đứng đối diện với tên lính đang cầm khẩu M16.

"Nè em gái, em có thấy tên Việt Công nào qua đây không" Tên lính nói trong lúc ánh mắt của hắn tràn đầy dục vọng. Nếu không phải cả tiểu đội của hắn, bao gồm cả thằng sĩ quan chỉ huy đều để ý con nhỏ này, cộng với mấy vùng này Việt Cộng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào thì hắn đã làm chuyện cần làm lâu rồi.

"Dạ, hai người đó chạy đằng kia" Bảo Trúc đưa tay chỉ vào một chỗ đằng xa.

Trong khi đó, ở ngoài kia, đám lính tay chân của thằng kia đang rượt đuổi theo bầy heo. Thằng thì bắt bò, đứa thì tay ôm hai con gà. Với người dân quê, trâu, bò, gà, vịt là cả gia tài. Cướp đi chả khác gì lột từng miếng thịt trên người họ. Dù vậy, bọn họ chỉ có thể đứng nhìn đám thổ phi mang danh quân lính cướp hết không chừa một cái gì

"Nè, cướp xong rồi thì đi kiểm hai thằng kia với cái quyền sách gì đó nữa. Coi chừng Việt Công tới là chết hết giờ. Mẹ nó, tư dung có thằng Mỹ nào chạy vô hành thằng cha Tỉnh trưởng, rồi chả hành lại mình" Tên chỉ huy bực bội la lớn.

Sau khi hắn cùng đồng bọn đi khỏi, bỏ nặt làng xóm tan hoang. Bảo Trúc mới đi ra phía sau nhà

"Các đồng chí, đám lính đi rồi" Trúc nói

Lúc này, từ trong đồng rom, Minh và Dũng xuất hiện.

"Cám ơn đồng chí" Minh lên tiếng. Thực ra đám lính đó còn chưa đủ cho hai người gãi ngứa nhưng Nhật Minh và Mạnh Dũng tới Bến Tre không phải để đánh nhau.

"Không có gì. Mà tên yêu quái đó nói thật không. Anh hai đã phản bội cách mạng?" Bảo Trúc hỏi. Ánh mắt có chút ưu buồn

.....

Hôm nay, thời tiết tương đối tốt. Do đó, màu vàng của Dinh tỉnh Trưởng Kiến Hòa* trở nên nổi bật. Xung quanh nó, những hàng cây như những bộ y phục tô điểm thêm nét đẹp cho dinh. Đồng thời, những cánh cửa một xanh da trời như những món trang sức tô điểm cho người phụ nữ.

Trong khi đó, ở bên trong dinh, viên tỉnh trưởng đang cuối đầu không thể thấp hơn khi nói chuyện với Robert. Từ sau bài học của anh em nhà họ Ngô**, phần lớn sĩ quan, viên chức Việt Nam Cộng hòa đều cẩn thận hơn khi nói chuyện với người Mỹ.

"Ngài không cần lo quá, tôi đã lệnh cho đám lính tìm khắp nơi. Tăng cường cảnh giác"

"Nhớ kỹ, khi phát hiện được bọn chúng phải báo ngay cho tôi, không được hành động tùy tiện"

Sau đó, Robert bước vào căn phòng dành cho cố vấn Mỹ ở Bến Tre. Như hắn đã dặn, không ai bước vào nếu không được phép của hắn.

"Tại sao ngài lại để hắn tới Kiến Hòa" Robert lên tiếng

Lúc này, Thuồng Luồng Tỉnh xuất hiện từ hư không.

"Bí kiếp tu luyện là thứ tổng hợp tất cả tuyệt kỹ của Long tộc cùng các giống loài khác. Có nó, việc xây dựng một đội quân siêu nhân của ngài sẽ tiến thêm một bước dài"

.....

Bên đêm, ở dưới quê vắng lặng hẳn. Người dân thường ngủ sớm để mai còn kịp ra đồng làm việc. Dù hôm nay họ đã mất hết tất cả tài sản, những người nông dân Việt Nam vẫn luôn kiên cường, tin vào một ngày mai tươi sáng. Ngoài ra, trước 9 chín giờ tối, nếu có bất kỳ ai xuất hiện ngoài đường đều bị bắn chết không cần hỏi. Dù cha mẹ bị bệnh sắp chết cần đi tìm thầy thuốc hay có chuyện gấp tới mức nào thì cũng không được ra ngoài. Cũng vì lẽ

đó, Nhật Minh và Mạnh Dũng đều phải ở trong nhà của Bảo Trúc

"Vậy cậu không giết anh hai tôi?" Trúc nói khi nhìn vào Dũng.

"Và đồng chí có thể đã làm việc nó theo lệnh của Tổ chức" Nhìn Minh, Bảo Trúc lên tiếng.

"Thực ra, chuyện này tôi cũng không chắc. Vì đồng chí Sơn cũng không hề nói gì về chuyện này. Theo tôi đoán không lắm, có thể không ai biết được câu ta thực sự theo phe nào. Mà cô có thể cho tôi biết về anh hai của mình được không?"

"Anh ấy là người tin vào khoa học. Dù biết sự tồn tại của những thứ siêu nhiên, anh ấy tin đó chỉ là những gì mà khoa học chưa khám phá ra được. Anh ấy nghĩ Long tộc chính là nền văn minh tân tiến tồn tại trước loài người. Đồng thời, anh ấy cũng cực kì tức giận khi sức mạnh của khoa học lại bị siêu cường như Hoa Kỳ sử dụng để giết hại người dân vô tội. Anh ấy luôn muốn làm cho Việt Nam trở thành quốc gia mạnh nhất trên Trái Đất"

Sau đó, Bảo Trúc cũng kể cho hai người nghe về câu chuyện gia đình của họ như một người mẹ kể con nghe. Cha của họ Nguyễn Quý Tấn, một nhà khoa học thiên tài. Trong những năm thế chiến thứ hai, ông được Thất Sơn Phái đưa đi hoạt động ở châu Âu, tham gia tổ chức phù thủy. Chính ông đã tham gia đánh tan tổ chức ma quỷ của Phát xít Đức. Sau chiến tranh, bất chấp lời đề nghị từ các cường quốc, ông đã về đất nước mình, trở thành cán bộ của Việt Minh. Trong cuộc hộ tống tướng Nguyễn Bình*** vào Nam, ông đã gặp tình yêu của cuộc đời mình, Đinh Thị Ánh Hoa. Sau đó, tới đầu năm 1953, ông cùng với người đồng chí Dương Thanh Giang ra đi theo sự sắp xếp của Tổ chức. Trước khi đi, ông vẫn nhớ về người vợ đang mang trong mình đứa con thứ hai cùng đứa con trai vừa mới ba tuổi. Sau đó, cậu con trai đã quen thêm ba người bạn nữa là Dũng, Vân và Hạ. Những tướng Điện Biên Phủ thắng lợi, Việt Nam được độc lập nhưng Mỹ Diệm phá hoại tổng tuyển cử, lê máy chém khắp miền Nam, giết hai vô số người, trong đó có mẹ của hai đứa trẻ. Dù chịu bao đau thương, hai đứa trẻ vẫn tìm cách trưởng thành. Dù hoàn cảnh thiếu thốn, hai đứa bé vẫn thể hiện phẩm chất của thiên tài. Sau đó, đứa bé trai được chọn đi ngược đường Trường Sơn ra ngoài Bắc để học cao hơn.

"Tình yêu của anh ấy với Tổ quốc này chưa bao giờ là giả. Chỉ là thi thoảng có một chút cực đoan. Có lẽ một thế lực nào đó đang lợi dụng anh ấy" Trúc lên tiếng.

"Lý do mà chúng tôi tới tìm đồng chí là vì tôi biết đồng chí biết tung tích của một quyển sách mà Nguyễn Thành Công đã viết. Không biết chừng chúng ta có thể biết được anh ta là phản động hay trung kiên" Nhật Minh nói một cách chậm rãi.

"Mà nè, không biết chừng chúng ta biết nhau đó. Anh cũng tên Dũng nè" Dũng nói. Mà thật sự đúng là lúc nhỏ cậu có quen một đám nhóc tên Công, Hạ và Vân.

Bất ngờ, bụng của Nhật Minh và Mạnh Dũng cũng kêu lên. Quả thật, cả ngày nay, họ chưa ăn gì. Do đó, Trúc đành nấu cơm cho họ:

"Xin lỗi chỉ có cơm với rau muống. Mong anh đừng chê" Bảo Trúc nói.

Với dân quê, mà thậm chí cả dân thành thị ở Việt Nam thì ăn cơm với thịt là một thứ sa si. Gần như tới ngày Tết, người ta mới là một nồi thịt kho hột vịt để cúng ông bà. Với họ, việc tổ chức một bữa thịt nướng ngoài trời kiểu phương Tây là ngoài sức tưởng tượng.

Khi cầm đũa bỏ vào miệng miếng rau muống luộc, trong lòng Nhật Minh dâng lên một cảm xúc khác lạ như một con sóng thần bất chợt xuất hiện nhưng bị một bức tường ngăn lại. Cảm giác này thực sự là Minh cảm thấy cực kì khó chịu.

"Không ngon hả?" Trúc lên tiếng hỏi. Thực sự, không hiểu sao cô lại thấy gã này có chút gì đó giống ông anh đã mất tích của mình.

"Không, ngon mà." Minh lên tiếng

"Nè, làm gì mà ăn dừ vậy cha nội" Dũng lên tiếng.

"Ông ăn ít hơn tôi chắc" Minh nói

"Ăn đi, nói nhiều quá" Tiểu Kim Quy lên tiếng.

"Thực ra, một tuần trước khi sự kiện Mậu Thân diễn ra, anh hai đã tới tìm tôi. Sau đó, anh ấy đã nói cho tôi biết nơi cất giấu quyển sách" Bảo Trúc nói. Ánh mắt có chút hồi tưởng.

Ngừng một hồi, cô lại nói. Ánh mắt cô nhìn thẳng vào hai người.

"Tuy nhiên, tôi muốn cùng với hai đồng chí tới nơi đó"

Sáng sớm hôm sau, dưới bầu trời trong xanh buổi sáng bị khuấy động bởi vô số chiếc máy bay trực thăng và máy bay chiến đấu, cùng những hàng dùi như vũ công điệu nghệ, một chiếc xe bò chậm chậm di chuyển. Sau đó, chiếc xe bò di chuyển tới một đồn bót của đám lính.

Trong khi đó, ở trong đồng rơm Dũng và Minh nằm co người lại chậm chậm trút ra từng hơi thở. Phía trong, mọi thứ tối đen như mực, một số tia sáng lọt vào trong cũng không đủ để nhìn rõ năm ngón tay.

"Nè, với thực lực của chúng ta mà phải trốn như vậy hả trời?" Dũng lên tiếng

"Vậy cậu muốn sao? Thổi bay quân đoàn IV của Ngụy (1)? Nói thật, tôi có cảm giác như có kẻ đang chơi chúng ta như con rối vậy. Giống như đi trong

bãi mìn, không cẩn thận là mất mạng ngay" Nhật Minh nói

"Thôi nói văng về đi cha nội. Thiết tình, tôi mà không nghỉ học sớm thì chưa chắc thua cậu đâu à nhà" Dũng nói

Đột nhiên, họ cảm thấy sốc nhẹ. Dù sau thì xe bò cũng không đi nhanh như xe hơi nên cũng không gây cảm giác khó chịu gì

Ở bên ngoài, một tên lính lại gần. Hắn uống nhiều rượu tới mức người ta có thể nghĩ thấy cả lít rượu trong từng hơi thở của hắn. Bộ đồ lính của hắn cũng chả còn ngay ngắn. Nếu không phải hắn đang cầm một khẩu M16 và cùng với quân phục, người ta còn nghĩ đây là một kẻ ăn không ngồi rồi hay một tên lưu manh chuyên hành nghề trộm cắp, cướp giật.

"Nè em gái, muốn qua trạm của tụi anh, một là trả tiền, con không thì..... chắc em hiểu rồi chứ?" Hắn nói. Đôi mắt ảm chứa dục vọng đen tối.

"Nếu con kia có tiền thì cho nó qua đi. Đừng có dính rắc rối không cần thiết" Tên lính còn lại nhắc nhở. Thực ra, hắn cũng chả tốt lành gì nhưng mà thời buổi đánh nhau lung tung như bây giờ, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. Quan cao chức lớn cũng phải hôn chân Mỹ. Làm lính canh trạm gác như hắn, không phải ra chiến trường, có tiền tiêu mà đám Việt Cộng cũng chả để ý cái bớt bé tí như thế này.

"Dạ em gửi anh" Nói rồi Trúc đưa một số tiền cho tên lính

Sau đó, đám lính ra hiệu, cho phép Bảo Trúc đi qua.

Ở trong đám rơm, Nhật Minh và Mạnh Dũng thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên, chiếc xe rung lắc dữ dội như thể có người không lồ nào đang chơi đùa với nó. Đồng thời, một tiếng kêu thất thanh vang lên.

"Các người mà còn không ra là ta đem con bé này đi thật đó" Thường Luồng Tinh lên tiếng.

"Đùa với mình sao? Biến thân" Nhật Minh lên tiếng.

Lúc này, Minh biến thành một chiến binh màu xanh dương được bao bọc bởi màu nâu của những cây cọc nhọn dưới lòng sông to như cây cột nhà. Cùng lúc một âm thanh vang lên

"NGÔ VƯƠNG, SÓNG XÔ BẠCH ĐĂNG GIANG, GIÁNG LÂM."

Lúc này, Thường Luồng Tinh vác Bảo Trúc bị ngắt xiết đi.

"Ba Trúc" Nhật Minh la lớn

Cậu định xông tới nhưng lại bị một đám ma binh cùng một con Chóc ba sọ chặn lại. Đồng thời, Thường Luồng Tinh cũng biến mất sau một đám sương mù dày đặc.

Một vài con xông lên tấn công Dũng nhưng cậu nhanh chóng né đòn. Đồng thời, cậu còn tung chưởng, đám bọn chúng bay đi xa.

Trong khi đó, Nhật Minh xông lên đánh sập lá cà với con Chóc ba sọ và đám Chó vàng ba sọc. Cậu cầm thanh kiếm xông vào chém. Mỗi khi cậu chém, một cây cọc nhọn xuất hiện từ hư không đâm xuyên qua kẻ địch. Giống như một trận bão khủng khiếp nhất, cậu đi tới đâu là kẻ địch ngã gục tới đó. Tiếp theo, cậu lần lượt nhảy lên không trung rồi lao xuống như hàng chục viên đạn đại bác, mang theo một số cọc nhọn khổng lồ, tiêu diệt hoàn toàn quân địch. Cứ như thế, đám Chó vàng ba sọc như đám thú lọt vào bẫy của thợ săn, lần lượt bị tiêu diệt hoàn toàn.

"Đến lúc dùng lại sức mạnh của Nguyễn Ngọc Thăng rồi" Nhật Minh lên tiếng

Từ trên cao, một số trái dưa và mù u kết hợp lại. Sau đó, chúng tách ra thành nhiều phần khác nhau, bao vào người Nhật Minh, tạo thành bộ giáp.

"LÃNH BINH THĂNG. DÙNG MÙ U ĐÁNH GIẶC TÂY. BẢO VỆ QUÊ HƯƠNG XỨ SỞ. GIANG LÂM" Một âm thanh vang lên.

Lúc này, một chiến binh tay phải là một ngọn dưa, tay trái là một chùm mù u xuất hiện. Sau đó, Nhật Minh lao vào đánh sập lá cà một lần nữa với đám Chó vàng ba sọc còn lại. Mỗi khi cậu chém, một loạt trái dưa cùng mù u lao tới như tên lửa, tấn công phủ đầu kẻ địch. Sau cùng, từng cột lửa màu xanh bốc lên cao vút.

Lúc này, con Chóc ba sọ bắt đầu tham chiến khi đồng loại của nó bị tiêu diệt gần hết. Ban đầu, nó lao tới như một chiếc xe tăng hạng nặng. Về phần mình, Nhật Minh nhảy lên một trái dưa. Sau đó, cậu bay ra phía sau con quái. Tức giận, nó lại lao tới tấn công cậu. Tuy nhiên, cậu lại nhảy ra phía sau nó một lần nữa. Tiếp đó, cậu cầm trường đao chém trực tiếp vào con quái vật. Lúc này, những sọc đỏ trên người con quái như những con đĩa bỏ lên người cậu, làm Nhật Minh phải lùi lại. Sau đó, con quái lại định tung chiêu cũ. Cũng may, Nhật Minh tìm cách né đòn. Sau đó cậu chém con Chóc ba sọ một nhát. Đồng tử, hàng loạt trái dưa và mù u bay ra như máy bay chiến đấu. Trước hàng loạt những cú chém như trời giáng, con quái đành ngã gục.

"Đòn kết liễu" Nhật Minh lên tiếng.

Lúc này, chân của cậu bỗng nhiên sáng rực và được bao quanh bởi một đám mù u cùng trái dưa. Sau đó, con Chóc ba sọ bị bao vây trong một con lốc xoáy gồm dưa và mù u. Lúc này, Đội trưởng Việt Nam lao vào tấn công, nhanh gấp trăm lần một chiếc máy bay. Sau đó, một cột lửa bốc lên

Lúc này, một số người bộ đội xuất hiện:

.....

"Các người là ai?" Trúc lên tiếng.

Ngừng một lúc, cậu lại lên tiếng

"Tôi không hiểu ông nói gì?" Trúc nhìn vào Robert rồi trả lời.

"Vậy ông nghĩ là tôi" Trúc nói với thái độ bình tĩnh.

"Chết đầu cho tổ quốc mình sao mà tiếc được" Bảo Trúc lên tiếng. Ánh mắt của cô như hai ngọn núi to lớn, xem thường con bão dữ.

"Thưa ngài, để tôi làm thử" Thiếu Văn Hoa lên tiếng.

Sau đó, Văn Hoa tiến lại gần cô gái trẻ

"Mày" Bảo Trúc nhìn trừng trừng vào Văn Hoa. Khuôn mặt lộ vẻ đơ độn khi bị lăng trì.

"Quyển sách đang ở đâu" Văn Hoa lên tiếng

"Nó đang ở gần chợ Giồng Trôm (2) " Bảo Trúc trả lời một cách khó khăn. Sau đó, cô ngắt xu.

Sau đó, Robert lên tiếng:

"Liên lạc với tên tinh trưởng Kiên Hòa, bảo hắn cho đóng cửa và phong tỏa chợ Giồng Trôm một ngày, xóa trí nhớ, cho Ma Bình nhập vào cô ta rồi thả ở vùng kiểm soát của Việt Cộng"

"Thả cô ta đi như vậy quá nguy hiểm" Văn Hoa lên tiếng.

"Dù sao ta với anh cô ta cũng từng hợp tác khá vui vẻ. Với lại, cuốn sách mới là thứ quan trọng nhất" Robert lên tiếng

~~~~~

* Nay là bảo tàng tỉnh Bến Tre

**** Ý chỉ đạo chính Ngô Đình Diệm.**

*** Nguyễn Bình (1906 - 1951) là Trung tướng đầu tiên của Quân đội Nhân dân Việt Nam, lãnh đạo quân dân miền Nam Việt Nam kháng chiến chống Pháp.

(1) Quân đoàn IV là một đơn vị cấp Quân đoàn, được tổ chức hỗn hợp gồm cả Hải - Lục - Không quân, là một trong bốn quân đoàn chủ lực của Quân lực Việt Nam Cộng hòa và là Quân đoàn được thành lập sau cùng. Đây là Quân đoàn có nhiệm vụ kiểm soát địa bàn gồm các tỉnh thuộc khu vực Đồng bằng sông Cửu Long.

(2) Huyện Giồng Trôm là một huyện thuộc Tỉnh Bến Tre, có diện tích tự nhiên 31.142 ha. Thời Ngụy được gọi là quận Giồng Trôm là phân cấp thời VHCH là tỉnh, quận, xã, ấp.

Bạn đang đọc truyện *Đội Trưởng Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bí kiếp tu luyện

Bến Cồn Tra và Cồn Lợi, vùng kiểm soát của quân Giải phóng

Buổi sáng, mặt trời vừa mới mọc giống như quả trứng gà. Trên những con sóng đang xô đẩy nhau như một đoàn múa lân, những người ngư dân trong những con thuyền thúng đang đánh bắt cá. Nhìn yên tĩnh và nên thơ như vậy nhưng nơi đây là địa điểm tiếp nhận của tuyến đường Hồ Chí Minh trên biển*. Bên cạnh nó, tại nơi đây, ẩn khuất trong rừng dừa năm trên bãi biển, trong một ngôi nhà nhỏ làm bằng lá, được xây dựng một cách đơn sơ, người người cách mạng trong bộ áo nâu và chiếc khăn rằn Nam Bộ đang họp để bàn những vấn đề quan trọng. Trong số những người này, có Lê Văn Sơn, Trần Nhật Minh và Hà Mạnh Dũng.

"Các đồng chí, hiện tại có khả năng rất lớn đồng chí Trúc đang bị địch bắt giữ. Theo những lời mà đồng chí Minh và đồng chí Dũng đã trình bày, kẻ bắt cóc đồng chí Trúc chính là Thường Luồng Tinh. Với bản lĩnh chính trị vững vàng, tôi tin đồng chí ấy sẽ không phản bội lại cách mạng. Tuy nhiên, kẻ địch mà chúng ta đang đối phó không phải là con người mà là tên yêu quái đã sống ngàn năm. Do đó, mọi việc phải chuẩn bị kỹ càng. Sẵn sàng cho mọi tình huống" Lê Văn Sơn lên tiếng mở đầu cuộc họp.

"Vậy thì tung tích của quyền bí kiếp cũng coi như mất tích luôn à" Dũng nói. Lúc này, Nhật Minh đột nhiên thọc cù chỗ cậu một cái

"Tôi nghĩ nếu đồng chí Bảo Trúc bị biến thành Ma Bình là tình huống lạc quan nhất mà ta hi vọng hiện giờ, như các đồng chí đã biết, địch có nhiều thủ đoạn để đối phó với ta. Nếu địch giết hại đồng chí Trúc thì công sức của chúng ta coi như uống phở" Nhật Minh lên tiếng. Khi cậu nói, mọi người đều gật đầu cho là phải

Bất ngờ, bên ngoài vang lên nhiều tiếng động như máy bay đang ném bom nhưng lại không giống. Với những người tu đạo như Minh, cậu biết rõ đó ra gì. Lúc này, một người bộ đội chạy vào

"Báo cáo, có sinh vật di thường đang tấn công căn cứ của ta. Hết" Người lính trẻ lên tiếng.

"Hi vọng đó là đồng chí Trúc" Nhật Minh tự nói với mình.

Bên ngoài, một con quái vật toàn thân màu đen, đan xen những màu vàng nhạt, trên mặt có hàng trăm cái lỗ nhỏ. Từ bên trong những cái lỗ đó, tiếng kêu ghê rợn phát ra. Nhìn kỹ, nó như một cái đầu gắn thêm tay và chân. Đặc biệt, trên ngực nó còn có hai chữ "Triệu Đà", viết bằng tiếng Hán

"Triệu Đà, làm sao ngươi lại ở đây?" Nhật Minh không tin vào mắt mình. Dù có một chút khác biệt nhưng cậu khẳng định, đây chính là Triệu Đà.

Đồng thời cậu cảm thấy của mình bắn liên tiếp vào con quái vật.

"Tới mấy lần thì đánh mấy lần" Mạnh Dũng vừa nói vừa xông tới.

"Cậu cầm cây trường đao của tôi khi nào vậy?" Minh lên tiếng.

Không thèm trả lời, Dũng cầm trường đao chém vào tên Ma Bình. Không may thay, hấn nhanh chóng đỡ được, còn dùng một tay nắm lấy cậu bay đi xa.

"Không thể nào. Hấn đã mạnh hơn rồi" Dũng lên tiếng.

"Ta hiện giờ đang ở giữa mức Luyện Khí Hồn và Pháp sĩ. Tiểu tử, chịu chết đi" Triệu Đà lên tiếng.

"Nhảm nhí" Dũng lên tiếng. Đồng thời, cậu dùng đao chém vào con quái vật.

"Để xem mấy cái lọ linh hồn kiếm được ở mặt thất dưới ngân hàng Quốc gia Việt Nam. Mà không biết chọn cái nào bây giờ

"Chọn cái gì thì chọn lẹ đi cha nội" Dũng vội nói xong, cậu bị ăn một quả đấm của Triệu Đà.

"Từ ý nhào vô cho bị ăn đấm rồi nói người ta là sao?" Tiểu Kim Quy lên tiếng.

"Được rồi Tiểu Kim Quy. Vậy thì sử dụng sức mạnh của Đinh Tiên Hoàng**vậy" Nhật Minh lên tiếng.

Sau đó, cậu lấy lọ linh hồn có hình một đứa bé cười tươi, cầm cờ lao bỏ vào khe trên thất lưng rồi hô lớn.

"Biến thân"

Từ trong hư không, một con trâu, một con rái cá***, và hàng chục ngọn cờ lao xuất hiện. Tất cả kết hợp lại tạo thành một chiến binh sử dụng sức mạnh của Đỉnh Tiên Hoàng đế.

"ĐỈNH TIÊN HOÀNG ĐẾ. CẬU BÉ CHẤN TRÂU. ANH HÙNG DẸP LOẠN 12 SỨ QUÂN. GIÁNG LÂM" Một âm thanh vang lên.

Một chiến binh có hình con rái cá trên ngực. Trên lưng cậu có một ngọn cờ lao cùng một cái đầu trâu. Ngay khi vừa hoàn thành bộ giáp, Nhật Minh liền tung một cước vào Ma Bình. Tên Ma Bình liền bay vào một rừng dừa gần đó. Những cây dừa vì cú va chạm mà ngã rạp xuống. Sau đó, hai bên làm tức xông vào nhau như hai sư đoàn xe tăng. Khi tới gần, Nhật Minh tung nhưng cú đấm chết người. Mỗi khi cậu đấm, một con trâu xuất hiện, lao vào kẻ thù. Sau đó, cậu tung một cước, mạnh như một đàn voi vào tên Ma Bình. Sau đó, cậu tiếp tục đấm vào kẻ địch. Nhưng tia chớp xuất hiện như pháo đêm giao thừa. Sau đó, Minh lấy ra một khẩu súng hình con trâu, bắn ra hàng loạt ngọn cờ lao cùng con rái cá về phía kẻ địch. Mỗi viên đạn không thua một quả tên lửa. Trước đòn tấn công liên tục, Triệu Đà đành ngã dẫy trên mặt đất.

"Đòn kết thúc" Nhật Minh lên tiếng.

Sau đó, một ngọn cờ lao khổng lồ như một bầy voi xuất hiện, đâm xuyên qua người của Triệu Đà. Sau đó, Nhật Minh nhảy lên cao mấy chục mét. Tiếp theo, cậu lao về phía con quái. Người ta có thể nhìn thấy bóng mờ của một con trâu cực lớn đang lao xuống như hàng chục chiếc xe tăng. Sau đó, một cột lửa màu xanh cao như núi bốc lên. Mặt đất chấn động.

Ngất Minh cảm lo linh hồn thu lại linh hồn của Triệu Đà. Trong đám cháy, Bảo Trúc nằm bất tỉnh. Khuôn mặt trắng bệch.

"Cô không sao chứ, đồng chí Trúc" Dũng và Minh lên tiếng. Về mặt vô cùng lo lắng.

"Tôi vô chiến khu khi nào vậy" Bảo Trúc mở mắt ra. Sau đó, cô chậm rãi lên tiếng.

"Đồng chí không nhớ sao. Đồng chí đã bị Thuồng Luồng Tinh bắt cóc" Nhật Minh lên tiếng.

"Cái đó thì tôi nhớ nhưng phần còn lại quá mơ hồ. Xin lỗi vì đã làm phiền các đồng chí" Bảo Trúc lên tiếng

"Để tôi đưa đồng chí vào trong nghỉ ngơi" Nhật Minh lên tiếng.

"Khoan đã. Mặt dù không nhớ gì nhưng có lẽ tôi đã tiết lộ sai nơi cất giấu quyền sách cho kẻ thù rồi" Trúc nói

"Ý của cô là gì" Dũng nhíu mày, tỏ vẻ không hiểu.

.....

Hôm nay, khu chợ Giồng Trôm vắng lặng như bãi tha ma. Nguyên nhân chính cũng vì tay tinh trưởng đột nhiên ra lệnh giới nghiêm để sĩ quan quân đội Mỹ, Robert Jones điều tra chuyện gì đó. Còn người Mỹ đang làm chuyện gì thì tay tinh trưởng còn không biết nữa là người dân thường

Lúc này, Robert đang đứng giữa một khu đất bị xói tung lên. Sau một lúc tìm kiếm, đám lính bắt đầu đào được một chiếc hộp bằng gỗ. Nhìn có chút cũ kĩ nhưng lại không giống đồ cổ, được khóa cẩn thận. Sau đó, đám lính phá khóa lấy ra một quyển sách đề bốn chữ "Bí kiếp tu luyện". Sau đó, khi nó được mở ra thì kết quả lại không như mong đợi.

"Xin lỗi. Các người bị lừa rồi" Dòng chữ ghi vòn ven trên quyển sách trắng tinh.

"Là giả" Robert nói một cách tức giận

Lúc này, một giọng nói vang lên trong đầu Robert

"Nếu người nghĩ con bé đó sẽ giao ra quyển sách chỉ vì bị đe dọa thì đúng là quá ngây thơ rồi đó. Chuyện người liên lạc với Thiên Ý Phái, cho Thủy quái tập kích Trần Nhật Minh và Hà Mạnh Dũng tưởng ta không biết hay sao. Kiên nhẫn một chút đi. Từ nay về sau, đừng làm trái ý ta nữa"

"Đừng nói nhảm, người có biết quyển sách ở đâu không" Robert lên tiếng.

"Muốn biết thì ta chỉ cho mà biết"

.....

Khu vực gần dinh quận trưởng Giồng Trôm

"Nè mà có chắc là ở chỗ này không vậy? Chôn chỗ nào không chôn lại chôn xác ngay dinh quận trưởng Giồng Trôm hả trời?" Dũng lên tiếng than thở.

"Chỗ đó hình như được phong ấn bằng phép thuật. Để tôi thử phá giải xem sau" Nhật Minh lên tiếng. Sau đó, cậu lấy thanh trường đao của mình đâm xuống mặt đất. Sau đó, mọi thứ sáng lên trong phút chốc.

Tiếp theo, Nhật Minh cảm thấy như tầm nhìn của mình bị hút xuống, sàn gạch phía dưới chân đột ngột vỡ nát kéo cô xuống bóng tối sâu hun hút bên dưới. Bất ngờ, Mạnh Dũng xoay người lại đưa tay bắt lấy đôi tay đang quơ quào của cô rồi cũng bị sàn gạch đá vỡ nát lôi tuột xuống, tiếng thét của cả hai lẫn sâu trong tiếng đổ vỡ ầm ầm vang dội.

Sau đó, cả hai phát hiện ra mình đang ở trong một căn hầm lớn.

"Chỗ nào đây trời" Dũng hỏi

"Nếu tôi đoán không lầm thì đây từng là nơi tu luyện của đệ tử phái Thất Sơn vốn đã bị lãng quên từ lâu"

"Mà nè, rốt cuộc thì phái Thất Sơn là như thế nào" Dũng hỏi

"Thất Sơn phái vốn liên quan trực tiếp tới thất sát kì ngọc mà Lạc Long Quân từng dùng để chống lại Ma Tộc, cũng có thể nói đây là lực lượng lưu giữ sức mạnh của Long Tộc trên hành tinh này"

"Sau cậu không nói sớm"

"Sau khi nghe chuyện về Lạc Long Quân ở Củ Chi tôi mới tiến hành tìm hiểu sâu hơn thôi" Nhật Minh giải thích.

Sau một hồi nói chuyện, cả hai gặp một hốc tường lớn, bên trong là một giá sách bằng gỗ gần như đã mục nát vì mối và ẩm mốc, phía bên trên đặt một cuốn sách kiểu cổ, vỏ ngoài chạm khắc bằng bạc vẫn hiện lên nét tinh xảo. Nhật Minh đưa tay đón lấy cuốn sách khẽ thổi đi lớp bụi dày bám dính trên đó. Lớp bụi không nhiều. Rõ ràng là nó chỉ mới được bỏ ở đây mấy năm trước

Nhìn bên ngoài, cuốn sách khá nặng với lớp vỏ ngoài kim loại, bên trên khắc hoa văn tỉ mỉ và dòng chữ uốn lượn đẹp đẽ khá lớn, đủ để anh đọc rõ.

"Bí kiếp tu luyện"

Bất ngờ, một giọng nói quen thuộc vang lên

"Vây ra là nó ở đây"

Ngay sau đó, cuốn sách bất ngờ bay khỏi tay của Minh. Tiếp theo, hai người bị đá một cú trời giáng không thua chục trái lưu đạn cùng phát nổ.

Sau đó, Thường Luồng Tinh cùng Dũng và Minh xuất hiện trên mặt đất.

"Cám ơn các người đã phá phong ấn rồi đào nó lên giúp ta nhé." Hấn nói với vẻ đắc ý

"Cái tên yêu quái nhà ngươi" Dũng, như một con trẩu mộng bị đốt lửa ở đuôi, lao thẳng tới Thường Luồng Tinh

"Cái tên ngốc này. Thường Luồng Tinh là thứ để người đánh nhau sao hả" Tiểu Kim Quy nói.

"Tôi không cần biết" Dũng lên tiếng. Vừa nói xong, cậu bị tên yêu quái tung một chưởng bay ra xa.

"Biến thân" Nhật Minh lên tiếng. Cậu bỏ lọ linh hồn của Cao Lỗ vào khe trên thất lưng rồi lao vào chiến đấu

"NGÔ VƯƠNG, SÓNG XÔ BẠCH ĐĂNG GIANG, GIÁNG LÂM."

Sau đó, hai bên như hai bầy voi đang trong cơn giận dữ, lao vào giao chiến ác liệt

Ở một góc khuất, Robert chạy tới, dùng lọ linh hồn của Dơi Tinh để chiến đấu. Từ phía sau của Nhật Minh, Robert xông lên đánh đầu ác liệt. Mỗi cú đâm như vai chục con voi cùng xông lên.

"Dơi Tinh" Nhật Minh nói

"Hôm nay hai người phải bỏ mạng tại đây" Robert trong hìn dạng Dơi Tinh lên tiếng.

Trong khi đó, Dũng đang giao chiến ác liệt với Thường Luồng Tinh, ít ra là cậu nghĩ vậy. Về phần mình, Thường Luồng Tinh dường như đang chơi đùa với cậu. Hấn liên tục né những cú đâm cực mạnh của cậu. Thực ra, nếu đó là người thường thì đã tan xương nát thịt từ lâu nhưng đây lại là con yêu quái đã sống cả ngàn năm. Dù vậy, Dũng vẫn tiếp tục đâm nhưng những cú tấn công của cậu bị tên yêu quái chặn lại dễ dàng.

"Sắp đạt Luyện Khí Hồn rồi. Tuy nhiên, hình như vẫn còn vật cản nào đó thì phải. Người phải có gắng lên chứ" Thường Luồng Tinh lên tiếng.

Trong khi đó, Robert nhanh chóng tiếp cận lại gần Nhật Minh. Đồng thời, hấn tung ra những cú đâm mạnh như một đàn voi. Về phần mình, Nhật Minh nhảy ra phía sau của Robert để tìm cách kéo rộng khoảng cách. Nhận thấy điều đó, Robert dùng kiếm chém vào hư không. Khi hấn chém, một đàn dơi khổng lồ xuất hiện. Như một con thác lũ ủa về, chúng điên cuồng lao tới, tấn công Nhật Minh. May thay, Nhật Minh né đòn tấn công. Đồng thời, cậu bỏ lọ linh hồn của Ngô Quyền vào trong thất lưng.

"NGÔ VƯƠNG, SÓNG XÔ BẠCH ĐĂNG GIANG, GIÁNG LÂM." Một âm thanh vang lên

Sau đó, Nhật Minh lại lao vào giao chiến với Robert. Nhận thấy có chuyện không lành, hắn liền nhảy ra phía sau. Trong khi đó, Nhật Minh đâm một quả đâm vào hư không. Ngay lập tức, hàng trăm cọc nhọn lao tới như mấy chiếc máy bay chiến đấu. Thấy thế, Robert liền lấy kiếm ra đỡ. Mọi thứ cứ như hắn đang chống đỡ một quả núi vậy. Sau đó, Robert bị đâm bay đi xa một đoạn. Khói bụi mù mịt.

"Nếu nghĩ bao nhiêu đó mà hạ nổi ta thì đúng là quá ngu ngốc rồi đó" Trong đám khói bụi, Robert lên tiếng.

"Vậy thì dùng tiếp sức mạnh của lãnh binh thẳng vậy" Nhật Minh lên tiếng rồi bỏ lọ linh hồn của Nguyễn Ngọc Thăng vào thắt lưng.

Từ trên cao, một số trái dừa và mù u kết hợp lại. Sau đó, chúng tách ra thành nhiều phần khác nhau, bao vào người Nhật Minh, tạo thành bộ giáp.

"LÃNH BINH THĂNG. DÙNG MÙ U ĐÁNH GIẶC TÂY. BẢO VỆ QUÊ HUƠNG XỨ SỞ. GIANG LÂM" Một âm thanh vang lên.

Lúc này, một chiến binh tay phải là một ngọn dừa, tay trái là một chùm mù u xuất hiện. Ngay khi cậu sử dụng sức mạnh mới, Robert hàng trăm con dao tấn công cậu. Thấy vậy, cậu làm tức nhảy lên cao bay theo đường xoắn ốc. Từ trên bầu trời, hàng trăm trái dừa và trái mù u xuất hiện. Sau đó, tất cả cùng Nhật Minh giáng xuống đầu của Robert, như thiên thạch va chạm. Ngay lập tức, Robert lấy kiếm ra đỡ. Hai luồng năng lượng va chạm vào nhau làm mặt đất xung quanh bị chấn động mạnh. Sau đó, hai người văng ra xa, tạo hai vết dài trên đất như có người khổng lồ nào đó vừa nghịch phá. Tiếp theo sau, cả hai lại lao vào đánh nhau tiếp.

Về phía Dũng, cậu vẫn điên cuồng đâm vào Thường Luồng Tinh dù biết hắn chỉ xem mình như một món đồ chơi.

"Nè, quyển sách mà phái Thất Sơn đang tìm ở trong tay ta nè. Còn không mau tới lấy đi" Tên yêu quái lên tiếng như thể hắn dùng mồi để câu cá.

Dù biết như vậy nhưng Mạnh Dũng vẫn lao tới như một chiếc xe tăng và cậu đã thực sự lấy được nó

"Mình lấy được nó rồi" Mạnh Dũng la lớn

"Người nhanh quá. Ta phản ứng không kịp" Thường Luồng Tinh nói với thái độ của người cha dành cho đứa con nghịch ngợm. Dù biết nó quậy phá, vẫn mua quà cho nó.

"Mày làm cái trò gì vậy, tên yêu quái kia" Robert lên tiếng. Đồng thời, hắn lao tới như một đoàn tàu hỏa nhưng bị chặn lại do tay chân bị trói bởi hàng trăm con rắn.

"Còn đứng đó làm gì. Mau trốn đi" Thường Luồng Tinh lên tiếng.

Ngay sau đó, dù con nghĩ ngờ, Nhật Minh và Mạnh Dũng cũng làm tức trốn thoát. Một cột nước khổng lồ cùng với cọc nhọn bao quanh hai người. Sau đó, cả hai bay đi như một quả tên lửa.

Trong khi đó, dưới mặt đất, Robert đang nóng như núi lửa

"Người có mục đích gì. Mà dù sau thì bọn chúng chắc chắn sẽ trốn tới căn cứ nào đó của Việt Cộng ở đây. Đích thân ta sẽ tự tìm chúng" Robert nói

"Nè, cái chúng ta cần không phải là một quyển sách mà là một đội quân sử dụng công nghệ của Long tộc cổ đại. Nói cho người biết luôn, quyển sách đó được viết bằng Long ngữ Văn minh. Đó không chỉ là ngôn ngữ mà còn là cách Long tộc khai thác năng lượng từ vũ trụ. Mà tộc đã nghiên cứu cả triệu năm mà con chưa có kết quả. Cái đám nhà khoa học gì đó của người có thể làm được sau?" Thường Luồng Tinh nói.

"Vậy ý người là...." Robert bắt đầu bình tĩnh trở lại.

"Mượn khả năng của Trần Nhật Minh và phái Thất Sơn để nghiên cứu Long ngữ Văn minh. Chỉ cần một phần nhỏ của nó thôi cũng đủ để tạo ra một đội quân mạnh nhất hành tinh này rồi. Nếu vẫn không tin, người có thể tìm Cao Biền (1) để hỏi"

.....

Bến Cồn Tra và Cồn Lợi, vùng kiểm soát của quân Giải phóng

Buổi chiều, mặt trời giống như quả trứng gà đang nhuộm sắc cam cho vùng biển của mảnh đất xứ dừa. Những người dân bắt đầu chuẩn bị về nhà ngủ sau một ngày lao động vất vả. Những đứa trẻ cũng thôi rong chơi cùng đám bạn mà về cùng cha mẹ chúng. Những người bộ đội vẫn nắm chắc tay súng chuẩn bị cho trận càn của địch có thể xảy ra bất kì lúc nào.

Trong một gian nhà đơn sơ, Bảo Trúc đang ngồi trên bàn đối diện với Minh và Dũng

"Xem ra hay đồng chí đã tìm được quyển sách rồi" Bảo Trúc lên tiếng.

"Đúng vậy" Nhật Minh nói

"Mà cô không nhớ gì về chuyện bị bắt cóc sau?" Dũng hỏi.

"Không nhưng mà theo những gì mà phía giao liên vừa báo thì chắc chắn là bọn chúng đã mắc bẫy rồi nhưng tôi vẫn không biết mối quan hệ giữa người

"Thứ nhất, tôi muốn cảm ơn ngài lần trước đã điều đảm Thủy quái tấn công Trần Nhật Minh và Hà Mạnh Dũng. Ngoài ra, chắc ngài đã nghe nói chuyện Thường Luồng Tinh để cho lấy quyền "Bí kiếp tu luyện" chứ?" Robert lên tiếng.

"Ta đã nghe nói rồi. Về cơ bản, hần nói không sai đâu. Người của ta cũng ở bên trong phái Thất Sơn nên ngài không phải lo" Cao Biền lên tiếng

"Nếu ngài đã nói vậy thì ta không còn gì để nói" Robert lên tiếng

"Mà nè, nghe nói người định mở tiệc thì phải" Cao Biền lên tiếng.

"Chủ yếu để ăn mừng việc Campuchia đảo chính* thành công thôi" Robert lên tiếng.

Sau đó, khi Robert đi rồi, tay đệ tử của Cao Biền mới lên tiếng

"Sư phụ, người định cướp khối lập phương thiết à. Như vậy là tuyên chiến với người Mỹ đó?"

"Ta cướp sao? Là phái Thất Sơn làm mà" Cao Biền lên tiếng.

"Dạ, đệ tử đã hiểu thưa sư phụ"

"Liên lạc với Thanh Phong chưa"

"Dạ rồi, thưa sư phụ"

.....

Tổng kho Long Bình

Lúc này, Nhật Minh đang tổng kết lại những gì đang diễn ra. Cứ nghĩ là đem được quyền "Bí kiếp tu luyện" về là mọi chuyện được giải quyết không ngờ Long ngữ Văn minh trong nó cứ như mê cung, không tài nào phá giải được. Cũng may, đồng chí Giang cùng đồng chí Sơn và cả cậu đang tìm cách giải quyết

"Mấy bữa nữa, Đại sứ Mỹ Ellsworth Bunker***, tướng Creighton Abrams, cùng tướng John Jones sẽ tới kiểm tra khối lập phương. Do đó, các cậu phải làm xuyên đêm để nộp báo cáo"

Ngừng một chút, Văn Hoa lên tiếng

"Đây cũng coi như là bù mấy ngày trước cậu xin nghỉ đi"

"Vậy còn thiếu tá Robert thì sao?" Nhật Minh thắc mắc.

"Ngài ấy đang mở tiệc. Có mời cả ca sĩ phòng trà Thiên Văn nữa" Văn Hoa lạnh lùng đáp.

"Hả" Nhật Minh mở to mắt khi nghe đến hai chữ "Thiên Văn"

"Mà hình như cô ấy đang trên đường tới rồi thì phải" Văn Hoa nói.

.....

Cái thứ mà người ta đề ý nhất ở "Hòn ngọc viễn đông", không phải là mấy tòa nhà cao chưa tới mười tầng, mà chính là hàng dài nhưng kẻ ăn mày, ăn xin, những người di cư từ những vùng chiến sự. Đây không phải là trường hợp cá biệt. Ngoại trừ những kẻ làm giàu nhờ chiến tranh thì phần còn lại là những con người nghèo khổ.

Trong một chiếc xe đang trên đường chạy, Vân đang mặt bộ trang phục lộng lẫy như những cô công chúa thời xưa.

Bất chợt, âm thanh của Dừng vang lên:

"Lá bùa của cô có tác dụng không?" Dừng lên tiếng.

Thực ra, khi nghe tin Vân được mời đi dự tiệc của Thiếu tá Robert, Dừng cứ cảm thấy không an tâm. Do đó, Vân đành cho cậu ta một lá bùa để nguy trang.

"Bảo đảm an toàn tuyệt đối"

"Mà sao cô cứ nhất định phải tới" Dừng hỏi

"Để xem chúng ta bị lộ tới mức nào rồi"

"Hả" Dừng mở to hai mắt.

"Cậu không nghĩ rằng mọi chuyện quá dễ dàng cho chúng ta à. Phía trên cũng có kế hoạch rồi. Chỉ là tôi muốn tự tìm hiểu một chút" Vân nói

"Vậy có chuyện này tôi muốn hỏi. Cô có thể kể tôi nghe chuyện lúc nhỏ của mình được không" Dũng nói một cách nhỏ nhẹ nhất có thể. Chuyện bị lộ hay không để tính sau. Có một chuyện hẳn nhất định phải biết.

Sau một chút bất ngờ, Vân bắt đầu kể lại câu chuyện của đời mình

Lúc này, những ký ức của cô như dòng suối tuôn trào trở lại

.....

Tháng 10, năm 1959

Một năm tương đối hỗn loạn, nhất là khi chính quyền Sài Gòn ban hành luật 10/59, lê máy chém khắp miền Nam. Khắp nơi, tiếng oán than vang lên ngút trời. Hàng vạn mạng người bị xem như sâu bọ, chém giết không thương tiếc, giết một cách tàn bạo. Tất cả bọn họ chưa từng làm điều gì sai, nhiều người từng là anh hùng từng đánh cho bọn Tây phải bỏ chạy. Còn những kẻ đang làm việc cho cái chế độ "Việt Nam Cộng hòa" kia, bọn chúng chỉ là một giống loài yếu ớt và đốn mạt, chúng chà đạp những kẻ yếu hơn và hèn chân những người có vị thế, trước kia là bọn Tây và bây giờ là người Mỹ.

Dù như vậy, nó vẫn không ngăn được một đám trẻ đang chơi đùa đúng với độ tuổi của chúng. Cả đám bày trí một khoảng sân nhỏ sau nhà như một gánh cải lương thực thụ. Sau đó, một cô bé nhỏ nhắn nhưng nổi bật bước lên cát cao cậu giọng cô

"Từ là từ phu tướng

Bảo kiếm sắc phán lên đàng

Vào ra luống trông tin nhận

Năm canh mơ màng

Em luống trông tin chàng

Ôi! Gan vàng quận đầu í à

Đường dầu sa ong bướm

Xin đó đừng phụ nghĩa tào khang

Còn đêm luống trông tin bạn

Ngày mới mòn như đá Vọng phu

Vọng phu vọng luống trông tin chàng

Lòng xin chớ phụ phàng

Chàng là chàng có hay

Đêm thiếp nằm luống những sầu tây

Bao thuở đó đây sum vầy

Duyên sắt cầm đừng lợt phai í ơ

Nguyện, là nguyện cho chàng

Nguyện cho chàng đăng chữ an - bình an

Mau trở lại gia đàng

Cho én nhận hiệp đôi(1)"

Khi con Vân hát lên, ba đứa đóng vai khán giả như ong hút mật, say mê từng giai điệu của con bé, như thể nó là nghệ sĩ cả lương thực thụ vậy. Thực ra, thằng Công và thằng Dũng đã thích nó lâu rồi nhưng không biết mở miệng thế nào.

Bất ngờ, một âm thanh vang lên

"Mấy người có thấy thứ tôi đang thấy không" Con Hạ lên tiếng. Mặt nó không còn chút máu.

Trong khoảng sân nhà, một sinh vật với áo trùm đỏ như máu, đan xen với màu đen như bóng tối đáng sợ. Trong lớp áo ấy, một khuôn mặt với những ánh lửa như ma trôi xuất hiện. Trên khuôn mặt ấy có một lớp da màu xanh như trái cây bị hư lâu ngày cùng với một cái sừng thật lớn. Phía sau con quái vật kia là một đám những sinh vật có một con mắt lớn màu vàng với những vòng tròn màu đỏ. Khắp người nó toàn là gai nhọn với hàng loạt xúc tu mọc ra từ khắp nơi. Cũng như con mắt, toàn thân nó đều là màu vàng với những viền màu đỏ

Khi vừa chứng kiến điều trên, điều ngay làm tức mà cả đám làm chính là chạy vô nhà

"Má ơi" Vân là lớn.

"Má biết chuyện gì rồi" Một người phụ nữ mặt bộ khăn rằn nam bộ cùng lớp áo nâu nhưng không che được vẻ ngoài xinh đẹp, thu hút người khác lên tiếng. Sau đó, người phụ nữ kia quay lại nhìn vào đám yêu quái đang đứng ở ngoài sân.

"VẬY RA ĐÂY LÀ HÌNH DẠNG MỚI CỦA NGƯỜI" Mẹ của Vân lên tiếng. Sau đó ba quay lại nói với Vân

"Con cùng với thằng Dũng, thằng Công cùng con Hạ chạy càng xa càng tốt. Sẽ có người của Chi bộ tới đón mấy đứa. Dù có chuyện gì cũng không được quay lại"

"Má ơi" Con Vân lên tiếng lần nữa

"Đi ra ngoài mau" Mẹ Vân la lớn. Nghe tiếng mẹ quát, Vân không còn cách nào đành cùng bạn chạy ra ngoài. Cả đám cứ chạy được bao xa thì cứ chạy.

Sau đó, Lúc con Vân định thần lại thì căn nhà của nó đã ngập tràn một màu lửa đỏ. Nó hốt hoảng chạy về cùng đám bạn của nó, bất chấp việc mẹ nó bảo không được quay lại. Lúc này, thôn xóm của nó đang chìm trong từng đợt khói đen cao ngút. Sau nó, một loạt vụ nổ lớn phát ra từ từng ngôi nhà khiến nó cảm thấy choáng váng. Tiếng gào thét ở khắp nơi.

Sau đó, nó cùng với mấy đứa bạn của mình bị nhát bống lên

"Mấy đám Cộng con này làm gì ở đây" Một tên lính Ngụy lên tiếng.

Sau câu nói của tên lính, từ xung quanh bọn nó xuất hiện thêm ba, bốn tên khác. Tất cả đều mặc trang phục quân cảnh, đầu đội mũ beret xanh, chân đi boot đen đế cao, một vài tên mang theo những chiếc đồng hồ màu bạc sáng lấp lánh vốn xa lạ với người dân quê.

Đột nhiên, một số lá cờ của bọn Ngụy đột nhiên xuất hiện. Nó quân lấy bọn lính bất kể bọn chúng tìm mọi cách để thoát ra. Sau đó, chúng biến thành những con quái vật mà con Vân đã thấy.

"Chạy mau" Dũng lên tiếng.

Sau đó, đám nhóc chạy như điên. Vô tình, cả đám để lạc mất nhau.

Lúc này, đám Chóc ba sọ đang bao vây Vân như một chi là một con nai nhỏ.

"Thánh Mẫu Âu Cơ, cầu xin người hãy bảo vệ chúng con" Con Vân cầu nguyện. Nhà ngoại của nó từng nhiều đời thờ cúng Âu Cơ. Má nó hay nói rằng Thánh Mẫu thực sự tồn tại. Người chỉ đang chiến đấu với thể lực của Ma tộc nên không thể lúc nào cũng xuất hiện trước mặt người thường được. Tuy nhiên, nếu lúc này Thánh mẫu không xuất hiện thì.....

Một lúc sau

Một vụ nổ lớn đã diễn ra không ai biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biết là đám Chóc ba sọ bị xóa sổ hoàn toàn, đám lính bị giết chết, những tên còn sống thì hoảng sợ tột độ. Sau đó, người của Prometheus xuất hiện. Họ mang một đứa bé gái người bản xứ về phòng thí nghiệm

Sau đó, con Vân từ từ mở mắt dậy trong một căn phòng trắng tinh. Nó nhìn thấy khoảng nửa tá lính mặc quân phục Ngụy quyền bước vào gian phòng, màu sắc của các bộ quân phục bỗng dưng khiến đầu nó nhức như búa bổ. Nó không biết thằng Công, thằng Dũng lúc này thế nào

Không quan tâm tới nó đang nghĩ gì, đám lính tiếp tục bước vào. Đi kèm theo là hai người đàn ông Một người mặc áo blouse trắng, một người trùm áo choàng. Chính xác là một người đàn ông và một kẻ bí ẩn. Người đàn ông mặt áo sơ-mi xanh lam, thắt cravat màu xám nhạt với cặp kính dày che khuất mắt cầm theo một tệp hồ sơ. Trong khi đó, tên quái vật với áo trùm đỏ như máu, đan xen với màu đen như bóng tối đáng sợ. Trong lớp áo ấy, một khuôn mặt với những ánh lửa như ma trôi xuất hiện. Nó không dám nhìn tiếp vào khuôn mặt của người kia dù nó cảm thấy rất quen

Con Vân có giữ bình tĩnh để xem chuyện gì đang diễn ra. Trong khi nó, người đàn ông Mỹ và người bí ẩn kia bắt đầu nói chuyện.

"Có lẽ con bé bị mất trí nhớ ngắn hạn. Nó nhớ bạn bè người thân của mình nhưng lại không nhớ nổi làm sao cái vòng xuất hiện trên tay nó. Cũng càng không nhớ tại sao nó lại hạ được đám Chóc ba sọ" Người đàn ông kia lên tiếng.

"Dù sau thì nó cũng sẽ có ít cho kế hoạch của chúng ta, ngài Jones" Tên kia lên tiếng bằng một giọng cực kì đáng sợ.

Sau đó, một loạt các sợi dây nhợ được gắn vào người nó. Đầu thời, nó cũng thấy hàng loạt con rắn đang cắn xé cơ thể nó. Tuy không thấy vết thương nhưng cảm giác đau đớn không thể diễn tả bằng lời. Như có ai dùng dao cắt từng phần của cơ thể nó từ trong xương cắt ra ngoài. Sau đó, một loạt cảm

giác cực kì khó chịu diễn ra. Nó thấy buồn ngủ nhưng không ngủ được. Nó muốn ăn nhưng không ăn được. Nó muốn thở nhưng lại không thở được. Đồng thời, những cảm xúc tiêu cực như cơn lũ dữ không ngừng xuất hiện. Dù vậy, nó vẫn sống và nó phải chịu đựng

"Nghe ta nói đây cô bé. Vì đất nước của mình, ta chấp nhận xuống địa ngục. Chỉ cần cháu giúp chúng ta làm thí nghiệm, dùng khả năng của cháu để thu thập linh hồn các anh linh, chiến đấu cho chúng ta, ta John Jones, Trung tá quân đội Mỹ, sẽ tìm cách giúp cháu cảm thấy khá hơn" John Jones lên tiếng

Thời gian trôi đi, chẳng mất chút mà Vân đã trở thành cô bé mười hai tuổi. Đồng thời, năng lực của Vân ngày càng mạnh. Nó vẫn cố gắng thanh lọc lọ linh hồn một cách chậm nhất có thể bất chấp bị đe dọa hay đánh đập về cả thể chất lẫn tinh thần. Mà cũng có thể là do cô bé đã trải qua nhiều tới mức nó chẳng còn lo lắng gì nữa. Đồng thời, nó cũng được huấn luyện kỹ năng chiến đấu bằng chính sức mạnh của nó và bằng cả vũ khí thông thường. Mà phải nói là nó học rất nhanh. Những kẻ mặc quân phục xung quanh nó tình huống có thể sử dụng nó để đối phó với các cuộc nổi loạn đang diễn ra ngoài kia hay thậm chí bảo vệ thế giới tự do trong một tương lai gần. Thực ra, thi thoảng nó còn được cho đồ chơi, một con gấu bông, thứ mà trẻ em gái ở Mỹ khá thích nhưng nó lại không thích chút nào.

Bên ngoài, trong và ngoài cái áp chiến lược Bình Giả (2), phong trào đấu tranh của người dân ngày càng mạnh trong khi chế độ Sài Gòn chỉ lo tranh giành quyền lực. Dù vậy, những người ở trong căn cứ vẫn không có động thái gì. Họ biết là hàng ngàn quân lính của đội quân mạnh nhất hành tinh trong một hai năm tới sẽ đổ bộ lên mảnh đất này. Lúc đó, mọi thứ sẽ đầu vào đấy. "Làm sao một đám nông dân lại đánh lại siêu cường mạnh nhất hành tinh được chứ", đó là suy nghĩ của những kẻ trong này. Sau đó, nó có thể tham gia truy tìm những ổ kháng cự còn lại, những phù thủy trên vùng đất này

Tuy nhiên, khi nghe được tin này, Văn lại có cảm giác một ngày nào đó, nó sẽ thoát khỏi chỗ này. Do đó, dù vẫn phải đang chịu dao đâm không thể tả nổi, nó không hề có dấu hiệu khuất phục hay cầu xin. Nó chỉ chịu đựng, không nói gì nhiều.

Và rồi ngài đó cũng đã tới, một tiểu đoàn của QGPMN tấn công và chiếm làng Bình Giả do 2 trung đội Địa Phương Quân của QLVNCH trấn giữ. Tiểu đoàn 30 Biệt Động Quân Quân Lực Việt Nam Cộng hòa được trực thăng vận đến tái chiếm làng Bình Giả bị phục kích và thiệt hại nặng, phần còn lại rút và cố thủ trong nhà thờ làng. Trong khi đó, dưới tầng hầm, con Vân cố gắng dùng năng lực của mình để tìm hiểu xem chuyện gì đang diễn ra vì nó cảm nhận được có những người giống như bạn của ba mà nó đang ở đây

"Vân, là con phải không. Ba đây con" Một âm thanh vang lên trong đầu nó. Dù nó biết âm thanh đó còn rất xa nhưng nó phải trốn thoát, phải ra khỏi đây.

Đột nhiên, một vài tên lính bước vào

"Nè con kia, đây là cơ hội để mày báo ơn tổ chức. Ngay khi ra ngoài kia, làm tức....."

Tên linh đột nhiên cảm thấy ngột thở. Sau đó, cổ của hắn bị vặn ngược ra sao. Những kẻ kia cố ngăn nó lại nhưng cũng bị nó tiêu diệt. Sau đó, theo cảm nhận của mình, nó đi theo hướng mà nó biết sẽ có người tới đón nó và nó đã đứng

Lúc này, một lá cờ xuất hiện. Nó giống như lá cờ của Việt Minh trước kia nhưng lại là nửa đỏ nửa xanh. Cầm theo lá cờ đó là những người lính đội nón tai bèo, mang một khẩu súng mà nó được biết là AK47. Trong số những người đó, có hai người nổi bật hơn cả. Dù có khuôn mặt, người họ vẫn nhận được sự kính trọng và phục tùng tuyệt đối từ hai người xung quanh.

Một đám lính xuất hiện. Trong chớp mắt, như cho một bầy voi khổng lồ đi qua, tất cả đám lính nằm dài trên đất.

"Chú là Lê Văn Sơn, bạn của ba má cháu. Ba cháu sắp tới gặp cháu rồi!" Lê Văn Sơn lên tiếng. Ông nhìn đứa bé gái bị nhốt trong lồng dịch bao nhiêu lâu nay.

"Ánh mắt của cô bé đã thành ánh mắt của người chiến sĩ cách mạng." Lê Văn Sơn nghĩ thầm

"Đi theo cách mạng rất gian khổ. Đối mặt với cái chết là chuyện thường ngày. Cháu sợ không?" Lê Văn Sơn hỏi.

"Cháu đã nói mất nhiều thứ đang sợ hơn rồi nên không còn sợ nữa" Con Vân lên tiếng.

.....

"Đó chính là kí ức của tôi" Vân lên tiếng. Ánh mắt nhìn lạnh lùng nhưng lại có những giọt nước mắt trào ra.

"Là câu sao Vân" Bất giác, Dũng lên tiếng.

"Hả" Vân ngạc nhiên

"Không có gì" Sau đó, đột nhiên câu lại yên lặng.

Sau đó, chiếc xe dừng trước một địa điểm. Ở đằng xa là một tòa nhà mười tầng, nơi diễn ra buổi tiệc

"Mà thôi tôi đi tới điểm vào trong điểm hẹn đây. Cậu vào trong nguy hiểm lắm. Đứng đợi ở đây là được rồi!" Vân lên tiếng. Cô để ý thấy ánh mắt của Dũng đã thay đổi, như đang nhìn vào người con gái mình thương. Dù vậy, cô còn có việc phải làm.

~~~~~

* Đảo chính Campuchia 1970 (Khmer: រដ្ឋប្រហាររាជានុរាជ ១៩៧០) là hành động quân sự của nhóm quan chức thân Mỹ nhằm lật đổ chính phủ của Hoàng thân Norodom Sihanouk, sau một cuộc bỏ phiếu tại Quốc hội vào ngày 18 tháng 3 năm 1970.

**Chợ Bình Tây: Chợ Bình Tây là một ngôi chợ tại Quận 6, Thành phố Hồ Chí Minh, tọa lạc trong khu vực gọi là Chợ Lớn nên chính bản thân nó cũng thường được gọi không chính thức là chợ Lớn.

*** Ellsworth Bunker: Đại sứ Mỹ tại Sài Gòn (1967-1973)

(1) Dạ cổ hoài lang của nghệ sĩ Cao Văn Lầu.

(2) Bình Giã là một xã thuộc huyện Châu Đức, tỉnh Bà Rịa - Vũng Tàu, Việt Nam, nơi diễn ra trận Bình Giã nổi tiếng vào năm 1964.

Bạn đang đọc truyện *Đội Trưởng Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Sự thật bất ngờ

Nhìn từ xa, khách sạn Caravelle* với hơn mười tầng, như một ngọn núi nổi bật với những tòa nhà xung quanh. Xung quanh nó là ba cái cây nhỏ như những vũ công điệu nghệ cùng với một cây cao tương đương như người mẹ già luôn dõi theo đứa con nhỏ. Đặc biệt, đây cũng là nơi mà người ta chứng kiến hàng loạt các dòng xe sang trọng, cùng những kẻ quyền quý với bộ trang sức lấp lánh như một vương địa đang giữa một Sài Gòn tràn đầy ăn mừng, trẻ mồ côi, giang hồ, người chết đói vì không đủ ăn....

Trong khi đó, tại một gang phòng sang trọng, biểu tượng đại bàng đầu trắng của nước Mỹ được treo lên như để khẳng định quyền lực tối thượng của Hoa Kỳ. Phía trên trần nhà, ánh đèn tỏa ánh sáng nhẹ nhàng, tạo cho người ta cảm giác thư thái. Dưới ánh sáng đó, có một cô gái người châu Á với bộ váy màu xanh lam mọi người phải ngoái nhìn. Cô gái đó có vóc dáng vừa phải, cao cao lại không gầy, cân đối một cách kỳ diệu, tóc đen, xõa ngang vai, luôn mềm mại đong đưa theo những cái nghiêng đầu tạo ra một góc nhìn xinh đẹp. Về khuôn mặt, mọi người đều cảm thấy đây không phải là một khuôn mặt xinh đẹp thoát tục như ngôi sao Hollywood, thế nhưng khí chất văn tinh điềm đạm này lại dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Lúc này, Robert, trong bộ quân phục sĩ quan Mỹ đi tới gần Vân.

"Vân tiểu thư, tôi có thể mời cô một điệu nhảy không?" Robert nói bằng tiếng Anh

"Có vẻ như tôi không thể từ chối rồi" Vân lên tiếng.

Trong tiếng nhạc du dương, hai người di chuyển một cách vô cùng linh hoạt

"Buổi tiệc hôm nay được tổ chức nhân dịp Campuchia đã trở thành một phần của thế giới tự do. Rồi đất nước này cũng sẽ như vậy. Tiện thể, với cách nhìn của người châu Á, không biết cô thấy bữa tiệc này thế nào?" Robert nhìn Vân rồi lên tiếng.

"Đúng theo chuẩn phương Tây" Vân trả lời ngắn gọn.

"Chỉ có vậy thôi à. Mà cô không hỏi giáo sư Minh ở đâu sau? Hai người ở chung mà" Robert nói

"Có vẻ như ngài tìm cách ở cậu ta ở lại tổng kho Long Bình" Vân trả lời

"Cô là một cô gái thú vị. Phụ nữ Việt Nam mà tôi gặp phần lớn đều muốn ở bên tôi hoặc giết tôi. À mà cũng từng có cô phóng viên gốc Á bị tôi dọa đến bỏ chạy nữa chứ" Robert cười. Tuy hắn đã cố kiềm chế nhưng vẫn không chặn được điệu cười không gây thiện cảm của mình

Đột nhiên, một tên lính đi vào nói nhỏ với Robert. Một chút nhíu mày, hắn lên tiếng:

"Xin lỗi, tôi phải đi một chút"

Đi ra một khoảng xa, hắn mới bắt đầu nói:

"Không quân đã xuất phát rồi phải không?"

"Vâng thưa ngài nhưng hai thực thể di chuyển quá nhanh. Họ không bắt kịp" Tay sĩ quan dưới quyền lên tiếng.

"Tuyệt đối không được giao chiến, mọi thứ phải theo kế hoạch đã định" Robert gằn giọng

"Rốt cuộc Thiên Ý Phái đang làm cái trò gì vậy. Mấy hôm trước thái độ Cao Biền còn bình thường mà. Gọi Thiếu Văn Hoa tới đây" Robert nói một cách tức giận

Và những lời đó đã lọt vào tay của Văn.

.....

Mấy phút trước

Trong khu vực an ninh nghiêm ngặt nhất, hàng loạt binh lính, kể cả Siêu chiến binh, đồng loạt ngất xỉu. Khắp nơi bị bao quanh bởi một biển sương mù kỳ lạ. Tuy nhiên, Nhật Minh vẫn cử động bình thường. Bằng năng lực của bản thân, cậu nhanh chóng tới nơi ngọn nguồn của sự việc.

"Cậu làm cái gì thế" Nhật Minh lên tiếng

"Quả nhiên cường độ khói mê không đủ để hạ gục cậu, Đội trưởng Việt Nam!" Một người thanh niên đeo một cặp kính dày cộm lên tiếng. Cậu ta có dáng người trung bình. Khuôn mặt cùng với dáng người nhìn có chút giống ông địa trong dịp mùa lúa

"Cậu biết tôi. Cậu làm việc cho ai? Liên Xô, Trung Quốc hay thế lực nào khác"

"Cậu nghĩ là đám quốc gia đó đáng để cho tôi làm việc cho sao? Nói thật, tôi rất ngưỡng mộ quân Giải phóng các người. Dám đối đầu với người Mỹ. Đừng lo, tôi chưa kể cho ai hết. Mà tiện thể, tên của tôi là Thanh Phong. " Vừa nói, từ trong hư không một thanh kiếm xuất hiện. Nó lao về phía Nhật Minh như một quả tên lửa

"Tu chân giả" Nhật Minh nói thầm.

Với người Trung Quốc, Tu chân giả là thần thánh nhưng thực ra, bọn họ cũng chỉ là biết chút ít phép thuật. Đồng thời, bọn chúng chính là tay sai của Ma tộc trên Địa cầu.

"Loại người đã quá thối nát rồi. Sớm muộn gì các người cũng ném bom hạt nhân vào nhau" Thanh Phong la lớn. Sau đó, cậu lấy lọ linh hồn để lại gần cổ. Tiếp đó, lọ linh hồn nhanh chóng chui vào bên trong. Sau đó, một sinh vật có hình dạng như con cua, đầu như cá mập đầu búa xuất hiện, hai tay như cánh chim ưng. Con quái vật mặc một bộ áo giáp thời Bắc Tống. Trên người còn có một lá cờ ghi chữ Tống. Đó là linh hồn của Quách Quý**

"Tự biến mình thành Ma Binh. Cậu điên rồi" Nhật Minh lên tiếng.

Không để ý tới lời nói của nói của Nhật Minh, hắn nhanh chóng hay chân giẫm lên thanh phi kiếm. Sau đó, theo một cách phi vật lý, hắn phá tường, bay ra ngoài

Thấy vậy, Nhật Minh cũng biến thân.

"CAO LỖ, CHẾ NỔ THẦN DIỆT GIẶC NGOẠI XÂM, GIÁNG LÂM"

Hiện giờ, một chiến binh mang theo một cây nỏ có đầu hình con rùa, thân màu đen, cánh cung màu cam cùng bộ áo giáp màu vàng, có vô số lông thú và biểu tượng Kim Quy xuất hiện.

"Thần Kim Quy, xin hãy giúp tôi"

Sau đó, một con rùa lớn xuất hiện từ giữa hư không. Nhật Minh nhanh chóng leo lên lưng của con rùa bay ra ngoài theo. Thế là, trên không phận của tổng kho Long Bình, hai vật thể di chuyển với vận tốc âm thanh xuất hiện. Đồng thời, việc này cũng đánh động cả hệ thống radar dày đặc ở nơi đây. Một lúc số, một số chiếc Northrop F-5*** xuất hiện trên bầu trời nhưng sau đó, chúng lại bay trở về căn cứ.

Về phần trận chiến, cả Nhật Minh và Thanh Phong lao xuống một vùng đất hoang gần căn cứ. Cú va chạm mạnh đến nỗi người dân ở xa cứ nghĩ là quân đội Mỹ lại ném bom. Trong khi đó, nguyên nhân của vụ va chạm trên vẫn đang tông vào nhau như một bầy voi hung tợn.

"Ưc Trai tiên sinh xin (1) hãy cho tôi mượn sức mạnh" Nhật Minh lên tiếng.

Sau đó, cậu bỏ lọ linh hồn của Nguyễn Trãi vào khe trên thất lưng.

"NGUYỄN TRÃI. PHÒ TÁ LÊ LÔI, ĐÁNH ĐUỔI GIẶC NGÔ. DOANH NHÂN VĂN HÓA. GIÁNG LÂM" Một âm thanh vang lên

Sau đó, một loạt các lá cây(2) cùng bộ bút lông thư pháp xuất hiện. Xung quanh nó chính là bản Bình Ngô đại cáo (3) được viết bằng chữ Nôm. Tiếp theo sau, tất cả kết hợp lại, tạo thành bộ giáp mới của Đội trưởng Việt Nam. Một chiến binh với nửa bên màu vàng cũng những dòng chữ của Bình Ngô đại cáo và nửa bên màu xanh của lá cây xuất hiện

Tiếp theo sau, Nhật Minh lao vào tham chiến với tên Ma Binh. Mỗi đòn chưởng cậu đánh ra, một loạt lá cây cùng bút lông xuất hiện, lao thẳng về phía quân địch như tên lửa. Tiếp đó, cậu tung một chưởng vào con quái vật, làm nó bay đi xa. Tiếp đó, một loạt các dòng chữ trên Bình Ngô đại cáo xuất hiện, tập hợp trên tay Nhật Minh, tạo thành một chùm sáng màu vàng rực rỡ. Sau cùng, Minh tung ra một chưởng cực mạnh, như cú đá của người khổng lồ giáng vào con quái vật. Đất đá như được đào xới lên nhiều lần. Thấy mình bất lợi, Ma Binh định dùng phi kiếm tẩu thoát nhưng lại bị một đám lá cây chặn lại. Sau đó, từ trên trời cao, bảng Bình Ngô đại cáo xuất hiện. Như núi ngũ hành sơn đè Tôn Ngộ không, nó đè con Ma Binh một lực mạnh khủng khiếp. Một cột lửa màu xanh bốc lên như thường lệ

Thanh Phong lúc này, đang nằm bất động trên đất. Trên mặt cậu nổi lên những gân xanh to như bắp chân.

"Cậu đang bị gì vậy" Minh nói

"Độc của Thuồng Luồng Tinh, không cứu kịp đâu nhưng tôi muốn cho cậu biết một bí mật"

"Bí mật gì" Minh hỏi

"Có khả năng Nguyễn Thành Công vẫn còn sống" Thanh Phong lên tiếng.

"Không thể nào"

"Tôi cũng không rõ, nhưng tôi đã nghe sư phụ và Thuồng Luồng Tinh nói như vậy" Thanh Phong nói trước khi tan thành khói bụi.

Trong khi Nhật Minh còn đang bàn hoàng vì những lời nói cuối cùng của Thanh Phong, một âm thanh vang lên trong đầu của cậu.

"Minh, tớ và Dũng đang đánh nhau với Dơi Tinh. Cậu mau tới đây đi"

.....

Vài tiếng trước, bên ngoài khách sạn Caravelle.

Ở bên ngoài, Dũng, với vai trò lúc này là tài xế, đang ngồi đợi Vân. Cậu không khỏi thừa nhận lá bùa Vân đưa cho cậu thực sự có thể giúp cậu giả dạng làm người bình thường. Cả đám cảnh sát đi qua mà cậu vẫn không hề bị bắt. Nhìn cái đám quan chức mập như heo, sống như viện trợ Mỹ với hút máu của dân là hai lòng bàn tay của mình nắm chặt lại. Lúc còn sống ở khu ở chuột cùng ông ngoại, cậu đã chứng kiến không biết bao nhiêu người phải chết đói trong chính ngôi nhà của mình. Thực sự, gần đây, cậu bắt đầu có suy nghĩ như một người cách mạng thực thụ. Hoặc có thể chính cuộc sống làm cậu như vậy.

"Đúng là mình bị bọn họ ảnh hưởng thực sự rồi" Dũng tự nói với bản thân

Mà cũng có lẽ, đó là con người thật của cậu.

Bất chợt, Vân bước ra ngoài, cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu

"Thằng Mỹ đó có làm gì cô không?" Dũng hỏi một cách lo lắng.

Tuy nhiên, Vân không trả lời câu hỏi của Dũng

"Hắn đã biết điều gì đó. Rõ ràng hắn đang không chế suy nghĩ của mình" Vân nói thầm nhưng đủ để Dũng nghe được.

Dũng cũng không hiểu được Vân có ý gì. Cậu chỉ lái xe chạy về phòng trà Thiên Vân. Cũng may, cậu học hỏi rất nhanh. Bản thân đường phố Sài Gòn cũng vắng nên việc lái xe cũng không quá khó khăn. Sau đó, đột nhiên, khi đi qua một con đường vắng, cả chiếc xe ngã nhào như bị một người khổng lồ nhắc bổng lên

Sau đó, Dơi Tinh xuất hiện. Bất ngờ, một bóng đen xuất hiện tấn công hắn. Lúc này, giống như có bàn tay khổng lồ xuất hiện trong đầu Robert làm hắn cảm thấy đau đớn dù mình không ở trạng thái người thường. Sau đó, áp lực tác động lên hắn ngày càng tăng không tài nào khống chế được. Tiếp theo, một lưỡi dao di chuyển vào thẳng Robert. Hắn định lấy kiếm ra đỡ nhưng không kịp. Do đó, Robert đánh lấy cánh tay ra đỡ. Một cơn đau nhẹ xuất hiện. Sau đó, hắn lấy một cơn rần nhỏ mà Thuồng Luồng Tinh cho hắn, cắn vào cánh tay của Vân. Sau đó, cô ngất xỉu. Phải nói thật, từ việc triệu gọi Yết Kiêu tới cả đồng việc phải làm gần đây thực sự làm cô kiệt sức. Dù vậy, Vân vẫn cố chịu nhưng khi đánh nhau với Dơi Tinh thì khả năng của cô đã tới mức cực hạn, lại cộng thêm độc gây mê của Thuồng Luồng Tinh

Bất ngờ, một gã thanh niên chui ra từ chiếc xe đổ nát. Ánh mắt của gã kiên định như sắt sần xé bỏ bất kỳ thứ gì cản đường.

"Đừng hòng tao để mày đem nhỏ Vân đi" Dũng lên tiếng. Một tay của cậu nắm vào dơi tinh. Không may, Dơi Tinh liến giữa cả hai tay cậu. Lúc này, Dũng cảm thấy hai tay tay bị trói lại bằng dây xích khổng lồ, không tài nào cử động được.

"Người nghĩ mình đánh lại ta hả." Robert, trong dạng Dơi Tinh lên tiếng. Sau đó, hắn đâm thẳng vào mặt Dũng. Cậu văng thẳng vào vách tường. Bức tường gần như nứt ra.

Lúc này, đột nhiên Thuồng Luồng Tinh xuất hiện, chắn trước Robert và Dũng đang nằm dài trên đất trong đau đớn

"Đừng có gây rắc rối mà không nói ta chứ" hắn nói

"Siêu năng lực của con bé này quá đáng sợ. Hơn nữa, rõ ràng cô ta đã biết được chuyện gì đó" Robert, trong hình dạng dơi tinh, lên tiếng.

Nhân cơ hội này, Dũng cố gắng Vân chạy đi như một chiếc xe hơi nhả hết ga. Robert đang định đuổi theo thì bị Thuồng Luồng Tinh chặn lại. Dù hắn không làm gì, Robert cũng cảm nhận một bức tường vô hình đang chặn mình lại.

"Sao cũng được, ta đã lệnh cho đám Chó vàng ba sọc bao vây chúng lại rồi"

Đúng như Robert nói, một đám Chó vàng ba sọc xuất hiện bao vây Dũng và Vân.

"Hơn mười năm trước. Ta đã để cô ấy chịu đựng một mình. Tuyệt đối sẽ không có chuyện này xảy ra lần nữa" Dũng la lớn dù biết đám quái vật này không hiểu được. Hắn giống như một người đang khó nhọc trên sườn núi, nhìn thấy những chuyện đang xảy ra trên đỉnh núi. Một lần, hai lần, hắn không một để tâm nhưng khi người con gái hắn quen lúc nhỏ gặp nạn, hắn quyết không bỏ qua. Dù biết sức mình không đủ, hắn vẫn muốn làm

Bất ngờ, từ trên cao, một âm thanh vang lên

"THẬP ĐẠO TUỞNG QUÂN, LÊ HOÀN. ANH HÙNG PHÁ TỔNG BÌNH CHIÊM. GIẢNG LÂM"

Nhật Minh, trong bộ dạng của Đội trưởng Việt Nam, dùng cây cày tấn công từng con Chó vàng ba sọc. Một vài con cố gắng dùng móng vuốt tấn công lại nhưng Nhật Minh né kịp. Sau đó, cậu dùng lưỡi cày tung đòn quyết định, chém tất cả con Chó vàng ba sọc. Từng cột lửa màu xanh bốc lên, chấn động cả khu vực.

"Cậu đưa Vân về đi. Tôi phải quay trở lại Tổng kho Long Bình" Nhật Minh lên tiếng

"Cậu không lo cho cô ấy sao?" Dũng nói

"Chính vì lo nên tôi mới biết cô ấy sẽ luôn quan tâm tới đại cục trước tiên" Nhật Minh nói

.....

Tầng hầm dưới phòng trà Thiên Vân

Vân từ từ mở mắt ra. Lúc đầu, mọi thứ cứ như một màn sương mù mờ ảo. Sau đó, tất cả mới rõ ràng dần

"Xem ra mọi chuyện vẫn ổn" Vân nói với chất giọng yếu ớt

Dù vậy, nó cũng đã đánh thức mạnh Dũng.

"Không hiểu cái thằng cha nó nghĩ gì. Sao lại không quan tâm cậu một chút nào vậy" Dũng nói một cách bức mình.

"Như tôi đã kể với anh, khi tôi bị bắt trong căn cứ của Mỹ, họ đã ép tôi phải tạo ra lộ trình hỗn loạn. Thêm vào đó, tôi còn bị tẩy não để trở thành vũ khí chống lại phong trào đấu tranh của nhân dân ta. Khi tôi được cứu ra, rồi xuất hiện ở ngoài Bắc, tôi đã có chút lạc lõng. Khi đó, tôi đột nhiên gặp một chàng trai kì lạ. Cậu ta làm tôi nhớ tới Công, người bạn của mình lúc nhỏ. Sau đó, chính đồng chí Minh là người cho tôi dũng khí để dùng sức mạnh của mình bảo vệ người dân Việt Nam. Chính tay tôi đã triệu hồi sức mạnh của Trần Quốc Toàn Ngoài ra, cái xe mà đồng chí Minh sử dụng chính là do tôi triệu gọi linh hồn chiến tướng của hoàng đế Quang Trung tạo thành."

Ngừng một chút, Vân lại lên tiếng:

"Đồng chí Minh luôn quan tâm tới mọi người. Cậu ta hi vọng cậu cũng có thể đi trên con đường cách mạng để bảo vệ mọi người" Vân nói

"Thứ người như tôi, sống như sâu bọ suốt mấy năm thì làm cách mạng kiểu gì"

"Đừng nghĩ như vậy, trong thâm tâm tôi luôn hi vọng một ngày nào đó sẽ gọi cậu một tiếng đồng chí" Vân nói. Ánh mắt trong veo như sương mai của cô nhìn thẳng vào ánh mắt của Dũng.

"So với các người tôi thực sự quá nhỏ bé. Làm sao có tư cách được gọi là đồng chí chứ" Dũng nói. Những bất công của thời cuộc anh đã thấy nhiều nhưng suốt mấy năm anh vẫn chỉ nhắm mắt làm ngơ.

"Cũng chưa chắc đâu. Quân đội nhân dân Việt Nam ra đời từ những con người nhỏ bé. Dù biết sức mình không đủ, dù phải đối mặt với kẻ địch mạnh gấp hàng trăm lần, bất chấp sự sợ hãi của bản thân, họ đã đứng lên. Hôm nay, Dũng, cậu đã làm được điều đó" Vân nói. Cô nhận ra trong ánh mắt của Dũng có cái gì đó cay cay

"Cậu đã biết rồi à" Dũng nói

"Tớ nghi ngờ một khoản thời gian rồi" Vân nói.

"Có điều này, tớ phải nói. Nếu gặp lại thằng Công, tớ nhất định sẽ đánh nó một trận" Dũng nói

"Cứ như vậy đi" Vân nói.

.....

Trên đường Công Lý (3), một chiếc xe hơi sang trọng đang chạy. Về ngoài đẹp đẽ, bóng loáng của nó thu hút những người dân nghèo khổ xung quanh nhưng rồi họ cũng chú tâm vào công việc của mình. Bên cạnh đó chuyện hai vật thể không xác định đánh nhau trên Tổng kho Long Bình đã bị quân đội Mỹ che dấu hết tất cả thông tin.

tới kiểm tra. Đây là thời cơ chiến lược để quân ta cướp lại Khố lập phương, điều mà chúng ta không làm được bao nhiêu năm qua. Sau đây, tôi xin mời ý kiến của các đồng chí"

"Việc tấn công vào Tổng kho Long Bình quá mạo hiểm. Rõ ràng, kẻ địch đã nắm rõ động tĩnh của chúng ta. Tuy không có gì chứng minh, nhưng tôi cảm thấy việc tấn công vào Tổng kho Long Bình là quá mạo hiểm." Nhật Minh lên tiếng.

"Về việc này thì tôi đã thảo luận riêng với đồng chí Giang nên mọi chuyện cứ thế mà làm."

Sau đó, Lê Văn Sơn lại nói

"Đồng chí Minh, nếu đồng chí không phiền thì theo tôi ra ngoài để làm công việc quan trọng"

Theo lời Lê Văn Sơn, Minh ra ngoài. Bên ngoài, trời tối đen như mực, áp đảo hoàn toàn cây đèn dầu nhỏ bé. Đột nhiên một kết giới xuất hiện.

"Mở cả kết giới, đồng chí có thể cho tôi biết tại sao đột nhiên đồng chí lại chấp nhận một kế hoạch tấn công như vậy không?" Minh hỏi

"Đồng chí có nhớ chuyện Lưu Hoàng Tháo mất bầy của Ngô Quyền không. Khi quân Nam Hán bắt đầu đi vào sông, bọn chúng chỉ thấy một vài thuyền nhỏ chống cự yếu ớt. Chúng ta cần có một con mồi, đồng chí Minh, tới lúc tôi cũng làm con mồi rồi. Dù lấy được Khố lập phương hay không, chúng ta vẫn đang nắm thế chủ động chiến lược" Lê Văn Sơn nói

Sau đó, ông lại lên tiếng.

"Tệ thế, tôi có nhiệm vụ giao cho đồng chí"

"Xin nghe theo lệnh của đồng chí" Minh nói

"Tôi muốn đồng chí làm theo những gì ghi trong này" Lê Văn Sơn nói. Đồng thời, ông đưa một tờ giấy không có chữ cho Nhật Minh.

"Dạ"

"Cứ làm là được. Không được nói cho ai biết." Sau khi ông nói xong, kết giới cũng tự động biến mất.

Lúc này, Dương Thanh Giang đột nhiên lại gần, chạm vào vai của Nhật Minh rồi lên tiếng

"Cháu với đồng chí Sơn đang làm công tác đặc biệt gì hả?" Dương Thanh Giang hỏi.

"Xin lỗi, đây là nhiệm vụ tuyệt mật. Cháu không nói được" Minh nói. Ánh mắt kiên định

Dương Thanh Giang tiến lại gần, mở to mắt nhìn Nhật Minh. Đột ngột, ông nở một nụ cười:

"Được rồi, đồng chí Minh, nếu đã là nhiệm vụ mật thì đồng chí không cần nói với tôi"

Sau đó, khi Thanh Giang rời đi, Nhật Minh cảm thấy một con đau kì lạ xuất hiện thoáng qua

.....

Buổi sáng, ánh mặt trời như những cái rẽ cây, len lỏi vào khắp hang cùng ngõ hẻm. Ở phía dưới bầu trời buổi sáng, hai ngàn lính Mỹ đang xếp hàng ngay ngắn chờ đợi những nhân vật quan trọng sắp xuất hiện. Tuy chuyện lính Mỹ lâm vào bẽ tăt ở Việt Nam là có thật. Tuy nhiên, với một siêu cường như Hoa Kỳ thì kĩ thế của một quân đội hùng mạnh bậc nhất không bao giờ dễ dàng mất đi.

"Tất cả. Nghiêm" Robert lên tiếng. Thông qua loa công suất lớn, tất cả lính Mỹ trong căn cứ đều nghe được. Theo những điều lệnh được huấn luyện trở thành bản năng, họ nhanh chóng đứng nghiêm tạo thành một hàng rào vững chắc gồm hàng ngàn binh lính.

Sau đó, Đại sứ Mỹ Ellsworth Bunker, tướng Creighton Abrams, cùng tướng John Jones bắt đầu bước vào Tổng kho Long Bình. Ngay làm tức, Robert la lớn thêm lần nữa:

"Tất cả. Chào"

Ngay khi nghe hiệu lệnh, tất cả quân nhân đồng loạt hướng về ba nhân vật lớn, dùng thái độ kính cẩn mà chào.

Tướng Abrams sau khi chào đáp lễ thì liền quay sang tướng Jones lên tiếng

"Thiếu tá Robert không tệ so với cậu đâu John à"

"Ngài quá khen" Tướng Jones lên tiếng. Kể từ khi đưa con cả của ông tử trận ở mảnh đất này, ông đã đặt niềm tin vào Robert. Quả nhiên, nó đã không phụ sự kì vọng của ông.

"Được rồi. Hay người khách sáo quá rồi đấy. Chúng ta tới đây là để kiểm tra Khố lập phương mà" Một người Mỹ da trắng lên tiếng. Ông ta có dáng

người cao điển hình của người Âu Mỹ cũng với một mái tóc bạc trắng bao không hết vàng trán rộng đầy nếp nhăn do tuổi cao. Ông là Ellsworth Bunker, đại sứ Mỹ tại Sài Gòn.

Sau đó, Đại sứ Mỹ Ellsworth Bunker, tướng Creighton Abrams, cùng tướng John Jones bắt đầu tới lại gần chiếc hộp chứa Khối Lập Phương.

"Được rồi. Bắt đầu thôi" Bunker lên tiếng.

Thấy vậy John Jones cũng bắt đầu ra hiệu cho Thiếu Văn Hoa. Thực ra, đáng lý ra chuyện quan trọng như vậy phải để cho Robert làm. Tuy nhiên, trước nguy cơ quân Giải phóng liều mạng tấn công, Robert phải ở ngoài chỉ huy binh lính.

Đồng thời, lúc này, lớp tường bảo vệ màu vàng dần được hạ xuống. Tiếp đó, một khối lập phương tỏa ra ánh sáng màu cam nhẹ nhàng như mặt trời buổi hoàng hôn xuất hiện.

"Thật không thể tin nổi. Với sức mạnh này, toàn bộ kho vũ khí của chúng ta chỉ là đồ chơi"

Dù không phải nhà khoa học, Bunker cũng phải kinh ngạc thốt lên khi ông bắt đầu cảm nhận được thứ ánh sáng màu cam của khối lập phương

Bất ngờ, tiếng chuông báo động vang lên inh ỏi. Cùng lúc đó, tất cả bọn họ bị bao vây bởi một bức tường vô hình. Lúc này, tướng Jones nhìn qua Văn Hoa

"Xin lỗi thưa ngài nhưng chúng ta đã bị kẹt ở đây rồi"

Tiếp đó, không biết từ đâu, hàng loạt những người lính nón tai bèo, khắp người toàn là cây xuất hiện. Trên tay họ cầm một khẩu súng nhìn như AK47 nhưng có dán những lá bùa kì lạ cùng với vẻ ngoài có chút giống những khẩu M16 xương mà Prometheus đã chế tạo

"Thay mặt Chính phủ Cách mạng lâm thời Cộng hòa Miền Nam Việt Nam, tôi đến đây để đòi lại Khối Lập Phương" Một giọng nói vang lên. Lê Văn Sơn bước tới đối diện những kẻ có quyền lực cao nhất tại miền Nam.

"Dựa vào cái gì" Creighton Abrams. Khác với John Jones, ông chỉ là người thường. Tuy nhiên, dù sao cũng là một tướng quân, không có chuyện ông dễ dàng đầu hàng trước quân địch

"Vậy thì các người dựa vào cái gì mà sở hữu nó. Vì các người là kẻ mạnh sao?" Lê Văn Sơn chấp vấn lại

Đột nhiên, một loạt các chiến sĩ đặc công biệt động, vốn cũng là người tu đạo đang bị vây quanh trong một cái chén úp ngược.

"Kết giới này" Lê Văn Sơn nhún mày.

Sau đó, ông nhìn sang phía người Mỹ. Bọn họ dường như cũng đang bất ngờ khi cả họ và quân địch đều đang bị nhốt. Thực ra thì có một người khá bình tĩnh. Đó là Thiếu Văn Hoa.

Trong lúc đó, ở phía ngoài, Thuồng Luồng Tinh cùng một loạt Siêu chiến binh đi theo hấn đang dạo bước trong tổng kho như chốn không người. Bất ngờ, một loạt viên đạn với ánh sáng xanh lao về phía hấn. Người khai hỏa chính là lực lượng của Lữ Đoàn Không.

"Đạn Vinanium à? Tuy nó cũng khá mạnh nhưng chưa giết nổi ta đâu"

Sau đó, hấn ra lệnh cho đám Siêu chiến binh của mình cùng với một vài con Chó vàng ba sọc tiến hành tấn công. Những người lính Giải phóng vốn tưởng nhưng đang chiếm yếu tố bất ngờ lại trở thành kẻ bị tập kích. Phía quân đội Mỹ cũng không khá hơn khi bị chính quái vật do mình tạo ra tấn công.

.....

Trong lúc ở Tổng kho Long Bình đang cực kì hỗn loạn thì ở khu Chợ Lớn, mọi thứ vẫn khá yên bình.

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng nước chảy róc rách cùng hương thơm của trà làm con người ta thật sự thư thái.

"Cái đám quân đội Mỹ đó nghĩ mình có thể khống chế đám Chó vàng ba sọc và bọn Chóc ba sọc cơ đấy" Cao Biền nói như hấn đang xem một vở tuồng đang diễn ra cách đây nhiều cây số.

"Người không hề đứng về phía người Mỹ phải không sư phụ?" An Hạ lên tiếng

"Đúng là ta không có ý định giúp bọn họ. Nếu Khối lập phương bị lấy đi, Nixon cũng sẽ không dễ yên cho Prometheus." Cao Biền lên tiếng

"Sau đó, Liên Xô, Trung Quốc, Hoa Kỳ đều sẽ trong tay của sư phụ. Đợi khi kẻ hoạch tạo ra Siêu chiến binh hoàn thành, người sẽ có được thứ mình muốn suốt hàng ngàn năm nay" An Hạ nói

"Có thể nói như vậy"

.....

Ở bên ngoài Tổng kho Long Bình, không khí cực kì hỗn loạn. Trục thẳng, xe tăng, xe bọc thép di chuyển liên tục. Trong khi đó, lính thông tin liên tục tìm cách liên lạc bên trong

"Đại bàng gọi chim sẻ. Nghe rõ trả lời"

"Chim sẻ gọi đại bàng. Hiện đại quân địch đang tấn công dữ dội. Quân ta tổn thất rất nặng. Quân địch không chỉ có lượng siêu nhiên của Việt Cộng"

"Đại bàng gọi chim sẻ. Chưa rõ ý các anh muốn nói là gì"

"Bọn Chó vàng ba sọc đột nhiên chuyển từ mắt đỏ sang mắt đen. Chúng tấn công quân ta và cả Việt Cộng. Bọn Chóc ba sọc cũng vậy. Chết tiệt, chúng thấy tôi rồi"

Đứng sát bên, Robert nắm chặt lòng bàn tay. Sau đó, hắn cảm bộ đàm lên tiếng

"Gửi đến tất cả đơn vị trong tòa nhà, bảo vệ tướng Jones, tướng Abrams, đại sứ Bunker bằng mọi giá"

Tiếp theo, hắn quay sang một viên sĩ quan kế cạnh.

"Tuyệt đối không được để tin tức lộ ra ngoài. Nếu phóng viên hỏi, cứ nói là chúng ta đang tập trận"

"Rõ" Viên sĩ quan chào theo kiểu nhà binh rồi đi

Phải nói là hắn cũng chả biết chuyện gì đang diễn ra. Sau khi Nhật Minh với Thanh Phong đánh nhau trên trời, hắn liền tìm gặp Thiếu Văn Hoa. Theo lời của tên này, cùng với kháng định của Cao Biền, cộng với sự bảo đảm của Thuồng Luồng Tinh, hắn vẫn đề cuộc gặp diễn ra, như một cái bẫy với quân Giải Phóng. Sau khi cha hắn cùng tướng Abrams và đại sứ Bunker vào trong nơi Văn Hoa đang chuẩn bị thì lại xảy ra chuyện này.

Trong khi đó, một gã thanh niên mặt độ vết, đeo kính đang đi vào Tổng kho Long Bình. Nhìn bộ dáng như trái ngược hoàn toàn với bộ đồ lịch sử kiểu tây. Như một con gió thoảng qua. Khi anh ta định, tiến vào trong thì bị chặn lại

"Yêu cầu xác nhận danh tính" Một tên lính Mỹ nói bằng tiếng Anh.

"Xin lỗi tôi không biết tiếng Mỹ" Dừng lên tiếng. Đồng thời, cậu dấm cho tên lính Mỹ kia ngất xỉu. Sau đó, cậu lấy bộ đồ của tên lính Mỹ kia để đi vào bên trong căn cứ. Bận bộ đồ rộng phồng phình của lính Mỹ làm cậu thấy không thoải mái. Tuy nhiên, Dững vẫn đi vào bên trong

.....

Lúc này, Thuồng Luồng Tinh cùng một đám Chó vàng ba sọc mắt đen đi vào bên trong nơi cất giữ Khối lập phương như chốn không người. Một số lính Mỹ và quân Giải phóng bị hắn giết tại chỗ.

"Lữ Đoàn Không của Việt Nam và Prometheus của Mỹ đều có tại đây. Thật tốt quá" Tên yêu quái nói.

"Người đang làm cái trò gì vậy? Mau cho bọn ta ra ngoài" Tướng Jones nói.

"Hay cha con hai người đều thích ra lệnh cho người khác nhỉ? Xin lỗi, ta tới lấy Khối lập phương" Thuồng Luồng Tinh lên tiếng.

"À đúng rồi, Lê Văn Sơn, lâu quá không gặp. Lần này Thánh Mẫu của các người sẽ không xuất hiện nữa nên đừng mong chờ gì nhiều" Thuồng Luồng Tinh nhìn Lê Văn Sơn lên tiếng. Nếu bình thường thì đã có một trận ác chiến nhưng mà lúc này ông lại bị kẹt trong kết giới.

Do đó, Thuồng Luồng Tinh lấy đi Khối lập phương rồi chuẩn bị ra ngoài. Khi hắn sắp ra khỏi căn cứ thì bất ngờ, một âm thanh vang lên:

"Đứng lại" Mạnh Dững la lớn

"Người giờ là Việt Cộng mà dám xông vào căn cứ quân đội Mỹ, cũng gan đấy" Thuồng Luồng Tinh lên tiếng. Đồng thời, đám Chó vàng ba sọc của hắn xông lên

Như một con lốc xoáy, Mạnh Dững xông lên hạ gục từng con quái vật

"Xin hãy để tôi làm việc này" Một gã thanh niên tuổi chừng mười bảy, mười tám, khuôn mặt tròn trịa, dáng người thấp lên tiếng.

Sau đó, một lá cờ nguy bao bọc quanh cậu ta, biến cậu ta thành một con Chóc ba sọc đứng chắn giữa Mạnh Dững và Thuồng Luồng Tinh. Nhân lúc này, tên yêu quái thông thả đi ra ngoài.

"Đứng lại" Mạnh Dững la lớn. Cậu xông lên nhưng bị con Chóc ba sọc chặn lại, đánh văng vào vách tường. Không bỏ cuộc, Mạnh Dững xông lên đâm một cú cực mạnh. Một cột lửa màu xanh bốc lên.

.....

Dù được đầu tư khá nhiều từ người Mỹ nhưng chỉ có Sài Gòn là mang dáng vóc đô thị, còn lại đều mang vẻ ngoài lẫn bên trong của một nước nông

nghiệp kém phát triển. Điển hình nhất là khu vực xung quanh khu quân sự lớn nhất miền Nam chính là nông thôn thuần túy.

Trong lúc này, Thuồng Luồng Tinh cảm Khôi lập phương di chuyển như chốn không người. Hắn đã đợi lâu lắm rồi. Với kẻ đã sống ngàn năm như hắn thì mười mấy hai mươi năm chả là gì cả nhưng hắn lại thấy nó quá lâu. Nếu lúc trước hắn cẩn thận hơn thì đã không bị Âu Cơ đánh tan hồn phách, phải trú ngụ trong thân xác người phạm bị mình khống chế. Nói đi cũng phải nói lại, thân xác này thực sự hữu dụng trong việc thực hiện kế hoạch của hắn.

"Vẫn còn một bước dài nữa" Thuồng Luồng Tinh lên tiếng.

Bất chợt Robert xuất hiện cắt ngang dòng suy nghĩ của tên yêu quái.

"Ta cứ tưởng ngươi định giúp ta đánh nhau với Lữ Đoàn Không của Bắc Việt. Xem ra, người còn định lấy luôn Khôi lập phương thì phải"

Ngay sau đó, hắn biến thành Dơi Tinh.

"Trả lại khối lập phương cho ta" Robert la lớn

"Không trả thì sao nào?" Thuồng Luồng Tinh lên tiếng thách thức.

Ngay sau đó, Robert chém hắn một kiếm. Tuy nhiên, con quái vật nhanh chóng né được dễ dàng. Tiếp đó, một con rắn màu đỏ xuất hiện. Như hàng trăm đoàn tàu hỏa, nó tông thẳng vào Robert. Sau đó, con quái vật tung cước đá thẳng vào hắn. Robert cũng không chịu thua, liên tục xuất chiêu.

Bất ngờ, trong lúc đánh nhau, Mạnh Dũng xuất hiện. Dù bị thương khắp người, máu nhuộm đỏ cả bộ đồ, ánh mắt của cậu ta vẫn như ngọn núi vững trãi, không gì lay chuyển được.

"Bây giờ tới tao cho chúng bây một trận" Dũng tung một cú đấm vào tên yêu quái nhưng ngay lập tức, cậu bị đấm bay đi xa.

"Không tệ đâu" Thuồng Luồng Tinh nói.

Đột nhiên, từ trên cao, một loạt mũi tên thần bắn về phía của Thuồng Luồng Tinh. Sau đó, Nhật Minh nhảy vào tung liên hoàn cước đá Thuồng Luồng Tinh và Dơi Tinh bay đi xa.

"Tôi tới đúng lúc nhỉ, đồng chí" Minh lên tiếng

"Làm gì mà này giờ mới tới" Dũng nói.

"Theo yêu cầu của đồng chí Sơn thôi" Minh nói.

"Được rồi, cùng xông lên thôi" Dũng nói

"Tùy cậu. Lấy lọ linh hồn Nguyễn Trãi ra xài thêm lần nữa vậy" Nhật Minh nói.

Sau đó, cậu bỏ lọ linh hồn của Nguyễn Trãi vào khe trên thắt lưng.

"NGUYỄN TRÃI. PHÒ TÁ LÊ LÔI, ĐÁNH ĐUỐI GIẶC NGÔ. DOANH NHÂN VĂN HÓA. GIÁNG LÂM" Một âm thanh vang lên

Sau đó, một loạt các lá cây cùng bộ bút lông thư pháp xuất hiện. Xung quanh nó chính là bản Bình Ngô đại cáo được viết bằng chữ Nôm. Tiếp theo sau, tất cả kết hợp lại, tạo thành bộ giáp mới của Đội trưởng Việt Nam. Một chiến binh với nửa bên màu vàng cũng những dòng chữ của Bình Ngô đại cáo và nửa bên màu xanh của lá cây xuất hiện

Nhật Minh và Mạnh Dũng đồng loạt xông tới, quyết chiến với kẻ thù. Nhật Minh tung một cú đấm vào Robert nhưng bị hắn đỡ được dễ dàng. Sau đó, hắn vung kiếm định chém cậu một cú nhưng Nhật Minh né được. Tiếp đó, vũ khí hai bên cứ thi nhau va chạm như xe tăng bắn vào nhau. Trong khi đó, Dũng vẫn đâm vào Thuồng Luồng Tinh liên tục không ngừng nghỉ.

"Không tệ lắm. Minh đã đạt tới Luyện Khí Hồn rồi. Chúc mừng" Tên quái lên tiếng.

Về phần mình, Minh cũng xuất chiêu cuối

Từ trong hư không, một con trâu, một con rái cá***, và hàng chục ngọn cờ lao xuất hiện. Tất cả kết hợp lại tạo thành một chiến binh sử dụng sức mạnh của Đình Tiên Hoàng đế.

"ĐÌNH TIÊN HOÀNG ĐẾ. CẬU BÉ CHẶN TRÁU. ANH HÙNG ĐẸP LOẠN 12 SỨ QUÂN. GIÁNG LÂM" Một âm thanh vang lên.

Một chiến binh có hình con rái cá trên ngực. Trên lưng cậu có một ngọn cờ lao cùng một cái đầu trâu

Sau đó, một loạt cây cờ lao như những viên đạn pháo bắn tới tấp vào Robert. Sau đó, một ngọn cờ lao khổng lồ như một bầy voi xuất hiện, đâm xuyên qua người của Triệu Đà. Tiếp đó, Nhật Minh nhảy lên cao mấy chục mét. Tiếp theo, cậu lao về phía con quái. Người ta có thể nhìn thấy bóng mờ của một con trâu cực lớn đang lao xuống như hàng chục chiếc xe tăng

Về phía mình, Vân kêu Tiểu Kim Quy lại chỗ mình rồi nói.

"Mà hình như đám người của Minh xảy ra chuyện rồi. Em tới đó giúp bọn họ đi" Vân lên tiếng

"Đa, Vân tí tí" Tiểu Kim Quy lên tiếng

"Còn mình cũng phải về căn cứ để tìm cho ra nội gián đây" Vân nói thăm.

.....

Lúc này, tất cả các lọ linh hồn đều đang nằm ở trên mặt đất. Thấy vậy, Robert lại gần

"Ta sẽ lấy hết tất cả" Robert nói. Dù hắn cũng không biết rõ Thường Luân Tinh định làm gì nhưng những sức mạnh này chắc chắn sẽ cần thiết.

"Bỏ bàn tay của ngươi ra khỏi linh hồn của các doanh nhân đất Việt" Nằm dài trên đất, máu me đầy mình, Minh dùng hết sức để lên tiếng.

Sau khi lần lượt thu thập các lọ linh hồn, Robert dừng lại ở hai lọ linh hồn của Cao Lỗ và Ngô Quyền.

"Hình như ngươi giết bạn gái của tên kia bằng hai lọ linh hồn này à" Robert lên tiếng. Nhìn về phía Dũng.

Sau đó, hắn lại lên tiếng:

"Nói thật, ta cũng không có ý giết nó đâu nhưng mà những ký ức về những lần làm thí nghiệm thật hoài niệm làm sao"

Lúc này, câu nói đó làm Dũng cắn chặt hai hàm răng đến khi chảy máu. Những ký ức về lần sinh ly tử biệt đó như sóng dữ ủa về. Bất ngờ, Tiểu Kim Quy đột nhiên xuất hiện và lên tiếng

"Bị nói như vậy mà ngươi chịu được à. So với An Dương Vương, Cao Lỗ, ngươi đúng là không bằng mà"

Đồng thời, những âm thanh về những lần nói chuyện với Vân và Nhật Minh chợt vang lên

"Tôi hi vọng một ngày nào đó sẽ gọi cậu một tiếng đồng chí"

"Tôi không biết tại sao nhưng tôi nghĩ có lẽ cậu sẽ bước trên con đường cách mạng"

Trong lúc đó, Nhật Minh đang bị Dơi Tinh đánh gần chết. Trên người đầy vết máu, còn có thể nghe thấy tiếng xương gãy vỡ. Chỉ còn một chút nữa thôi, Đội trưởng Việt Nam có thể sẽ không còn trên đời.

"Người có ngăn cản được hắn không" Dũng với cơ thể bị thương tích không hề nhẹ. Cố gắng dùng hết sức của mình, lên tiếng.

"Nếu hợp sức với linh hồn rồng trong tay ngươi thì được" Tiểu Kim Quy lên tiếng

Nghe thấy thế, Dũng liền đặc linh hồn rồng lên lưng của Tiểu Kim Quy. Ngay sau đó, một luồng ánh sáng xanh hiện ra. Nhanh như chớp, nó lao về phía Robert với sức mạnh bằng cả một viên đạn pháo. Tiếp theo, một ngọn lửa cực lớn như dung nham núi lửa xuất hiện, bao trùm lấy cả người Robert.

Sau đó, Tiểu Kim Quy bay về phía Nhật Minh

"Nè, Trần Nhật Minh, ta sẽ cho ngươi xem thử sức mạnh của Thần Kim Quy" Tiểu Kim Quy lên tiếng

"Giống như khi tôi mượn sức mạnh của Cao Lỗ hả?" Nhật Minh hỏi.

"Bao nhiêu đó, đã ra gì. Lại đây, ta sẽ cho ngươi mượn một phần sức mạnh của Thần Kim Quy, một phần nhỏ thôi nhưng với ngươi là quá đủ" Tiểu Kim Quy nói cách kiêu ngạo.

Lúc này, một lọ linh hồn có hình một con rùa màu vàng kim do Tiểu Kim Quy biến thành xuất hiện. Ngay làm tức, Minh bỏ nó vào khe trên thắt lưng

"Biến thân" Cậu la lớn.

Sau đó, từ trong hư không, một cái mai rùa khổng lồ xuất hiện. Nó to gấp mấy lần bánh xe tăng. Tiếp đó, cái mai rùa chia thành từng phần khác nhau, tạo thành bộ giáp của Minh.

"THẦN KIM QUY. CHẾ NỔ THẦN. TRAO THUẬN THIÊN KIẾM. GIÁNG LÂM" Một âm thanh vang lên.

Một chiến binh toàn thân màu vàng kim với cái đầu nhìn như con rùa xuất hiện. Trên tay đang cầm hai thanh đao màu vàng. Trên lưỡi đao có hoa văn hình con rùa trông rất đẹp mắt.

Trong khi đó, về phía Dũng, trong một thoáng qua, anh nhìn thấy hình dáng của Ái Linh. Vẫn là cô ấy, người con gái trong bộ áo dài màu hồng như cánh hoa anh đào cùng với đôi mắt như ánh sương mai cùng đôi mắt như dòng suối tạo nên một vẻ đẹp chưa từng có

"Em vẫn ở bên anh sao?" Dũng nói thăm.

Trong lúc này, trong lòng Dũng đột nhiên có mẫu thuẫn. Cậu đã tìm được tình yêu của mình lúc nhỏ nhưng cậu vẫn chưa quên được mối tình với Ái Linh, nhất là khi dường như cô ấy vẫn còn xung quanh cậu.

Trong khi đó, Nhật Minh cùng với Robert lao vào nhau như hai cỗ xe tăng. Mà dùng xe tăng để thi thực sự xem thường bọn họ. Robert, trong hình dạng quái vật, cầm kiếm chém Nhật Minh. Nhật Minh liền dùng hai thanh của mình chặn lại. Ánh chớp lóe lên như pháo đêm giao thừa. Tiếp đó, Nhật Minh dùng song đao chém liên tiếp vào Robert nhưng gã này nhanh chóng né được dễ dàng. Sau đó, vũ khí hai bên lại một lần nữa va chạm. Uy lực không thua hai khẩu pháo bắn vào nhau. Sau đó, Nhật Minh vòng ra phía sau, chém Robert một nhát. Tức tối vì bị tấn công, Robert vùng kiếm lại chém nhưng bị Nhật Minh chém ngược trở lại với mỗi cú chém không thua bị máy bay tông phải. Tiếp đó, cậu lại vùng song đao, định chém Robert thêm lần nữa. Lần này, hấn lấy kiếm ra đỡ. Uy lực va chạm làm hai bên văng ra xa.

"Đòn kết thúc" Nhật Minh lên tiếng.

Trong khi đó, như một đàn voi hung tợn, Robert lao thẳng tới. Không do dự, Nhật Minh cũng xông tới. Hai thanh đao của cậu bỗng sáng rực lên như tia chớp. Tiếp đó, cậu chém ngang người Robert. Một hình ảnh mờ ảo của một con rùa vàng kim xuất hiện. Cuối cùng, một cột lửa khổng lồ bốc lên.

Robert trong hình dạng dơi tinh nằm dài trên đất. Tuy hấn bị đánh bại nhưng cũng đã cướp được phần lớn lọ linh hồn. Thiếu cái này, sức mạnh của Đội trưởng Việt Nam cũng sẽ bị giảm đi phần nào.

"Người sẽ phải trả giá cho việc này" Robert lên tiếng. Sau đó, hấn biến mất trong biển sương mù.

Lúc này, cả người Nhật Minh bị đau đớn như bị sét đánh. Sau đó, cậu trở về dạng người thường

"Độc của Thường Luồng Tinh. Không phải nó đã được giải rồi mà" Nhật Minh lên tiếng. Dù không đau đớn như lần đầu trúng độc, nó cũng làm cậu cảm thấy cực kì khó chịu.

Thấy Nhật Minh khó chịu, Dũng chạy lại gần lên tiếng.

"Trần Nhật Minh, cậu nghe tôi nói. Cậu còn có việc phải làm mà. Nói thật, tôi giờ tôi vẫn chưa hiểu được "tinh thần cách mạng" của cậu nhưng tôi biết là có những chuyện phải làm"

"Tinh thần cách mạng của tôi lớn lắm. Không gì cản được đâu" Nhật Minh lên tiếng.

.....

Cách khu vực hiện tại mấy cây số.

Trong lúc Thường Luồng Tinh đang di chuyển thì đột nhiên, gã thanh niên lúc nãy cản Mạnh Dũng giúp hấn xuất hiện.

"Cậu là Công phải không" Người thanh niên kia lên tiếng

Thường Luồng Tinh yên lặng.

"Tôi biết cậu không dễ chết như vậy mà. Có phải cậu đã mượn sức mạnh của Thường Luồng Tinh không? Chính cậu đã cho tôi thấy con đường để kết thúc cuộc chiến này. Lúc trước, tôi cũng chỉ biết nghiên cứu thôi. Chính cậu đã cho tôi nhìn ra đất nước này"

"Nói hay lắm" Thường Luồng Tinh trả lời

Sau đó, một con rắn màu đỏ cắn vào trên cổ của người thanh niên kia. Sau đó, người kia liền gục xuống.

"Người đang làm cái gì đó" Nhật Minh lên tiếng

"Chỉ là giải quyết những thứ không cần thiết thôi" Tên yêu quái trả lời

"Đồn khốn, trả khối lập phương cho ta" Nhật Minh, dù đang bị nội thương vẫn la lớn.

"Nếu có bản lĩnh thì cứ việc lấy" Thường Luồng Tinh cười chế nhạo

Sau khi hấn nói xong, hàng trăm con Chó vàng ba sọc chạy ra như một con lũ hiện về. Sau đó, một cảnh tượng kinh dị hiện ra, hàng trăm con quái vật xếp chồng lên nhau như một tòa tháp với những âm thanh ghê rợn như ma quỷ trong những câu chuyện kinh dị. Sau cùng, một con Chó vàng ba sọc khổng lồ xuất hiện. Trên tay nó còn cầm một cây búa lớn bằng mấy chiếc trục thẳng UH1 do những con nhỏ hơn tạo thành.

Sau đó, Thường Luồng Tinh nhảy lên lưng con Siêu Chó vàng ba sọc, cưỡi con quái vật như cưỡi ngựa. Trong khi đó, Nhật Minh sử dụng chiếc xe của mình đuổi theo. Con quái vật vừa di chuyển, vừa nắm vô số cây búa mạnh bằng hàng trăm chiếc xe tăng về phía Nhật Minh. Con đường đất rung chuyển dữ dội như đang trong tay một tên người khổng lồ. Những cột khói bụi bay lên, che phủ cả khu vực.

"Voi thần. Ta biết mình không phải hoàng đế Quang Trung. Nói thật, ta cũng thấy hơi có lỗi khi để người quay lại thế gian trong hình dạng này nhưng xin người hãy giúp ta. Những gì ta đang làm cũng giống chủ nhân người"

Sau đó, chiếc xe đột nhiên tỏa ánh sáng màu vàng như ngàn mặt trời rực rỡ. Cả chiếc xe biến thành hình một con voi lớn. Nó xông về phía trước như năm xưa cùng hoàng đế Quang Trung đánh giặc. Sau đó, nó lao lên như hàng chục quả tên lửa. Thổi bay một chân của con Siêu chó vàng ba sọc. Nhân lúc này, Nhật Minh cảm hứng của mình bắn những viên đạn hình con voi về phía con quái. Sau đó, một lần nữa, cậu lại lao về phía con quái vật, với sức mạnh của hàng trăm quả tên lửa. Một vụ nổ khủng khiếp chấn động cả khu vực. Trong một khoảng khắc, mọi thứ sáng chói như ánh mặt trời.

Lúc này, Thường Luồng Tinh đang nằm dài trên mặt đất. Từ phía xa một âm thanh vang lên

"Người là Nguyễn Thành Công sao? Là người mượn sức mạnh của Thường Luồng Tinh, hợp tác với hắn hay là bị hắn không chế?" Từ xa, Nhật Minh lên tiếng.

"Nguyễn Thành Công?" Thường Luồng Tinh bất ngờ.

"Người dường như hiểu rất rõ cách hoạt động của Lữ Đoàn Không, rành về Thất Sơn Phái. Nếu ta đoán không lầm thì có lẽ trong quá trình hoạt động, vì muốn tìm sức mạnh tuyệt đối để bảo vệ đất nước, cậu ta đã bị người lợi dụng. Sau trận Điện Biên Phủ, linh hồn của người bị tổn thương rất nặng. Nếu không có thể xác, người vốn không thể tồn tại được" Nhật Minh nói một cách chậm rãi.

"Tại sao mi lại giả chết? Tại sao mi lại đổ tội cho Mạnh Dũng? Tại sao mi lại đem ta đi thí nghiệm?" Nhật Minh lên tiếng. Đôi mắt cậu mở to hết mức có thể. Lòng ngực cậu như muốn nổ tung khi dồn hết sức để nói ra những gì mình muốn nói lâu nay.

Đáp lại thái độ của Minh, Thường Luồng Tinh chỉ đơn giản trả lời

"Đó là thứ người muốn biết sao? Cán bộ, chiến sĩ cách mạng"

Sau đó, bất chấp việc mình đang bị thương và kẻ thù vẫn có thể còn sức phản kháng. Nhật Minh chậm rãi bước lại gần tên yêu quái có khả năng là một trong những nhà khoa học tài giỏi nhất miền Bắc xã hội chủ nghĩa.

"Tại sao người lại làm việc cho Prometheus. Cái tổ chức đứng sau lưng người là ai? Người còn giúp Đế quốc Mỹ có được Chó vàng ba sọc và Siêu chiến binh và có lẽ Ma Bình cũng do người mà ra. Nhìn đất nước này đổ máu khi đánh nhau với Hoa Kỳ vui lắm sao hả? Không phải người cũng muốn giải phóng miền Nam thống nhất đất nước sao? Người quên mình là một nhà khoa học, một người tu đạo rồi sao?" Cậu cố hết sức lên tiếng bằng tất cả khả năng của mình dù bản thân đang bị thương. Sau đó, cậu tiến lại gần. Suýt tí nữa là đã đâm luôn Thường Luồng Tinh.

Thực sự, nếu Nguyễn Thành Công vẫn còn trong thân xác đó thì có lẽ cậu vẫn có thể thức tỉnh được hắn. Đó là lí do cậu nói nhiều như vậy.

Về phần mình, tên yêu quái tung một chưởng, đâm cậu bay đi xa

"Thứ nhất ta có nhập ai thì cũng sẽ khống chế tuyệt đối kẻ đó. Thứ hai, thể xác này không phải của Nguyễn Thành Công. Thứ ba, cái thứ sức mạnh siêu nhiên mà người đang dùng, phép thuật hay khoa học theo cách gọi của người chỉ là bản sao chép rở tiền của bản sao chép rở tiền vũ khí mà Long Tộc và Ma Tộc cùng với các tộc khác dùng để tranh đoạt vũ trụ."

Nghe thấy lời nói của Thường Luồng Tinh, Nhật Minh liền lao tới như một chiếc máy bay chiến đấu nhưng cậu bị chặn lại dễ dàng bởi tên yêu quái.

"Cái tham vọng bảo vệ mọi người của người vốn không có ý nghĩa gì hết. Người không nhìn thấy cách mà nhân loại đang giết nhau sau. Dòng máu rồng tiên của các người trong hơn ngàn năm qua đã thoái hóa rồi."

"Sai. Niềm tin, lý tưởng, tình yêu của chúng ta không hề sai. Hàng ngàn người con trên khắp mảnh đất này ngã xuống là để bảo vệ tương lai, bảo vệ hi vọng. Ta tuyệt đối sẽ không thua đâu" Minh lên tiếng. Ánh mắt cậu như chứa son lâm sắp lâm trận.

Lúc này, đột nhiên, Nhật Minh bị Robert đánh ngất xỉu. Lúc này, Robert cùng một đám Chó vàng ba sọc và Chóc ba sọc xuất hiện, bao vây Thường Luồng Tinh.

"Tóm lại người muốn mang Khôi lập phương đi đâu" Robert lên tiếng

Lúc này, tên yêu quái tiếng lại gần Robert, lên tiếng

"Dĩ nhiên là đưa cho người rồi"

"Vậy được, ta sẽ đem trả nó về Tổng kho Long Bình" Robert lên tiếng.

"Người chắc chứ"

"Ý người là gì"

"Người nên hiểu rõ gián điệp Bắc Việt trong chính quyền Sài Gòn và quân đội Mỹ không chỉ có đám người Trần Nhật Minh, đó là còn chưa tính đến phái Thất Sơn mang trong mình sức mạnh hơn người. Bộ người nghị Việt Cộng tấn công hầu hết các tỉnh miền Nam nhờ vào may mắn à. Bên cạnh đó, theo ta đoán đúng, các người sẽ rút khỏi mảnh đất này trong hai ba năm tới. Lúc đó, các người sẽ phải vận chuyển Khôi lập phương và cũng bị mất mà thôi"

"Người muốn ta bị đưa ra tòa án binh à" Robert nói

"Vậy người muốn Liên Xô có được sức mạnh này à. Hơn nữa, hiện giờ Tổng kho Long Bình không còn là nơi an toàn nữa rồi"

"Được rồi. Vậy còn hấn tính sao" Robert nhìn về phía Nhật Minh

"Cứ để hấn ở đó đi"

.....

Dưới tầng hầm, Vân trong bộ áo dài màu trắng với những hoa văn màu trắng đang dần dần sát khí. Gần đây, cô cảm nhận được có thứ gì đó đang theo dõi mình. Sau đó, một sinh vật với áo choàng đen, làn da trắng như người chết đuổi lâu ngày xuất hiện. Nó cao bằng một đứa trẻ năm mười tuổi. Khi nó mở hàm răng đầy răng nhọn của mình tạo ra một đợt sóng vô như quả đạn vào. Ngay lập tức một sức mạnh của nó và Vân va vào nhau. Con quái vật nhanh chóng va vào vách tường.

"Cán bộ tha mạng. Em không có ý chống phá cách mạng" Con Tiểu Quỷ trả lời.

"Người biết bọn ta là ai. Vậy, ai cử người tới? Người Mỹ?" Vân hỏi

"Không phải. Con họ không biết nuôi tiểu Quỷ" Con quỷ lên tiếng

"Vậy là ai" Vân hỏi con Tiểu Quỷ

"Cán bộ đừng hại em. Do có một người là nữ đệ tử của Thiên Ý Phái bảo em đến đây theo dõi cán bộ" Con tiểu quỷ trả lời

Ngừng một hồi, nó lại lên tiếng:

"Mái tóc như dòng thác chảy xuống đôi vai mỏng. Đôi mắt của cô như ánh sương buổi sáng. Cùng với đó, cô mang một bộ đồ nhỏ gọn, tôn vinh đường nét cơ thể. À mà tên của cô ta là An Hạ thì phải"

"An Hạ" Vân nhún mày khi nghe được cái tên này.

Bạn đang đọc truyện *Đội Trưởng Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bộ giáp thần kim quy

Từ trước cả khi hợp chủng quốc Hoa Kỳ được thành lập, một tổ chức gồm những người có khả năng phi thường đã xuất hiện tại mười ba thuộc địa. Họ là những người tiếp nhận sức mạnh của Thần Tộc, một trong những giống loài hùng mạnh của vũ trụ, trước khi đầu hàng Ma Tộc. Họ ẩn mình trong suốt hàng ngàn năm. Một số di cư qua Tân thế giới, nơi mà những ông hoàng, bà chúa ở châu Âu không kiểm soát được. Sau đó, khi cách mạng Mỹ bùng nổ, một người thuộc gia tộc Jones đã giúp đỡ tướng quân của nhân dân mười ba thuộc địa, George Washington. Từ đó, Prometheus được thành lập

Nếu nói thật lòng thì Prometheus và Lữ Đoàn Không có sự giống nhau đến kì lạ khi cùng là tổ chức bí mật của hai quốc gia, cùng giúp dân tộc mình trong cuộc chiến tranh giành độc lập và chống ngoại xâm sau đó

Lúc này, kết giới của phái Thất Sơn đã không còn nhưng kết giới của Thuồng Luồng Tinh vẫn rất vững và đang không ngừng hút năng lượng của Lê Văn Sơn cùng đệ tử của ông

Sau đó, tiếng bộ đàm vang lên

"Báo cáo, Chóc ba sọ và Chó vàng ba sọc đã trong tầm kiểm soát"

Khi nghe tin này, tướng Abrams cười đắc ý. Điều này có nghĩa là hôm nay họ đã bắt được tổ chức bí mật của Bắc Việt. Cái tin này đủ áp chế hoàn toàn việc đề mắt Khối lập phương.

Đột nhiên, từ hư không, một cô gái toàn thân mặt đồ đen, khuôn mặt cũng che kín mít xuất hiện. Cô đem hai lá bùa dán vào hai tên lính Mỹ. Ngay lập tức, bọn họ giống như bị điện giật rồi ngất xỉu. Sau đó, Vân bay lên tung cước đá bay một tên lính Mỹ khác trước khi cha nội này kịp nổ súng. Tiếp đó, cô vật một tên lính khác, vốn to gấp đôi bản thân như thể hấn chỉ là một đứa bé ba tuổi. Sau đó, hàng chục tên lính khác giờ những khẩu súng có trang bị đạn Viranium chuẩn bị bắn thì một đợt sóng vô hình như một bầy voi xuất hiện làm chúng ngã nhào. Sau cùng, cô đem một lá bùa dán vào kết giới đan giam giữ Lê Văn Sơn. Sau đó, kết giới này nhanh chóng bị phá giải

Như một con lũ dữ, người của hai phe lao vào giao chiến ác liệt

Lúc này, Lê Văn Sơn và John Jones nhìn đối diện nhau

"Lâu quá không gặp. Kể từ lúc tôi hộ tống nhóm "Con nai"* tới căn cứ của Việt Minh, chúng ta đã không gặp một thời gian" John nói

"Về chuyện con trai cả của cậu, tôi xin lỗi nhưng tôi phải bảo vệ đất nước mình" Lê Văn Sơn lên tiếng

"Vậy đánh một trận ở đây đi" John lên tiếng.

Sau đó, trường đao của Lê Văn Sơn và kiếm của John va vào nhau. Hàng loạt ánh chớp như pháo hoa đêm giao thừa xuất hiện. Mỗi khi John tìm cách tấn công thì Văn Sơn lại đỡ đòn. Hàng loạt những âm thanh như tiếng sấm vang lên. Sau đó, nhân lúc tướng Jones có sơ hở, Lê Văn Sơn dùng kiếm chém ngang bụng với lực ngang pháo bắn trực tiếp, làm vị tướng chỉ huy tổ chức bí mật của quân đội Mỹ bị trọng thương. Nhân cơ hội này, Lê Văn Sơn tiếp tục chém vào tướng Jones. Lưỡi kiếm của hai bên va chạm vào nhau lần nữa. Sau cùng, Lê Văn Sơn tung một cú chém mạnh như tên lửa bắn làm cha của Robert bị trọng thương.

Nhắc tới Robert, bản thân hắn cũng có khả năng này, nhưng lại quá nóng vội nên đã sử dụng sức mạnh của Thuồng Luồng Tinh. Một người con khác của tướng Jones đã tử trận trong khi giao chiến với đệ tử của phái Thất Sơn.

Xung quanh họ, quân Giải phóng và quân Mỹ cũng tham chiến dữ dội. Những tinh hoa của con được trong phút chót được bộc phát lên tới đỉnh điểm.

Về phía mình, Văn kêu Tiểu Kim Quy lại chỗ mình rồi nói.

"Mà hình như đám người của Minh xảy ra chuyện rồi. Em tới đó giúp bọn họ đi" Văn lên tiếng

"Đa, Văn tí tí" Tiểu Kim Quy lên tiếng.

"Còn mình cũng phải về căn cứ để tìm cho ra nội gián đây" Văn nói thầm.

.....

Lúc này, tất cả các lộ linh hồn đều đang nằm ở trên mặt đất. Thấy vậy, Robert lại gần

"Ta sẽ lấy hết tất cả" Robert nói. Dù hắn cũng không biết rõ Thuồng Luồng Tinh định làm gì nhưng những sức mạnh này chắc chắn sẽ cần thiết.

"Bỏ bàn tay của ngươi ra khỏi linh hồn của các doanh nhân đất Việt" Nằm dài trên đất, máu me đầy mình, Minh dùng hết sức để lên tiếng.

Sau khi lần lượt thu thập các lộ linh hồn, Robert dừng lại ở hai lộ linh hồn của Cao Lỗ và Ngô Quyền.

"Hình như ngươi giết bạn gái của tên kia bằng hai lộ linh hồn này à" Robert lên tiếng. Nhìn về phía Dũng.

Sau đó, hắn lại lên tiếng:

"Nói thật, ta cũng không có ý giết nó đâu nhưng mà những ký ức về những lần làm thì nghiệm thật hoài niệm làm sao"

Lúc này, câu nói đó làm Dũng cắn chặt hai hàm răng đến khi chảy máu. Những ký ức về lần sinh ly tử biệt đó như sóng dữ ủa về. Bất ngờ, Tiểu Kim Quy đột nhiên xuất hiện và lên tiếng

"Bị nói như vậy mà ngươi chịu được à. So với An Dương Vương, Cao Lỗ, ngươi đúng là không bằng mà"

Đồng thời, những âm thanh về những lần nói chuyện với Văn và Nhật Minh chợt vang lên

"Tôi hi vọng một ngày nào đó sẽ gọi cậu một tiếng đồng chí"

"Tôi không biết tại sao nhưng tôi nghĩ có lẽ cậu sẽ bước trên con đường cách mạng"

Trong lúc đó, Nhật Minh đang bị Dơi Tinh đánh gần chết. Trên người đầy vết máu, còn có thể nghe thấy tiếng xương gãy vỡ. Chỉ còn một chút nữa thôi, Đội trưởng Việt Nam có thể sẽ không còn trên đời.

"Người có ngăn cản được hắn không" Dũng với cơ thể bị thương tích không hề nhẹ. Cố gắng dùng hết sức của mình, lên tiếng.

"Nếu hợp sức với linh hồn rồng trong tay ngươi thì được" Tiểu Kim Quy lên tiếng

Nghe thấy thế, Dũng liền đặc linh hồn rồng lên lưng của Tiểu Kim Quy. Ngay sau đó, một luồng ánh sáng xanh hiện ra. Nhanh như chớp, nó lao về phía Robert với sức mạnh bằng cả một viên đạn pháo. Tiếp theo, một ngọn lửa cực lớn như dung nham núi lửa xuất hiện, bao trùm lấy cả người Robert.

Sau đó, Tiểu Kim Quy bay về phía Nhật Minh

"Nè, Trần Nhật Minh, ta sẽ cho ngươi xem thử sức mạnh của Thần Kim Quy" Tiểu Kim Quy lên tiếng.

"Giống như khi tôi mượn sức mạnh của Cao Lỗ hả?" Nhật Minh hỏi.

"Bao nhiêu đó, đã ra gì. Lại đây, ta sẽ cho ngươi mượn một phần sức mạnh của Thần Kim Quy, một phần nhỏ thôi nhưng với ngươi là quá đủ" Tiểu Kim Quy nói cách kiêu ngạo.

Lúc này, một lọ linh hồn có hình một con rùa màu vàng kim do Tiểu Kim Quy biến thành xuất hiện. Ngay làm tức, Minh bỏ nó vào khe trên thắt lưng

"Biến thân" Cậu la lớn.

Sau đó, từ trong hư không, một cái mai rùa khổng lồ xuất hiện. Nó to gấp mấy lần bánh xe tăng. Tiếp đó, cái mai rùa chia thành từng phần khác nhau, tạo thành bộ giáp của Minh.

"THẦN KIM QUY. CHẾ NỔ THẦN. TRAO THUẬN THIÊN KIẾM. GIÁNG LÂM" Một âm thanh vang lên.

Một chiến binh toàn thân màu vàng kim với cái đầu nhìn như con rùa xuất hiện. Trên tay đang cầm hai thanh đao màu vàng. Trên lưỡi đao có hoa văn hình con rùa trông rất đẹp mắt.

Trong khi đó, về phía Dũng, trong một thoáng qua, anh nhìn thấy hình dáng của Ái Linh. Vẫn là cô ấy, người con gái trong bộ áo dài màu hồng như cánh hoa anh đào cùng với đôi mắt như ánh sương mai cùng đôi mắt như dòng suối tạo nên một vẻ đẹp chưa từng có

"Em vẫn ở bên anh sao?" Dũng nói thầm.

Trong lúc này, trong lòng Dũng đột nhiên có mẫu thuẫn. Cậu đã tìm được tình yêu của mình lúc nhỏ nhưng cậu vẫn chưa quên được mối tình với Ái Linh, nhất là khi dường như cô ấy vẫn còn xung quanh cậu.

Trong khi đó, Nhật Minh cùng với Robert lao vào nhau như hai cỗ xe tăng. Mà dùng xe tăng để thi thực sự xem thường bọn họ. Robert, trong hình dạng quái vật, cầm kiếm chém Nhật Minh. Nhật Minh liền dùng hai thanh của mình chặn lại. Ánh chớp lóe lên như pháo đêm giao thừa. Tiếp đó, Nhật Minh dùng song đao chém liên tiếp vào Robert nhưng gã này nhanh chóng né được dễ dàng. Sau đó, vũ khí hai bên lại một lần nữa va chạm. Uy lực không thua hai khẩu pháo bắn vào nhau. Sau đó, Nhật Minh vòng ra phía sau, chém Robert một nhát. Tức tối vì bị tấn công, Robert vùng kiếm lại chém nhưng bị Nhật Minh chém ngược trở lại với mỗi cú chém không thua bị máy bay tông phải. Tiếp đó, cậu lại vùng song đao, định chém Robert thêm lần nữa. Lần này, hấn lấy kiếm ra đỡ. Uy lực va chạm làm hai bên văng ra xa.

"Đòn kết thúc" Nhật Minh lên tiếng.

Trong khi đó, như một đàn voi hung tợn, Robert lao thẳng tới. Không do dự, Nhật Minh cũng xông tới. Hai thanh đao của cậu bỗng sáng rực lên như tia chớp. Tiếp đó, cậu chém ngang người Robert. Một hình ảnh mờ ảo của một con rùa vàng kim xuất hiện. Cuối cùng, một cột lửa khổng lồ bốc lên.

Robert trong hình dạng quái vật nằm dài trên đất. Tuy hắn bị đánh bại nhưng cũng đã cướp được phần lớn lọ linh hồn. Thiếu cái này, sức mạnh của Đội trưởng Việt Nam cũng sẽ bị giảm đi phần nào.

"Ngươi sẽ phải trả giá cho việc này" Robert lên tiếng. Sau đó, hắn biến mất trong biển sương mù.

Lúc này, cả người Nhật Minh bị đau đớn như bị sét đánh. Sau đó, cậu trở về dạng người thường

"Độc của Thường Luồng Tinh. Không phải nó đã được giải rồi mà" Nhật Minh lên tiếng. Dù không đau đớn như lần đầu trúng độc, nó cũng làm cậu cảm thấy cực kì khó chịu.

Thấy Nhật Minh khó chịu, Dũng chạy lại gần lên tiếng.

"Trần Nhật Minh, cậu nghe tôi nói. Cậu còn có việc phải làm mà. Nói thật, tôi giờ tôi vẫn chưa hiểu được "tinh thần cách mạng" của cậu nhưng tôi biết là có những chuyện phải làm"

"Tinh thần cách mạng của tôi lớn lắm. Không gì cản được đâu" Nhật Minh lên tiếng.

.....

Cách khu vực hiện tại mấy cây số.

Trong lúc Thường Luồng Tinh đang di chuyển thì đột nhiên, gã thanh niên lúc này cản Mạnh Dũng giúp hắn xuất hiện.

"Cậu là Công phải không" Người thanh niên kia lên tiếng

Thường Luồng Tinh yên lặng.

"Tôi biết cậu không dễ chết như vậy mà. Có phải cậu đã mượn sức mạnh của Thường Luồng Tinh không? Chính cậu đã cho tôi thấy con đường để kết thúc cuộc chiến này. Lúc trước, tôi cũng chỉ biết nghiên cứu thôi. Chính cậu đã cho tôi nhìn ra đất nước này"

"Nói hay lắm" Thường Luồng Tinh trả lời

Sau đó, một con rắn màu đỏ cắn vào trên cổ của người thanh niên kia. Sau đó, người kia liền gục xuống.

"Người đang làm cái gì đó?" Nhật Minh lên tiếng

"Chỉ là giải quyết những thứ không cần thiết thôi" Tên yêu quái trả lời

"Đồn khốn, trả khối lập phương cho ta" Nhật Minh, dù đang bị nội thương vẫn la lớn.

"Nếu có bản lĩnh thì cứ việc lấy" Thường Luồng Tinh cười chế nhạo

Sau khi hắn nói xong, hàng trăm con Chó vàng ba sọc chạy ra như một con lũ hiện về. Sau đó, một cảnh tượng kinh dị hiện ra, hàng trăm con quái vật xếp chồng lên nhau như một tòa tháp với những âm thanh ghê rợn như ma quỷ trong những câu chuyện kinh dị. Sau cùng, một con Chó vàng ba sọc không lồ xuất hiện. Trên tay nó còn cầm một cây búa lớn bằng mấy chiếc trực thăng UH1 do những con nhỏ hơn tạo thành.

Sau đó, Thường Luồng Tinh nhảy lên lưng con Siêu Chó vàng ba sọc, cười con quái vật như cười ngựa. Trong khi đó, Nhật Minh sử dụng chiếc xe của mình đuổi theo. Con quái vật vừa di chuyển, vừa nắm vô số cây búa mạnh bằng hàng trăm chiếc xe tăng về phía Nhật Minh. Con đường đất rung chuyển dữ dội như đang trong tay một tên người khổng lồ. Những cột khói bụi bay lên, che phủ cả khu vực.

"Voi thần. Ta biết mình không phải hoàng đế Quang Trung. Nói thật, ta cũng thấy hơi có lỗi khi để người quay lại thế gian trong hình dạng này nhưng xin người hãy giúp ta. Những gì ta đang làm cũng giống chủ nhân người"

Sau đó, chiếc xe đột nhiên tỏa ánh sáng màu vàng như ngàn mặt trời rực rỡ. Cả chiếc xe biến thành hình một con voi lớn. Nó xông về phía trước như năm xưa cùng hoàng đế Quang Trung đánh giặc. Sau đó, nó lao lên như hàng chục quả tên lửa. Thổi bay một chân của con Siêu chó vàng ba sọc. Nhân lúc này, Nhật Minh cầm súng của mình bắn những viên đạn hình con voi về phía con quái. Sau đó, một lần nữa, cậu lại lao về phía con quái vật, với sức mạnh của hàng trăm quả tên lửa. Một vụ nổ khủng khiếp chấn động cả khu vực. Trong một khoảng khắc, mọi thứ sáng chói như ánh mặt trời.

Lúc này, Thường Luồng Tinh đang nằm dài trên mặt đất. Từ phía xa một âm thanh vang lên

"Người là Nguyễn Thành Công sao? Là người mượn sức mạnh của Thường Luồng Tinh, hợp tác với hắn hay là bị hắn không chế" Từ xa, Nhật Minh lên tiếng.

"Nguyễn Thành Công?" Thường Luồng Tinh bất ngờ.

"Người dường như hiểu rất rõ cách hoạt động của Lữ Đoàn Không, rành về Thất Sơn Phái. Nếu ta đoán không lầm thì có lẽ trong quá trình hoạt động, vì muốn tìm sức mạnh tuyệt đối để bảo vệ đất nước, cậu ta đã bị người lợi dụng. Sau trận Điện Biên Phủ, linh hồn của người bị tổn thương rất nặng. Nếu không có thể xác, người vốn không thể tồn tại được" Nhật Minh nói một cách chậm rãi.

"Tại sao mi lại già chết? Tại sao mi lại đổ tội cho Mạnh Dũng? Tại sao mi lại đem ta đi thí nghiệm?" Nhật Minh lên tiếng. Đôi mắt cậu mở to hết mức có thể. Lồng ngực cậu như muốn nổ tung khi dồn hết sức để nói ra những gì mình muốn nói lâu nay.

Đáp lại thái độ của Minh, Thường Luồng Tinh chỉ đơn giản trả lời

"Đó là thứ người muốn biết sao? Cán bộ, chiến sĩ cách mạng"

Sau đó, bất chấp việc mình đang bị thương và kẻ thù vẫn có thể còn sức phản kháng. Nhật Minh chậm rãi bước lại gần tên yêu quái có khả năng là một trong những nhà khoa học tài giỏi nhất miền Bắc xã hội chủ nghĩa.

"Tại sao người lại làm việc cho Prometheus. Cái tổ chức đứng sau lưng người là ai? Người còn giúp Đế quốc Mỹ có được Chó vàng ba sọc và Siêu chiến binh và có lẽ Ma Bình cũng do người mà ra. Nhìn đất nước này đổ máu khi đánh nhau với Hoa Kỳ vui lắm sao hả? Không phải người cũng muốn giải phóng miền Nam thống nhất đất nước sao? Người quên mình là một nhà khoa học, một người tu đạo rồi sao?" Cậu cố hết sức lên tiếng bằng tất cả khả năng của mình dù bản thân đang bị thương. Sau đó, cậu tiến lại gần. Suýt tí nữa là đã đâm luôn Thường Luồng Tinh.

Thực sự, nếu Nguyễn Thành Công vẫn còn trong thân xác đó thì có lẽ cậu vẫn có thể thức tỉnh được hắn. Đó là lí do cậu nói nhiều như vậy.

Về phần mình, tên yêu quái tung một chùm, đâm cậu bay đi xa

"Thứ nhất ta có nhập ai thì cũng sẽ không chế tuyệt đối kẻ đó. Thứ hai, thể xác này không phải của Nguyễn Thành Công. Thứ ba, cái thứ sức mạnh siêu nhiên mà người đang dùng, phép thuật hay khoa học theo cách gọi của người chỉ là bản sao chép rở tiền của bản sao chép rở tiền vũ khí mà Long Tộc và Ma Tộc cùng với các tộc khác dùng để tranh đoạt vũ trụ."

Nghe thấy lời nói của Thường Luồng Tinh, Nhật Minh liền lao tới như một chiếc máy bay chiến đấu nhưng cậu bị chặn lại dễ dàng bởi tên yêu quái.

"Cái tham vọng bảo vệ mọi người của người vốn không có ý nghĩa gì hết. Người không nhìn thấy cách mà nhân loại đang giết nhau sau. Dòng máu rồng tiên của các người trong hơn ngàn năm qua đã thoái hóa rồi."

"Sai. Niềm tin, lý tưởng, tình yêu của chúng ta không hề sai. Hàng ngàn người con trên khắp mảnh đất này ngã xuống là để bảo vệ tương lai, bảo vệ hi vọng. Ta tuyệt đối sẽ không thua đâu" Minh lên tiếng. Ánh mắt cậu như chứa son lâm sắp lâm trận.

Lúc này, đột nhiên, Nhật Minh bị Robert đánh ngất xỉu. Lúc này, Robert cùng một đám Chó vàng ba sọc và Chóc ba sọc xuất hiện, bao vây Thường Luồng Tinh.

"Tóm lại người muốn mang Khỏi lập phương đi đâu" Robert lên tiếng

Lúc này, tên yêu quái tiếng lại gần Robert, lên tiếng

"Dĩ nhiên là đưa cho người rồi"

"Vậy được, ta sẽ đem trả nó về Tổng kho Long Bình" Robert lên tiếng

"Người chắc chứ"

"Ý người là gì"

"Người nên hiểu rõ gián điệp Bắc Việt trong chính quyền Sài Gòn và quân đội Mỹ không chỉ có đám người Trần Nhật Minh, đó là còn chưa tính đến phái Thất Sơn mang trong mình sức mạnh hơn người. Bộ người nghi Việt Cộng tấn công hầu hết các tỉnh miền Nam nhờ vào may mắn à. Bên cạnh đó, theo ta đoán đúng, các người sẽ rút khỏi mảnh đất này trong hai ba năm tới. Lúc đó, các người sẽ phải vận chuyện Khỏi lập phương và cũng bị mất mà thôi"

"Người muốn ta bị đưa ra tòa án binh à" Robert nói

"Vậy người muốn Liên Xô có được sức mạnh này à. Hơn nữa, hiện giờ Tổng kho Long Bình không còn là nơi an toàn nữa rồi"

"Được rồi. Vậy còn hấn tính sao" Robert nhìn về phía Nhật Minh

"Cứ để hấn ở đó đi"

.....

Dưới tầng hầm, Vân trong bộ áo dài màu trắng với những hoa văn màu trắng đang dần dần sát khí. Gần đây, cô cảm nhận được có thứ gì đó đang theo dõi mình. Sau đó, một sinh vật với áo choàng đen, làn da trắng như người chết đuối lâu ngày xuất hiện. Nó cao bằng một đứa trẻ năm mười tuổi. Khi nó mở hàm răng đầy răng nhọn của mình tạo ra một đợt sóng vô như quả đạn vào. Ngay lập tức một sức mạnh của nó và Vân va vào nhau. Con quái vật nhanh chóng va vào vách tường.

"Cán bộ tha mạng. Em không có ý chống phá cách mạng" Con Tiểu Quỷ trả lời.

"Người biết bọn ta là ai. Vậy, ai cử người tới? Người Mỹ?" Vân hỏi

"Không phải. Con họ không biết nuôi tiểu Quỷ" Con quỷ lên tiếng

"Vậy là ai" Vân hỏi con Tiểu Quỷ

"Cán bộ đừng hại em. Do có một người là nữ đệ tử của Thiên Ý Phái bảo em đến đây theo dõi cán bộ" Con tiểu quỷ trả lời

Ngừng một hồi, nó lại lên tiếng:

"Mái tóc như dòng thác chảy xuống đôi vai mỏng. Đôi mắt của cô như ánh sương buổi sáng. Cùng với đó, cô mang một bộ đồ nhỏ gọn, tôn vinh đường nét cơ thể. À mà tên của cô ta là An Hạ thì phải"

"An Hạ" Vân nhú mày khi nghe được cái tên này.

Bạn đang đọc truyện *Đội Trưởng Việt Nam: Siêu Anh Hùng Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.